EURÓPAI
BIZOTTSÁG

Brüsszel, 2026.6.24.
COM(2026) 560 final

2026/0163 (CNS)

Javaslat

# A TANÁCS IRÁNYELVE

## a 2003/49/EK, a 2009/133/EK, a 2011/96/EU, az (EU) 2016/1164, az (EU) 2017/1852 és az (EU) 2025/50 irányelvnek a közvetlen adózás uniós keretének egyszerűsítése, valamint az EU növekedésének és versenyképességének támogatása tekintetében történő módosításáról

{SEC(2026) 560 final} - {SWD(2026) 560 final} - {SWD(2026) 561 final} - {SWD(2026) 562 final}

# INDOKOLÁS

## 1. A JAVASLAT HÁTTERE

### • A javaslat indokai és céljai

Ezt a kezdeményezést a Bizottság 2026. évi munkaprogramjában jelentették be a Bizottság azon átfogó programjának részeként, amely az uniós jogszabályok egyszerűsítésére, a szükségtelen adminisztratív terhek csökkentésére és a belső piac versenyképességének megerősítésére irányul.

Az elmúlt évtizedekben a közvetlen adózásra vonatkozó uniós keret jelentős fejlődésen ment keresztül, válaszul a globalizáció és a digitális gazdaság növekvő hatására, az agresszív adótervezési stratégiák és gyakorlatok térnyerésére, valamint tekintettel arra, hogy meg kellett erősíteni a belső piac működését, megőrizve annak integritását. Az Unió irányelvek széles körét fogadta el, amelyek célja a méltányos adóztatás biztosítása, az adókikerülés megelőzése és a belső piacon folytatott határokon átnyúló tevékenységek elősegítése. A 2003/49/EU tanácsi irányelv[1] (a kamat- és jogdíjfizetésekről szóló irányelv), a 2011/96/EU tanácsi irányelv[2] (az anya- és leányvállalatokról szóló irányelv) és a 2009/133/EU tanácsi irányelv[3] (az egyesülésekről szóló irányelv) közös szabályokat állapított meg egyes csoporton belüli kifizetésekre kivetett forrásadókra és a határokon átnyúló átszervezések adósemlegességére vonatkozóan. Az (EU) 2017/952 tanácsi irányelvvel[4] módosított (EU) 2016/1164 tanácsi irányelv[5] (az adókikerülés elleni irányelv – ATAD) meghatározta az agresszív adótervezési gyakorlatokkal szembeni védelem koordinált minimális szintjét. Az (EU) 2017/1852 tanácsi irányelv[6] (a vitarendezési mechanizmusokról szóló irányelv) olyan mechanizmusokat hozott létre, amelyek biztosítják az Unión belül a kettős adóztatással kapcsolatos vagy a kettős adóztatás elkerüléséről szóló egyezményekből eredő, határokon átnyúló jogviták hatékony rendezését.

Ezek az eszközök együttesen jelentős szerepet játszottak a belső piac megerősítésében azáltal, hogy mérsékelték a határokon átnyúló tevékenységeket és beruházásokat érintő akadályokat, miközben csökkentették az adókikerülés lehetőségeit, javították a tagállamok közötti koordinációt, és létrehozták a belső piacon folytatott határokon átnyúló tevékenységek uniós adózási keretét.

---

1 A Tanács 2003/49/EK irányelve (2003. június 3.) a különböző tagállambeli társult vállalkozások közötti kamat- és jogdíjfizetések közös adózási rendszeréről (HL L 157., 2003.6.26., 49. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2003/49/oj).

2 A Tanács 2011/96/EU irányelve (2011. november 30.) a különböző tagállamok anya- és leányvállalatai esetében alkalmazandó adóztatás közös rendszeréről (HL L 345., 2011.12.29., 8. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2011/96/oj).

3 A Tanács 2009/133/EK irányelve (2009. október 19.) a különböző tagállamok társaságainak egyesülésére, szétválására, részleges szétválására, eszközátruházására és részesedéscseréjére, valamint az SE-k vagy az SCE-k létesítő okirat szerinti székhelyének a tagállamok közötti áthelyezésére alkalmazandó adóztatás közös rendszeréről (HL L 310., 2009.11.25., 34. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2009/133/oj).

4 A Tanács (EU) 2017/952 irányelve (2017. május 29.) az (EU) 2016/1164 irányelvnek a harmadik országokat érintő hibrid struktúrákból adódó diszkrepanciák tekintetében történő módosításáról (HL L 144., 2017.6.7., 1. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2017/952/oj).

5 A Tanács (EU) 2016/1164 irányelve (2016. július 12.) a belső piac működését közvetlenül érintő adókikerülési gyakorlatok elleni szabályok megállapításáról (HL L 193., 2016.7.19., 1. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2016/1164/oj).

6 A Tanács (EU) 2017/1852 irányelve (2017. október 10.) az európai uniós adóügyi vitarendezési mechanizmusokról (HL L 265., 2017.10.14., 1. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2017/1852/oj).

Ugyanakkor a közvetlen adózás területére vonatkozó uniós jogszabályok fokozatos fejlődése a tagállamok eltérő végrehajtási megoldásaival és a nemzetközi adózási környezet folyamatos fejlődésével együtt jelentősen növelte az uniós társaságiadó-keretrendszer összetettségét, és ezáltal a határokon átnyúló tevékenységet folytató vállalkozások, valamint az uniós adóhatóságok megfelelési terheit. Az irányelveket különböző időszakokban dolgozták ki, és mindegyik az akkori körülményeket tükrözi. Emellett az (EU) 2022/2523 tanácsi irányelv[7] (a 2. pillérről szóló irányelv) szerinti globális minimumadó-szabályok végrehajtása megváltoztatta azt a keretet, amelyben több meglévő visszaélés elleni uniós intézkedés működik. Különösen az ATAD egyes rendelkezései átfedésekhez vagy aránytalan megfelelési terhekhez vezethetnek, ha azokat a 2. pillér szabályaival együttesen alkalmazzák. Ezenkívül a kamat- és jogdíjfizetésekről szóló irányelv, illetve az anya- és leányvállalatokról szóló irányelv alkalmazása során szerzett tapasztalatok azt mutatják, hogy az ezen irányelvekben előírt forrásadó-kedvezmények gyakorlati alkalmazása eljárási akadályokba ütközik, és jogbizonytalanságot eredményez. Aggályok merültek fel az ATAD egyes rendelkezéseinek alkalmazásával kapcsolatban is, mivel azok már nem minden tekintetben felelnek meg a jelenlegi gazdasági környezetnek, aránytalan megfelelési terheket vagy jogbizonytalanságot eredményeznek, és nem támogatják kellő mértékben a beruházásokat és a növekedést a belső piacon. A kutatás-fejlesztési (a továbbiakban: K+F) kiadások adóügyi megítélésére vonatkozó közös uniós keret hiánya hozzájárul a tagállamok közötti széttagoltsághoz, és torzíthatja vagy visszatarthatja a befektetési döntéseket és az innovációt a belső piacon.

A javaslat annak szükségességét tükrözi, hogy a közvetlen adózásra vonatkozó uniós keretrendszer továbbra is koherens, arányos és hatékony maradjon. Célja a közvetlen adózás területére vonatkozó jelenlegi uniós keretrendszer egyszerűsítése a szükségtelen megfelelési terhek csökkentése, a jogbiztonság javítása és a belső piac koherens működésének biztosítása érdekében. Ennek megfelelően a javaslat módosítja az anya- és leányvállalatokról szóló irányelvet, a kamat- és jogdíjfizetésekről szóló irányelvet (valamint tartalmazza a forrásadó-többlet gyorsabb és biztonságosabb rendezéséről szóló (EU) 2025/50 tanácsi irányelvnek[8] – FASTER-irányelv – egy kapcsolódó célzott módosítását), az egyesülésekről szóló irányelvet, az adókikerülés elleni irányelvet és a vitarendezési mechanizmusokról szóló irányelvet.

- **Összhang a szabályozási terület jelenlegi rendelkezéseivel**

Az omnibusz csomag összhangban áll a közvetlen adózásra vonatkozó jelenlegi uniós szakpolitikával. A javaslat egyszerűsíti és korszerűsíti a közvetlen adókra vonatkozó uniós vívmányokat, ugyanakkor megőrzi az irányelvek eredeti célkitűzéseit. Hozzájárul a Bizottság azon tágabb célkitűzéséhez, hogy a szükségtelen megfelelési terhek csökkentése, a jogbiztonság javítása, valamint a belső piacon a határokon átnyúló beruházások és üzleti tevékenységek előmozdítása révén erősítse az Unió versenyképességét.

Az Unión belüli kamat-, jogdíj- és nyereségfelosztásokhoz kapcsolódó pénzügyi áramlások forrásadó alóli mentessége területén a javaslat a FASTER-irányelv által elindított előrehaladásra épül, és kezeli azokat az átfedéseket, széttagoltságot és elavult eljárási vagy anyagi jogi követelményeket, amelyek aránytalan költségeket rónak az Unióban határokon átnyúló tevékenységet folytató vállalkozásokra.

---

[7] A Tanács (EU) 2022/2523 irányelve (2022. december 14.) az Unióban a multinacionális vállalatcsoportokra és a nagy volumenű belföldi vállalatcsoportokra vonatkozó globális minimum-adószint biztosításáról (HL L 328., 2022.12.22., 1. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2022/2523/oj).

[8] A Tanács (EU) 2025/50 irányelve (2024. december 10.) a forrásadó-többlet gyorsabb és biztonságosabb rendezéséről (HL L, 2025/50, 2025.1.10., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2025/50/oj).

A javaslat támogatja továbbá a 2. pillérről szóló irányelv Unión belüli végrehajtását, és célja az ATAD egymást átfedő rendelkezéseinek egyszerűsítése és megszüntetése annak érdekében, hogy a közvetlen adózásra vonatkozó jelenlegi uniós keretrendszer a nemzetközi adózás legújabb fejleményeinek fényében koherens maradjon. A javaslatot a közigazgatási együttműködésről szóló irányelv átdolgozására irányuló javaslattal együtt kell vizsgálni, amely egyszerűsít egyes adatszolgáltatási kötelezettségeket és eljárásokat, többek között a 2. pillérről szóló irányelv hatálya alá tartozó multinacionális vállalatcsoportok tekintetében.

Ezek a kezdeményezések együttesen koherensebb, korszerűbb és versenyképesebb adózási keretet hoznak létre a belső piacon működő vállalkozások számára. Ezáltal a javaslat fenntartja az adókikerüléssel és a visszaélésszerű gyakorlatokkal szembeni magas szintű védelmet az Unión belül. A kezdeményezés nem gyengíti a meglévő biztosítékokat, hanem biztosítja, hogy a visszaélések elleni szabályok a nemzetközi adózás legújabb fejleményeinek és a gyakorlati végrehajtás tapasztalatainak fényében arányosak, koherensek és hatékonyak maradjanak, miközben megszünteti a szükségtelen bonyolultságot, a jogbizonytalanságot, valamint az adózókra és az adóhatóságokra nehezedő adminisztratív terheket.

- **Összhang az Unió egyéb szakpolitikáival**

A javaslat összhangban van a Bizottságnak az egyszerűsítésre, a versenyképességre és a belső piac megfelelő működésére vonatkozó szélesebb körű szakpolitikai célkitűzéseivel. A javaslat hozzájárul az Unió versenyképességének megerősítésére irányuló célkitűzéshez azáltal, hogy csökkenti a belső piacon a határokon átnyúló beruházásokat és gazdasági tevékenységeket akadályozó tényezőket, összhangban az EU versenyképességéről szóló Draghi-jelentéssel[9] és az EU versenyképességi iránytűjében[10] meghatározott tágabb célkitűzésekkel.

Ezáltal jelentősen csökkenti az adminisztratív terheket. Hozzá fog járulni más bizottsági prioritások előmozdításához is, például egy erős megtakarítási és beruházási unió[11] kiépítéséhez, valamint a kutatás-fejlesztési beruházásokkal kapcsolatos döntések szempontjából fontos azonnali költségelszámolás megvalósításához, a 2025. július 2-i tisztaipar-megállapodásban[12] ajánlottaknak megfelelően. Általánosabban fogalmazva, a javaslat ösztönözni fogja a határokon átnyúló kereskedelmi tevékenységet és a vállalkozások terjeszkedését a belső piacon, és megkönnyíti a vállalkozások szerkezetátalakítását az (EU) 2019/2121 irányelvvel[13] (mobilitási irányelv) módosított (EU) 2017/1132 irányelvvel[14] összhangban.

---

9 Draghi-jelentés az EU versenyképességéről.

10 Európai Bizottság: Versenyképességi iránytű az EU számára, COM(2025) 30 final.

11 A megtakarítási és beruházási unió fő célkitűzései közé tartozik az integrált pénzügyi piacok előtt álló akadályok felszámolása és a beruházások támogatása, amint azt itt kifejtjük: https://finance.ec.europa.eu/regulation-and-supervision/savings-and-investments-union_en?prefLang=hu.

12 A Bizottság ajánlása (2025. július 2.) a tisztaipar-megállapodás állami támogatási keretrendszerének fényében a tisztaipar-megállapodás támogatását célzó adókedvezményekről, C(2025) 4319 final.

13 Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2019/2121 irányelve (2019. november 27.) az (EU) 2017/1132 irányelv határokon átnyúló átalakulások, egyesülések és szétválások tekintetében történő módosításáról (HL L 321., 2019.12.12., 1. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2019/2121/oj).

14 Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2017/1132 irányelve (2017. június 14.) a társasági jog egyes vonatkozásairól (HL L 169., 2017.6.30., 46. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2017/1132/oj).

## 2. JOGALAP, SZUBSZIDIARITÁS ÉS ARÁNYOSSÁG

### • Jogalap

Ez a javaslat az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 115. cikkének hatálya alá tartozik. A javaslat szabályainak célja a tagállamok törvényi, rendeleti és közigazgatási gyakorlatainak közelítése, mivel ezek közvetlenül érintik a belső piac létrehozását és működését. Ezért az e cikkel összhangban lévő különleges jogalkotási eljárás keretében és irányelv formájában kell elfogadni. Ezen a területen az Unió a tagállamokkal megosztott hatáskörrel rendelkezik.

### • Szubszidiaritás (nem kizárólagos hatáskör esetén)

A közvetlen adózás területén az Unió az EUMSZ 115. cikke alapján a tagállamokkal megosztott hatáskörrel rendelkezik. Az EUMSZ 5. cikkének (3) bekezdésében foglalt szubszidiaritás elvével összhangban uniós szintű intézkedésre csak abban az esetben kerülhet sor, ha a kitűzött célokat a tagállamok fellépései önállóan nem képesek kielégítően megvalósítani, továbbá, ha a tervezett intézkedések nagyságrendje vagy hatásai miatt azok az Unió szintjén jobban megvalósíthatók.

Ennek alapján minden tagállam saját nemzeti adórendszerrel rendelkezik, amely saját gazdasági prioritásain, költségvetési szükségletein és politikai döntésein alapul. Vannak azonban olyan helyzetek, amikor az uniós szintű fellépés elengedhetetlen a tisztességes és hatékony belső piac fenntartásához, valamint az alapvető szabadságok érvényesülésének biztosításához. Például a kamat- és jogdíjfizetésekről szóló irányelvet, valamint az anya- és leányvállalatokról szóló irányelvet azért vezették be, hogy az osztalékok, kamatok és jogdíjak azonos elbánásban részesüljenek a különböző tagállamok adózóinak teljesített kifizetések során. Hasonlóképpen, az egyesülésekről szóló irányelv közös adózási keretet hoz létre az Unión belüli egyes határokon átnyúló átszervezésekre vonatkozóan, biztosítva, hogy az egyesülések, szétválások, eszközátruházások és részesedéscserék azonnali adóztatás nélkül valósulhassanak meg, ezáltal csökkentve azokat az adóügyi akadályokat, amelyek befolyásolhatják a vállalkozások szerkezetátalakítására vonatkozó üzleti döntéseket. Az ATAD közös adókikerülés elleni szabályokat vezet be az adóalap-erózióval és a nyereségátcsoportosítással kapcsolatos kockázatok kezelésére, amelyeket gyakran a tagállamok nemzeti adórendszerei közötti eltérések vagy azok széttagoltsága okoznak vagy súlyosbítanak. A vitarendezési mechanizmusokról szóló irányelv szabályokat állapít meg a tagállamok között a kettős adóztatás elkerüléséről szóló egyezmények értelmezéséből és alkalmazásából eredő jogviták rendezésére.

Bár továbbra is a tagállamok felelősek a nemzeti adószabályok egyszerűsítéséért, a Szerződésekkel összhangban kizárólag uniós szintű fellépéssel módosíthatók a közvetlen adózásra vonatkozó meglévő uniós vívmányok. Erre a közös szabályok egyszerűsítése és pontosítása, az azonosított kihívások kezelése és ezáltal az uniós vállalkozások versenyképességének erősítése érdekében van szükség. Következésképpen az adóügyi omnibusz csomag célkitűzései nem érhetők el kielégítően, ha az egyes tagállamok önállóan járnak el.

Emellett az e területre irányuló uniós fellépés egyértelmű uniós hozzáadott értéket teremtene mind a vállalkozások, mind az adóhatóságok számára. A cél az egymást átfedő vagy felesleges szabályok megszüntetése, az eljárások egyszerűsítése, a kettős adóztatás és a piaci torzulások további csökkentése, a fogalmak tisztázása, az elavult rendelkezések megszüntetése, valamint a szabályok tagállamok közötti következetlen vagy eltérő alkalmazásának kezelése. A javaslat egyértelműbbé és egyszerűbbé tenné az uniós adózási szabályokat és eljárásokat, ezáltal csökkentve a több tagállamban működő vállalkozások

működési költségeit. Ez lehetővé tenné a belső piacban rejlő lehetőségek jobb kihasználását, ami vonzóbbá tenné a belső piacot a vállalkozások alapítása és a beruházások szempontjából. Az adóhatóságok számára az egyértelműbb és hatékonyabb szabályok egyszerűsítenék a megfelelőségi ellenőrzéseket és az adóellenőrzéseket, csökkentve a jogvitákat és az adminisztratív terheket.

- **Arányosság**

A javaslat a meglévő uniós adójogszabályok egyszerűsítéséhez, valamint koherenciájának és hatékonyságának javításához szükséges célzott módosításokra korlátozódik. A javaslat nem lépi túl az e célok eléréséhez szükséges mértéket. Mindenekelőtt megőrzi a meglévő irányelvek alapvető célkitűzéseit és biztosítékait, miközben aktualizálja, észszerűsíti vagy egyszerűsíti azokat a konkrét rendelkezéseket, amelyekről megállapítást nyert, hogy szükségtelen összetettséget, adminisztratív terheket, jogbizonytalanságot vagy aránytalan megfelelési költségeket eredményeznek. Ezért megfelelő egyensúlyt teremt az egyszerűsítés, a jogbiztonság és az eredeti célkitűzések megőrzése között annak érdekében, hogy magas szintű védelmet biztosítson a belső piacon az adókikerüléssel szemben.

- **A jogi aktus típusának megválasztása**

A javaslat irányelvre irányul, amely az egyetlen megengedhető jogi eszköz a jogalap (az EUMSZ 115. cikke) szerint.

## 3. AZ UTÓLAGOS ÉRTÉKELÉSEK, AZ ÉRDEKELT FELEKKEL FOLYTATOTT KONZULTÁCIÓK ÉS A HATÁSVIZSGÁLATOK EREDMÉNYEI

- **A jelenleg hatályban lévő jogszabályok utólagos értékelése / célravezetőségi vizsgálata**

„A belső piac működését közvetlenül érintő adókikerülési gyakorlatok elleni szabályok megállapításáról szóló (EU) 2016/1164 tanácsi irányelv értékelése” című bizottsági szolgálati munkadokumentum a minőségi jogalkotás kritériumai alapján értékeli az ATAD I és II végrehajtását és hatását. Az értékelés az irányelvek eredményességét, hatékonyságát, relevanciáját, koherenciáját és uniós hozzáadott értékét vizsgálja. Az értékelés elsősorban egy vállalkozó által készített külső tanulmány megállapításain alapul. A vállalkozó 15 tagállam nemzeti adóhatóságaival készített mélyinterjúkat, míg a fennmaradó 12 adóhatóságot kérdőíves felmérés útján vonta be. A vállalkozó emellett 10 tagállamban mélyinterjúkat is készített a magánszektor érdekelt feleivel (köztük uniós és nemzeti vállalkozói szövetségekkel, multinacionális vállalatokkal, adótanácsadókkal, tudományos szakemberekkel és nem kormányzati szervezetekkel), továbbá kérdőíves felmérést végzett adótanácsadók körében, valamint célzott felmérést készített 20 multinacionális vállalat bevonásával mind a 27 tagállamban.

Az értékelés eredményei tényeken alapuló információkkal szolgálnak a kezdeményezést kísérő hatásvizsgálati jelentéshez. A hatásvizsgálati jelentés tovább pontosítja az említett megállapítások és az e kezdeményezés keretében kezelt problémák közötti összefüggést.

- **Az érdekelt felekkel folytatott konzultációk**

A kezdeményezés érdekelt felekkel folytatott konzultációs stratégiája véleményezési felhívásból és célzott konzultációkból állt. Nyilvános konzultációt nem tartottak, mivel az ATAD-ról szóló mélyreható tanulmányon felül 15 hónapon keresztül széles körű célzott konzultációkra került sor a legfontosabb érdekelt felekkel. A célzott konzultációkon a

legfontosabb érdekelt felek nagy számban képviseltették magukat, és a 27 nemzeti hatóság is részt vett azokban. Az e javaslatot kísérő hatásvizsgálati jelentés figyelembe vette az összes beérkezett észrevételt. Az érdekelt felekkel folytatott konzultációról szóló összegző jelentést a 2. melléklet tartalmazza, amely részletesen ismerteti a válaszadók körét és a beérkezett észrevételeket.

A folyamat során a Bizottság szolgálatai a IV. bizottsági munkacsoportnak (közvetlen adózás) és a Tanács magas szintű munkacsoportjának célzott ülésein konzultáltak a tagállamokkal.

A véleményezési felhívást[15] 2026. február 16-án tették közzé, és 2026. március 30-ig lehetett észrevételeket tenni. A konzultáció során visszajelzést kértek a fellépés szükségességéről, és bizonyítékokat gyűjtöttek többek között az adminisztratív költségekkel, a nehézkes eljárásokkal, az elavult vagy egymást átfedő szabályokkal, illetve a szabályok egyértelműségének hiányával vagy eltérő értelmezésével kapcsolatban. A véleményezési felhívásra 117 észrevétel érkezett vállalkozói szövetségektől és vállalatoktól, továbbá magánszemélyektől, felsőoktatási intézményektől, nem kormányzati szervezetektől és szakszervezetektől is.

Összességében az érdekelt felek teljes mértékben támogatták a meglévő uniós adószabályok egyszerűsítésére irányuló kezdeményezést, amelynek célja a belső piac működésének javítása, valamint Európa mint befektetési és üzleti helyszín vonzerejének biztosítása. Ugyanakkor az egyszerűsítés megvalósításának módját illetően eltérőek voltak a vélemények.

A legtöbb érdekelt fél jelezte, hogy egyszerűsíteni kell a meglévő irányelveket, például azok racionalizálása és korszerűsítése, az átfedések, a következetlenségek, a széttagolt végrehajtási megoldások és az adminisztratív terhek csökkentése, valamint az irányelvekből eredő feltételek, szabályok és eljárások egységesítése és egyértelművé tétele révén, többek között digitális eszközök alkalmazásával és a tagállamok végrehajtási mérlegelési jogkörének korlátozásával. Néhányan rámutattak arra is, hogy a kkv-k számára egyszerűbbé kell tenni a szabályokat és az eljárásokat.

- **Szakértői vélemények beszerzése és felhasználása**

A Bizottság a Közös Kutatóközpont szakértelmére támaszkodott, amely a CORTAX-modellt használta a kezdeményezés lehetséges hatásainak tanulmányozásához. A CORTAX-modell egy általános egyensúlyi modell, amelynek célja, hogy különböző forrásokból származó részletes adatok felhasználásával értékelje a társaságiadó-reformok hatásait 27 tagállamban. A Bizottság e javaslat előkészítése során külső szakértői támogatást is igénybe vett. A kezdeményezés és a hatásvizsgálati jelentés az ATAD-értékelés eredményeire épül, amely magában foglalja az ATAD-ról egy külső vállalkozó által készített külső tanulmány eredményeit is[16].

- **Hatásvizsgálat**

E kezdeményezés előkészítése során hatásvizsgálat is készült. A hatásvizsgálatról szóló jelentés tervezetét 2026. április 8-án nyújtották be a Bizottság Szabályozói Ellenőrzési Testületéhez, amely 2026. április 29-én tartott ülést. A Bizottság elnökének a Szabályozói Ellenőrzési Testület feladatairól szóló, 2026. április 28-i határozata[17] alapján a Szabályozói

[15] Véleményezési felhívás hatásvizsgálathoz – Ares(2026)1712759.

[16] Bizottsági szolgálati munkadokumentum: A belső piac működését közvetlenül érintő adókikerülési gyakorlatok elleni szabályok megállapításáról szóló (EU) 2016/1164 tanácsi irányelv értékelése.

[17] A Bizottság elnökének határozata a P(2020)2 határozatnak a Szabályozói Ellenőrzési Testület feladatai tekintetében történő módosításáról, 2026.4.28.

Ellenőrzési Testület május 4-én „korlátozás nélküli” véleményt adott ki, ajánlásokat is megfogalmazva. Az április 8-i határozat tehát előírja, hogy az omnibusz javaslatokat olyan célzott kezdeményezésekként kell kezelni, amelyek nem képezik a Szabályozói Ellenőrzési Testület korlátozott véleményének tárgyát. A Szabályozói Ellenőrzési Testület ugyanakkor több ajánlást fogalmazott meg, különösen a problémák, a célkitűzések és a jelentés beavatkozási logikája közötti összefüggések javítása; a szakpolitikai lehetőségek köre és kialakítása; az Unió magas szintű adózási normáinak fenntartására irányuló általános célkitűzés elemzése; valamint a költségek és előnyök elemzése – ideértve az alkalmazott feltételezések megalapozottságát – tekintetében. Ezen ajánlások figyelembevételével felülvizsgált hatásvizsgálati jelentés készült.

A jelentés több szakpolitikai alternatíva alapján értékeli a hatást. Ami **a kamat- és jogdíjfizetésekről szóló irányelv, valamint az anya- és leányvállalatokról szóló irányelv szerinti forrásadókat** illeti, a hatásvizsgálati jelentés mérlegeli annak lehetőségét, hogy ezen irányelvek kiterjesztése révén valamennyi Unión belüli kamat-, jogdíj- és osztalékkifizetés mentesülne a forrásadó alól, egyidejűleg megszüntetve a jogosultság előzetes igazolására irányuló eljárásokat, alternatív lehetőségként pedig a kamat- és jogdíjfizetésekről szóló irányelv, valamint az anya- és leányvállalatokról szóló irányelv hatályának és eljárásainak összehangolását is értékeli. **Az ATAD ellenőrzött külföldi társaságokra (EKT-k) vonatkozó szabályai** esetében a jelentés vizsgálja az A. modell kötelező alkalmazását és a 2. pillérbe tartozó társaságokra vonatkozó kivételt (vagy alternatív megoldásként a 2. pillér szerinti elismert belföldi minimális kiegészítő adók figyelembevételét annak meghatározásához, hogy kell-e EKT-adót fizetni, és ha igen, a kiegészítő adó beszámítható legyen az EKT-adókötelezettségbe). Emellett az elemzés a kkv-k számára biztosítandó kivétel lehetőségét is értékeli. A **kutatás-fejlesztési (K+F) beruházások** esetében a jelentés megvizsgálja a K+F-hez kapcsolódó tárgyi eszközök beszerzési költségeinek azonnali elszámolását, összevetve azt a jelenlegi helyzettel, amelyben a K+F-ráfordítások elszámolásának szabályait továbbra is kizárólag a nemzeti jog határozza meg. **Az ATAD szerinti kamatlevonás-korlátozási szabály** tekintetében több lehetőséget is mérlegeltek azzal az elsődleges céllal, hogy biztosítsák a méltányosságot és enyhítsék a szabály prociklikus hatásait, nevezetesen: a kkv-kra vonatkozó kivételt, az EBITDA 30 %-ában meghatározott korlát kötelező alkalmazását, egyes jelenleg opcionális módosítások kötelező alkalmazását, az alacsony kockázatú, harmadik fél által nyújtott hitelekre vonatkozó kivételt, valamint a jövedelmezőség hirtelen visszaesése esetén biztosított teljes körű levonhatóságot. A jelentés értékeli továbbá az **importált hibrid struktúrából adódó diszkrepanciákra** vonatkozó szabályok megszüntetésére irányuló módosításokat; **az egyesülésekről szóló irányelv** összehangolását a mobilitási irányelvvel (a társasági jog szerinti határokon átnyúló egyesülések tekintetében), akár dinamikus hivatkozás, akár új szerkezetátalakítási műveletek beillesztése útján; valamint **a vitarendezési mechanizmusokról szóló irányelv** több célzott módosítását az eljárási szabályok pontosítása és a tanácsi végrehajtási jogi aktusok alkalmazásának lehetővé tétele érdekében.

A hatásvizsgálat konkrétan a lehetőségek három kombinációját vizsgálja.

a) **Átfogó omnibusz csomag**: ez a kombináció valamennyi szakpolitikai alternatívát magában foglalja, és adott esetben a legambiciózusabb megoldásokat alkalmazza e kezdeményezésnek a határokon átnyúló kamat-, jogdíj- és osztalékfizetések, valamint az EKT-k adóztatására vonatkozó fő intézkedései tekintetében, hogy felmérje a lehető legnagyobb egyszerűsítés lehetőségeit.

b) **Közepes ambíciójú omnibusz csomag:** ez a megközelítés a K+F-kiadásokkal kapcsolatos intézkedés kivételével valamennyi szakpolitikai alternatívát magában foglalta, továbbá a kamat- és jogdíjfizetésekről szóló irányelv, valamint az anya- és leányvállalatokról szóló irányelv szerinti forrásadók és az ATAD-irányelv szerinti EKT-szabályok tekintetében kevésbé ambiciózus alternatívákat alkalmaz.

c) **Korlátozott ambíciójú omnibusz csomag:** ez a változat egyszerűbb és közvetlenebb módon célozza meg a meglévő intézkedéseket, és a fennmaradó szakpolitikai alternatívák esetében fenntartja a jelenlegi szabályozást.

**A hatásvizsgálati jelentés arra a következtetésre jut, hogy az átfogó omnibusz csomag az előnyben részesítendő szakpolitikai csomag.** Ez a változat nemcsak a kezdeményezés konkrét célkitűzéseinek megvalósításában bizonyul eredményesnek, hanem – amint azt a hatásvizsgálati jelentés ismerteti – a hatékonyság és az eredményesség szempontjából is a legkedvezőbb teljesítményt nyújtja.

A hatásvizsgálat tartalmazza a kezdeményezés költség-haszon elemzését, amely várhatóan pozitív lesz. Az **előnyök** a kezdeményezés által bevezetett egyszerűsítésekből állnak, amelyek jelentősen csökkenthetik az uniós adózók adóügyi megfelelési költségeit. A hatásvizsgálati jelentés ismerteti a vállalkozások és az uniós gazdaság számára várható költségmegtakarításokat, amelyek a jelenlegi adóügyi megfelelési költségek csökkenéséből erednek, továbbá bemutatja a szélesebb körű, hosszabb távú makrogazdasági hatásokat is. Ebből az következik, hogy az előnyben részesített alternatíva az átfogó omnibusz csomag. Ez az alternatíva a becslések szerint évente mintegy 6,6 milliárd EUR-val csökkenti a megfelelési és a kapcsolódó pénzügyi költségeket, amelyből az adminisztratív terhek csökkentésével kapcsolatos ismétlődő költségek évente mintegy 2 milliárd EUR-t tesznek ki (e számok bontása a hatásvizsgálati jelentés 3. mellékletében található). Az egyes intézkedések a becslések szerint hosszú távon mintegy 0,04 %-kal (a forrásadó alóli mentesség révén), illetve 0,2 %-kal (bizonyos K+F-eszközök költségeinek azonnali elszámolása révén) növelik az EU GDP-jét.

A hatásvizsgálat kísérletet tesz a **lehetséges költségek** egy részének leírására is. Az adóügyi omnibusz javaslatcsomag célja a meglévő, rendszeresen felmerülő költségek csökkentése az uniós adószabályok lehetőség szerinti egyszerűsítésével. Ennek megfelelően, amint azt a 6. fejezet és a 3. melléklet felvázolja, a kezdeményezés várhatóan nem ró jelentős költségeket sem a vállalkozásokra, sem az adóhatóságokra, ezért a becslések szerint nem merülnek fel költségek, illetve elhanyagolhatók vagy nem relevánsak.

A hatásvizsgálati jelentés ezenfelül nem számol jelentős közvetlen környezeti hatással, tekintettel arra, hogy a javaslat a közvetlen adózás területét érintő horizontális egyszerűsítési intézkedés, emellett jelentős közvetlen társadalmi hatások sem várhatók, mivel a javaslat nem érint munkajogi, szociális vagy más közvetlenül kapcsolódó jogokat. Az esetleges környezeti vagy társadalmi hatások ezért közvetettek lennének, attól függően, hogy az uniós vállalkozások hogyan használják fel a felszabaduló erőforrásokat. A környezetre gyakorolt, várhatóan alacsony hatásokra tekintettel az e kezdeményezést kísérő hatásvizsgálat keretében nem került sor a jelentős károkozás elkerülését célzó elv értékelésére és az éghajlatvédelemmel való összhang ellenőrzésére.

- **Célravezető szabályozás és egyszerűsítés**

A javaslat célja az adózókra és az adóhatóságokra nehezedő szabályozási terhek csökkentése. Az adóügyi megfelelési költségek terhet rónak a vállalkozásokra, ezért ezek csökkentése lesz a kezdeményezés végrehajtásának egyik legfontosabb előnye. Összességében, amint azt

fentebb említettük, az omnibusz csomag a becslések szerint évente mintegy 6,6 milliárd EUR-val csökkenti a megfelelési és a kapcsolódó pénzügyi költségeket a belső piacon, amelyből évente mintegy 2 milliárd EUR-t tesznek ki az adminisztratív terhekhez kapcsolódó ismétlődő költségek. Például a társaságiadó-alanyoknál a kamatok, jogdíjak és osztalékok teljes forrásadó-mentességének bevezetése (a kamat- és jogdíjfizetésekről szóló irányelv, valamint az anya- és leányvállalatokról szóló irányelv módosítása révén) a becslések szerint összesen évi 5,34 milliárd EUR költségmegtakarítást eredményezhet. A 2. pillér (az ATAD módosításai) hatálya alá tartozó multinacionális vállalatokra vonatkozó EKT-szabályok megszüntetése évente mintegy 160 millió EUR megfelelésiköltség-megtakarítást eredményezhet. A K+F-hez kapcsolódó eszközök azonnali elszámolása évente mintegy 265 millió EUR megfelelési költséget takaríthat meg. A megfelelési költségek csökkentése a kkv-k számára is előnyös lesz, különösen az alábbiak révén: i. az ATAD szerinti EKT-szabályok alóli külön kivétel bevezetése, amely évente mintegy 90 millió EUR megfelelésiköltség-megtakarítást eredményezhet, és ii. a kkv-k tényleges kizárása az ATAD szerinti kamatlevonás-korlátozási szabály hatálya alól, ami évente 69 millió EUR megfelelésiköltség-megtakarítást eredményezhet azáltal, hogy a javaslat hatálybalépésétől számított három éven belül kötelezővé válik a 3 millió EUR összegű mentesítési szabály. Az alacsony kockázatú, harmadik fél által nyújtott hitelek kivétele évente mintegy 430 millió EUR megfelelési költséget takaríthat meg. A megfelelési költségek becsült csökkenésének részletes adatait a hatásvizsgálati jelentés tartalmazza.

Annak érdekében, hogy a javaslat a közvetlen adózásra vonatkozó uniós szabályok egyszerűsítésével – a magas szintű uniós adózási normák fenntartása mellett – hatékonyan és eredményesen hozzájáruljon az Unió versenyképességének erősítéséhez, a közigazgatási együttműködésről szóló irányelv átdolgozásával összefüggésben egyszerűsíteni kívánja az uniós adózási környezetet annak biztosítása révén, hogy az anyagi adószabályok naprakészek és a célnak megfelelőek legyenek. Ez várhatóan csökkenti a bürokráciát, és mérsékli a határokon átnyúló tevékenységek akadályait. A közvetlen adózásra vonatkozó uniós vívmányok egyszerűsítését célzó módosításokkal a javaslat egyértelműbbé, egyszerűbbé és hatékonyabbá teszi az adóügyi megfelelést az EU-ban. Ezenfelül, ahol a javaslat új harmonizált szabályokat vezet be, a meglévő megoldásokra épít – például a FASTER-irányelvben kialakított forrásadó-eljárásokra, illetve egyszerűbb szabályozási keretekre (például a kutatás-fejlesztéshez kapcsolódó eszközök adózási szempontú értékcsökkenésére) –, ezáltal tovább mérsékelve a vállalkozások kezdeti alkalmazkodási költségeit.

- **Alapjogok**

Nem valószínű, hogy a javaslat jelentős hatást gyakorolna az alapvető jogokra. A javasolt intézkedések összeegyeztethetők az Európai Unió Alapjogi Chartájában foglalt jogokkal, szabadságokkal és elvekkel[18]. A széttagoltság és a szükségtelen megfelelési követelmények csökkentése, a kiszámíthatóság javítása, valamint a belső piacon folytatott határokon átnyúló üzleti tevékenység megkönnyítése korlátozott mértékben kedvezően hathat a vállalkozás szabadságára és a letelepedés szabadságának tényleges gyakorlására. Az ilyen lehetséges hatások azonban nem értelmezhetők úgy, hogy az ezen irányelvben felvázolt problémák hátrányos megkülönböztetéshez vagy indokolatlan korlátozásokhoz vezetnek. A kezdeményezés ezért összeegyeztethetőnek tekinthető a Chartával.

Amennyiben a kezdeményezés végrehajtása személyes adatok kezelésével jár, az ilyen adatkezelésnek teljes mértékben meg kell felelnie az alkalmazandó uniós keretnek. Ennek

[18] Az Európai Unió Alapjogi Chartája (HL C 326., 2012.10.26., 391. o.).

megfelelően a Charta és az általános adatvédelmi rendelet (GDPR)[19] hatálya alá tartozó adatvédelmi jogok védelmet élveznek.

## 4. KÖLTSÉGVETÉSI VONZATOK

A kezdeményezésnek nincsenek költségvetési vonzatai az uniós költségvetésre nézve.

## 5. EGYÉB ELEMEK

- **Végrehajtási tervek, valamint az ellenőrzés, az értékelés és a jelentéstétel szabályai**

Az adóügyi omnibusz csomag végrehajtásának nyomon követése és értékelése céljából a Bizottság a tagállamokkal szoros együttműködésben rendszeresen figyelemmel kíséri annak végrehajtását és alkalmazását a következő mutatók alapján: adóügyi megfelelési költségek; azon esetek száma, amikor a nettó hitelfelvételi költségek nem vonhatók le; a K+F-beruházások összege az EU-ban; az adóhatóságok költségei és költségmegtakarításai; az érdekelt felek véleménye, például az értelmezési, működési és technikai kérdésekről, a költségekről és az előnyökről, valamint az omnibusz csomag gyakorlati hatásáról; a vitarendezési mechanizmusokról szóló irányelv alkalmazásával lezárt ügyek száma; az adórések és az átfedések megléte; az EU-n belüli közvetlen külföldi befektetések áramlása; valamint a kifelé irányuló kamat- és jogdíjfizetések. Ezekről részletesebb információk az e javaslatot kísérő hatásvizsgálatban találhatók.

A Bizottság rendszeresen felülvizsgálja a tagállamokban fennálló helyzetet, és jelentést tesz közzé. E célból a tagállamoknak közölniük kell a Bizottsággal az adóügyi omnibusz javaslatcsomag nyomon követéséhez és értékeléséhez szükséges valamennyi releváns információt. Tekintettel arra, hogy a kezdeményezés több olyan, a közvetlen adózásra vonatkozó meglévő uniós irányelvet érint, amelyeket a tagállamok már átültettek, időt kell biztosítani számukra ahhoz, hogy megfelelően végrehajtsák azokat az intézkedéseket, amelyeket a Tanács az adóügyi omnibusz csomag részeként fog elfogadni. Ennek alapján az első értékelésre legkorábban az új szabályok alkalmazásának megkezdését követő öt év elteltével kerülhet sor.

- **Magyarázó dokumentumok (irányelvek esetén)**

A javaslathoz nincs szükség az átültetésre vonatkozó magyarázó dokumentumokra.

- **A javaslat egyes rendelkezéseinek részletes magyarázata**

A 2003/46/EK tanácsi irányelv (a kamat- és jogdíjfizetésekről szóló irányelv) módosításai

A kamat- és jogdíjfizetésekről szóló irányelv szerint a valamely tagállamban keletkező kamat- és jogdíjfizetések mentesülnek az adott tagállamban alkalmazott forrásadó alól, feltéve hogy a tényleges tulajdonos egy másik tagállamban működő társult vállalkozás vagy egy másik tagállamban található állandó telephely. Az irányelv jelenleg csak akkor alkalmazandó, ha a „társult vállalkozás” fogalommeghatározásában meghatározott minimális részesedési követelmények teljesülnek. Emellett a tagállamok jelenleg közigazgatási vagy előzetes

[19] Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2016/679 rendelete (2016. április 27.) a természetes személyeknek a személyes adatok kezelése tekintetében történő védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 95/46/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről (általános adatvédelmi rendelet) (EGT-vonatkozású szöveg) (HL L 119., 2016.5.4., 1. o.).

engedélyezési/tanúsítási eljárásokat alkalmazhatnak annak előzetes ellenőrzésére, hogy fennállnak-e a forrásadó-mentesség feltételei.

A javaslat módosítja a kamat- és jogdíjfizetésekről szóló irányelvet annak érdekében, hogy egyszerűsítse a forrásadó-mentesség igénybevételére vonatkozó anyagi jogi és eljárási feltételeket.

Először is, a javaslat **1. cikke** kiterjeszti a kamat- és jogdíjfizetésekről szóló irányelv tárgyi hatályát azáltal, hogy megszünteti a „társult vállalkozás” fogalmához kapcsolódó minimális részesedési követelményt. Ennek eredményeként az Unión belüli társaságok közötti kamat- és jogdíjfizetések a részesedés mértékétől függetlenül részesülhetnek a forrásadó-mentességben.

Másodszor, a javaslat biztosítékot vezet be az adóztatás kettős elmaradásának megelőzése érdekében. A tagállamoknak vagy forrásadót kellene kivetniük, vagy meg kellene tiltaniuk a kamat- és jogdíjfizetések levonhatóságát a forrásnál, ha a kifizetés kedvezményezettje olyan joghatóságban telepedett le, amely nem vet ki társasági adót, vagy nulla százalékos adókulcsot alkalmaz a kamat- és jogdíjbevételekre, miközben a forrás szerinti tagállam sem vet ki forrásadót. Ez a biztosíték nem alkalmazandó abban az esetben, ha a kedvezményezett az adómegállapítási időszakban elismert belföldi kiegészítő adó hatálya alá tartozik, és ezzel összefüggésben sem visszatérítésben, sem közvetlen vagy közvetett pénzügyi előnyben nem részesül, vagy ha olyan multinacionális vállalatcsoport tagja, amely az adott adómegállapítási időszakban a 2. pillérről szóló irányelvben meghatározott szabályok, illetve harmadik országbeli joghatóságok esetében az OECD-modellszabályok hatálya alá tartozik.

Harmadszor, a javaslat korlátozza a mentesség igénybevételéhez kapcsolódó adminisztratív vagy előzetes engedélyezési eljárások alkalmazását. Általános szabályként a tagállamok a továbbiakban nem írhatnak elő előzetes engedélyezési vagy közigazgatási eljárást annak ellenőrzésére, hogy a kifizetés időpontjában teljesülnek-e a mentesség feltételei. A jogosultságot az adózó önállóan állapítja meg, amelyet a tagállamok utólagos ellenőrzések és a visszaélés elleni szabályok – többek között a tényleges tulajdonlásra vonatkozó szabályok – alkalmazásával vizsgálhatnak. Vannak azonban olyan esetek, amikor az adózó a kifizetés időpontjában nem tudja biztosítani a jogosultság fennállását. Ezekre az esetekre a javaslat a helyzettől függően két eltérő eljárási szabályt ír elő:

- Nyilvánosan forgalmazott értékpapírok esetében, amikor a befektető személye a kifizető társaság előtt nem ismert, ezért az nem tudja előzetesen megállapítani, hogy teljesülnek-e a mentesség feltételei, a javaslat módosítja a FASTER-irányelvet annak érdekében, hogy gyorsított eljárások legyenek alkalmazhatók.
- Minden egyéb esetben, amikor a forrásadó-mentesség anyagi jogi feltételei teljesülnek, de ennek ellenére levonták a forrásadót, a tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy az adótúlfizetés visszatérítésére a szokásos nemzeti visszatérítési eljárások keretében és észszerű határidőn belül sor kerüljön.

Emellett a javaslat egyértelművé teszi, hogy a kamat- és jogdíjfizetésekről szóló irányelv alkalmazandó azokra a kifizetésekre is, amelyek egy állandó telephely tevékenységéhez kapcsolódnak, függetlenül attól, hogy ezek a kifizetések levonhatók-e azon tagállamban, ahol az állandó telephely található.

Végezetül a javaslat aktualizálja a mellékletben szereplő és az irányelv hatálya alá tartozó társasági formák jegyzékét annak érdekében, hogy minden olyan szervezet, amelynek jellegénél fogva az irányelv hatálya alá kell tartoznia, kifejezetten szerepeljen a felsorolásban.

A Bizottság felhatalmazást kap arra is, hogy felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogadjon el a melléklet további módosítása céljából, hogy az magában foglalja a tagállamok vagy az uniós jog által a jövőben létrehozandó új társasági formákat is.

**A 2009/133/EK tanácsi irányelv (az egyesülésekről szóló irányelv) módosításai**

Az egyesülésekről szóló irányelv értelmében a tagállamok közös szabályokat alkalmaznak, amelyek lehetővé teszik a különböző tagállamok társaságait érintő egyes határokon átnyúló vállalati átszervezések – többek között egyesülések, szétválások, eszközátruházások és részesedéscserék – következtében keletkező tőkenyereségek adóztatásának elhalasztását az érintett eszközök tényleges elidegenítésének időpontjáig. Az egyesülésekről szóló irányelv célja annak biztosítása, hogy az ilyen szerkezetátalakítási műveletekre azonnali adózás nélkül kerülhessen sor, mivel az akadályozná a belső piac megfelelő működését.

Az egyesülésekről szóló irányelv hatálya azonban már nem tükrözi teljes mértékben az uniós társasági jog legújabb fejleményeit. Különösen az (EU) 2019/2121 európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított (EU) 2017/1132 európai parlamenti és tanácsi irányelv a határokon átnyúló átszervezések olyan új formáit vezette be, amelyek nem tartoznak az egyesülésekről szóló irányelv jelenlegi hatálya alá.

Annak biztosítása érdekében, hogy az egyesülésekről szóló irányelv továbbra is megfeleljen a célnak, a javaslat **2. cikke** az egyesülésekről szóló irányelv fogalommeghatározásait az (EU) 2017/1132 irányelv fogalommeghatározásaihoz igazítja, és kiterjeszti azokat az „egyszerűsített egyesülésre” és a „felosztás általi szétválásra”, amelyekre az irányelv eddig nem terjedt ki.

Az egyesülésekről szóló irányelv jelenleg csak az európai részvénytársaság vagy az európai szövetkezet létesítő okirat szerinti székhelyének áthelyezésére vonatkozik. A **2. cikk** új fejezettel egészíti ki az egyesülésekről szóló irányelvet, amely a határokon átnyúló műveletekre alkalmazandó szabályokat tartalmazza – amelyek magukban foglalják legalább a társaság székhelyének áthelyezését –, annak érdekében, hogy az adósemlegesség elve érvényesüljön.

Végezetül módosul az egyesülésekről szóló irányelv mellékletében szereplő, az irányelv hatálya alá tartozó társasági formák jegyzéke annak érdekében, hogy minden olyan szervezet, amelynek jellegénél fogva az irányelv hatálya alá kell tartoznia, kifejezetten szerepeljen a felsorolásban. A Bizottság felhatalmazást kap arra is, hogy felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogadjon el a melléklet további módosítása céljából, hogy az magában foglalja a tagállamok vagy az uniós jog által a jövőben létrehozandó új társasági formákat is.

**A 2011/96/EU tanácsi irányelv (az anya- és leányvállalatokról szóló irányelv) módosításai**

Az anya- és leányvállalatokról szóló irányelv mentesíti a leányvállalatok által a különböző tagállamokban működő anyavállalatoknak fizetett osztalékokat és egyéb nyereségfelosztásokat a forrásadó alól, és megszünteti az ilyen jövedelmeknek az anyavállalat szintjén történő kettős adóztatását (részesedési mentesség vagy adójóváírás). Az irányelv jelenleg csak akkor alkalmazandó, ha az „anyavállalat” fogalommeghatározásában meghatározott minimális részesedési követelmények teljesülnek. Emellett, bár az anya- és leányvállalatokról szóló irányelv nem harmonizálja az irányelv szerinti kedvezmények igénybevételéhez kapcsolódó eljárásokat, a tagállamok jelenleg előzetes közigazgatási

eljárásokat alkalmazhatnak annak előzetes ellenőrzése érdekében, hogy teljesülnek-e a mentesség feltételei.

A javaslat módosítja az anya- és leányvállalatokról szóló irányelvet annak érdekében, hogy egyszerűsítse a forrásadó-mentességhez való hozzáférés anyagi jogi és eljárási feltételeit.

Először is, a javaslat **3. cikke** kiterjeszti az anya- és leányvállalatokról szóló irányelv tárgyi hatályát azáltal, hogy megszünteti az „anyavállalat” fogalmához kapcsolódó minimális részesedési követelményt. Ennek eredményeként az Unión belüli vállalatok közötti osztalékok és egyéb nyereségfelosztások a közöttük fennálló részesedés mértékétől függetlenül részesülhetnek a mentességben. Ezen túlmenően – és figyelemmel az irányelv kibővített hatályára – a tagállamok azon korábbi lehetősége, hogy megtagadják a részesedés birtoklásával kapcsolatos költségek vagy a nyereségfelosztással összefüggő veszteségek levonását, a jövőben kizárólag olyan esetekre korlátozódik, amikor releváns részesedés áll fenn (10 %), és így ténylegesen felmerülnek irányítási költségek.

Másodszor, az anya- és leányvállalatokról szóló irányelv hatálya a nyugdíjalapokra is kiterjed, azok jogi formájától függetlenül. E célból a javaslat eltérést vezet be az irányelv értelmében alkalmazandó adókötelezettségi feltételtől.

Harmadszor – a kamat- és jogdíjfizetésekről szóló irányelv javasolt módosításaival összhangban – a tagállamok a jövőben nem írhatnak elő előzetes engedélyezési vagy közigazgatási eljárást annak ellenőrzésére, hogy a kifizetés időpontjában teljesülnek-e a mentesség feltételei, figyelemmel a tagállamok utólagos ellenőrzési jogosultságára és az adóelkerülés elleni szabályok alkalmazására. A kamat- és jogdíjfizetésekről szóló irányelvhez hasonlóan, ha az adózó a kifizetés időpontjában nem tudja igazolni a jogosultságot, akkor vagy FASTER-irányelv szerinti eljárások vagy az észszerű határidőn belül lefolytatandó nemzeti visszatérítési eljárások alkalmazandók.

Végezetül a javaslat aktualizálja a mellékletben szereplő és az irányelv hatálya alá tartozó társasági formák jegyzékét annak érdekében, hogy minden olyan szervezet, amelynek jellegénél fogva az irányelv hatálya alá kell tartoznia, kifejezetten szerepeljen a felsorolásban. A Bizottság felhatalmazást kap arra is, hogy felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogadjon el a melléklet további módosítása céljából, hogy az magában foglalja a tagállamok vagy az uniós jog által a jövőben létrehozandó új társasági formákat is.

**Az (EU) 2016/1164 tanácsi irányelv (az adókikerülés elleni irányelv – ATAD) módosításai**

Az ATAD létrehozta az adókikerülés elleni szabályok közös keretét annak érdekében, hogy megvédje a tagállamok társaságiadó-alapját az adóalap-erózióra és a nyereségátcsoportosításra irányuló agresszív adótervezési gyakorlatokkal szemben. Az ATAD a kamatlevonás-korlátozásra, a tőkekivonás megadóztatására, az ellenőrzött külföldi társaságokra és a hibrid struktúrából adódó diszkrepanciákra vonatkozó védelem minimális szintjét megállapító szabályokat, valamint egy visszaélés elleni általános szabályt (a továbbiakban: GAAR) ír elő.

Az ATAD elfogadása óta jelentős fejlemények történtek nemzetközi szinten, különösen az OECD/G20-ak kétpilléres megoldásának és a 2. pillérről szóló irányelvnek az elfogadását követően, amelyek átfedésben lehetnek bizonyos ATAD-szabályokkal. Az ATAD gyakorlati alkalmazásával kapcsolatos tapasztalatok azt is mutatják, hogy egyes rendelkezések már nem

naprakészek, vagy aránytalan megfelelési terhet, jogbizonytalanságot és széttagoltságot eredményeznek.

Emellett a kutatás-fejlesztési (K+F) tevékenységek területén a tagállamok által kialakított nemzeti szabályozási keretek széttagolt helyzetet eredményeztek az Európai Unióban, ahol nem létezik a K+F támogatásának közös minimumszintje. Ez a helyzet gyakran kedvezőtlenebb versenyhelyzetbe hozza az Európai Uniót a fő nemzetközi kereskedelmi partnereivel szemben. A helyzetet tovább súlyosbítja, ha figyelembe vesszük, hogy az ilyen intézkedések a 2. pillér keretében kedvező elbánásban részesülnek, így nem vagy csak korlátozott mértékben keletkezik utánuk kiegészítő adó. Hasonlóan fő gazdasági partnereinkhez, biztosítanunk kell, hogy az uniós vállalkozások is részesülhessenek ebből az előnyből.

Mindezek alapján a módosítás kiterjeszti az ATAD-irányelv tárgyi hatályát oly módon, hogy az magában foglalja egyes K+F-ráfordítások teljes összegének költségként történő elszámolását is. Az ATAD mint jogi eszköz kiválasztása szándékos, mivel mind a meglévő adóelkerülés elleni intézkedések, mind a K+F adóügyi megítélése a társaságiadó-alap meghatározásának részét képezik, és közös céljuk a belső piac megfelelő működésének előmozdítása.

Míg a meglévő keret minimumszabályokat állapít meg az adókikerüléssel szemben, az új rendelkezések a K+F-adózási rendszerek Unión belüli széttagoltságából eredő versenyképességi kihívásokat kezelik. Az ATAD módosítása biztosítja e két szabályozási keret összhangját, és tükrözi azok közös szakpolitikai célkitűzéseit.

Ami a **K+F**-et illeti, a javaslat **4. cikke** elsőként módosítja az irányelv címét annak érdekében, hogy az tükrözze a K+F-ráfordításokra vonatkozó új rendelkezések beillesztését.

Másodszor, az ATAD-irányelv egy új fejezettel egészül ki, amely uniós szintű K+F-kedvezményt vezet be minimumszabályként annak érdekében, hogy az elszámolható K+F-kiadások (azaz a közvetlenül a K+F céljára vagy a K+F-létesítmények támogatásához használt berendezésekre, gépekre és tárgyi eszközökre fordított tőkekiadások) teljes egészében levonhatók legyenek. Az adózók vagy azonnal levonhatják az elszámolható kiadásokat abban az adómegállapítási időszakban, amelyben azok felmerültek, vagy a levonást bármelyik, azt követő négy adómegállapítási időszak során érvényesíthetik.

Harmadszor, a módosítások olyan szabályokat vezetnek be, amelyek biztosítják az új rendelkezések megfelelő alkalmazását és megelőzik a visszaéléseket. E célból az elszámolható kiadásokkal beszerzett eszközöket legalább három évig K+F céljára kell használni. A javaslat továbbá szabályozza a kedvezmény visszavonását és a kiegyenlítő díjak alkalmazását arra az esetre, ha az eszközöket elidegenítik, lebontják vagy azok már nem állnak az adózó tulajdonában, valamint előírja, hogy minden keletkező pénzbeli ellenértéket figyelembe kell venni annak érdekében, hogy a kedvezmény pontosan tükrözze a tényleges K+F-beruházásokat.

Végül a javaslat elvégzi a kamatlevonás-korlátozási szabály alapján az EBITDA kiszámításának szükséges kiigazításait annak érdekében, hogy az új K+F-kedvezmény – mivel nem minősül értékcsökkenési leírásnak vagy amortizációnak – ne csökkentse az adózó EBITDA-ját, és ezáltal ne csökkentse a kamatköltségek levonására való jogosultságát.

A javaslat az ATAD adókikerülés elleni szabályainak több elemét módosítja.

Ami a **kamatlevonás-korlátozási szabályt** illeti, a javaslat **4. cikke** először is kötelezővé teszi a 30 %-os EBITDA-korlát alkalmazását, megtiltva a tagállamok számára, hogy ennél alacsonyabb küszöbértékeket állapítsanak meg a nettó hitelfelvételi költségek levonhatóságának korlátozása érdekében. Emellett, mivel az adóalap-erózióval és nyereségátcsoportosítással kapcsolatos kockázatok elsősorban a társult vállalkozások közötti túlzott kamatfizetésekből erednek, a javaslat kizárja a kamatlevonás-korlátozási szabály hatálya alól a nem társult vállalkozások (azaz a harmadik felek) által nyújtott hiteleket, azzal a feltétellel, hogy azokat a hitelfelvevő adózó saját tevékenységeinek finanszírozására használják fel, kizárva ezáltal a csoporton belüli továbbhitelezést.

Másodszor, a kamatlevonás-korlátozási szabályból eredő – különösen a kisebb adózókra nehezedő – terhek csökkentése, valamint annak érdekében, hogy a mentesítési szabály folyamatosan tükrözze az Unió aktuális gazdasági helyzetét, a **4. cikk** kötelezővé teszi a 3 millió EUR összegű mentesítési szabály alkalmazását az irányelv hatálybalépését követő első három évben, továbbá automatikus éves inflációkövető indexálást vezet be. Ezenkívül megszűnik a különálló gazdálkodó szervezetek kizárásának lehetősége, mivel az alacsony kockázatú, harmadik fél által nyújtott hitelek kizárása a kötelező mentesítési szabállyal együtt feleslegessé teszi ezt a kivételt. Emellett a javaslat biztosítékot vezet be a kamatlevonás-korlátozási szabály prociklikus hatásának mérséklésére, előírva, hogy ha az adózó EBITDA-ja egy adott adóévben 50 %-kal csökken, a kamatlevonás korlátozása nem alkalmazandó.

Harmadszor, a javaslat a közös uniós prioritásokkal összhangban pontosítja a hosszú távú állami infrastrukturális projektekre vonatkozó opcionális mentesség alkalmazását azáltal, hogy az infrastruktúra helyett hosszú távú közhasznú projektekre hivatkozik. Ezenkívül a javaslat kötelező, ideiglenes mentességet vezet be a védelmi ágazat számára azon beruházások tekintetében, amelyeket a kezdeményezés hatálybalépését követő első öt adómegállapítási időszakban indítanak.

Végezetül a kamatlevonás-korlátozási szabály működésének egyszerűsítése érdekében a javaslat több, jelenleg választható elemet kötelezővé tesz, nevezetesen a csoportszintű mentességi szabályt a jogos okokból magas tőkeáttétellel működő, tőkeigényes ágazatok aggályainak kezelése érdekében, valamint az átviteli mechanizmust annak érdekében, hogy a szabály figyelembe vegye az adózók jövedelmezőségének ingadozását, és támogatást nyújtson az induló innovatív vállalkozásoknak.

Az **általános visszaélés elleni szabály (GAAR)** tekintetében a **4. cikk** módosítja a GAAR szövegét annak érdekében, hogy annak hatálya kellően tág legyen ahhoz, hogy a társaságokat terhelő valamennyi közvetlen adóra kiterjedjen, különösen azért, hogy alkalmazandó legyen az (EU) 2022/2523 irányelvből eredő forrásadókra vagy kiegészítő adókra.

Az **ellenőrzött külföldi társaságokra (EKT-kra) vonatkozó szabályok** tekintetében a javaslat először is figyelembe veszi, hogy e szabályok célja és hatásai jelentős átfedésben vannak az (EU) 2025/2523 irányelvben (a 2. pillér szerinti keretben) meghatározott jövedelem-hozzászámítási szabállyal. Ezért a **4. cikk** mentesíti az EKT-kra vonatkozó szabályok alkalmazása alól azokat az adózókat, akik a 2. pillér szerinti keret hatálya alá tartoznak. Az Unióban letelepedett valamennyi társaság részesül e kivételben az alacsony adóterhelésű leányvállalatai tekintetében, kivéve, ha a csoport székhelye olyan joghatóságban van, amely elismert „párhuzamos” rendszert működtet, és az alacsony adóterhelésű ellenőrzött külföldi leányvállalat nem tartozik elismert belföldi kiegészítő adó hatálya alá, vagy ugyan ilyen adó hatálya alá tartozik, de ezzel összefüggésben adó-visszatérítésben vagy közvetlen vagy közvetett pénzügyi előnyben részesül.

Másodszor, a **4. cikk** mentességet vezet be az EKT-kra vonatkozó szabály alól a kis- és közepes méretű csoportok számára. A több tagállammal folytatott információcserék során gyűjtött információk azt mutatják, hogy az adóhatóságoknak az ATAD alkalmazásának közel tíz éve alatt gyakorlatilag nem volt a kkv-khoz kapcsolódó EKT-ügye. Ez azt jelzi, hogy ezeket a szabályokat ritkán alkalmazzák a kkv-k esetében, valószínűleg azért, mert e vállalatok működési struktúrája egyáltalán nem vagy csak kis mértékben jár határokon átnyúló tevékenységekkel. Kizárásuk tehát nem akadályozná az adókikerülés, az adócsalás és az agresszív adótervezés elleni fellépést. Ellenkezőleg, jelentős költség- és erőforrás-megtakarítást eredményezne, és ezáltal mind a vállalatok, mind az adóhatóságok számára előnyökkel járna. Az ilyen csoportok mentesítésének célja ezért az, hogy csökkentse a belső piacon működő kisebb vállalkozásokra háruló aránytalan megfelelési költségeket és adminisztratív terheket.

Harmadszor, az EKT-kra vonatkozó keret Unió-szerte történő egyszerűsítése és észszerűsítése érdekében a javaslat az A. modellt teszi az egyetlen alkalmazható megoldássá, megszüntetve azt a lehetőséget, hogy az EKT-kra vonatkozó szabályokat a B. modell alkalmazásával hajtsák végre.

Végezetül **a hibrid struktúrából adódó diszkrepanciára vonatkozó szabályok** megakadályozzák, hogy a vállalkozások a nemzeti szabályozások közötti eltéréseket kihasználva elkerüljék az adóztatást. E szabályok alkalmazása azonban egyes esetekben – különösen az importált diszkrepanciák tekintetében – mind az adózók, mind az adóhatóságok számára különösen összetettnek bizonyult. A hibrid struktúrából adódó diszkrepanciára vonatkozó szabályok egyszerűsítése és arányosságuk biztosítása érdekében a javaslat **4. cikke** törli az importált diszkrepanciákra vonatkozó szabályokat az ATAD-ból.

**Az (EU) 2017/1852 tanácsi irányelv (vitarendezési mechanizmus) módosításai**

A vitarendezési mechanizmusokról szóló irányelv szabályokat állapít meg az adóegyezmények értelmezésével kapcsolatos jogviták gyors és hatékony rendezésére mind a vállalkozások, mind a polgárok számára, és kiterjed a kettős adóztatással kapcsolatos kérdésekre. A javaslat **5. cikke** célzott módosításokat vezet be a vitarendezési mechanizmusokról szóló irányelvre vonatkozóan azzal a céllal, hogy kezelje a gyakorlatban azonosított értelmezési eltéréseket, egyszerűsítse az eljárásokat, és javítsa az adózók hozzáférését a vitarendezési mechanizmusokhoz. A módosítások célja, hogy megőrizzék az irányelv általános szerkezetét, ugyanakkor pontosításokat és eljárási egyszerűsítéseket vezessenek be.

A vitarendezési mechanizmusokról szóló irányelv 2. cikkének módosítása egyértelművé teszi, hogy amennyiben ugyanaz a vitatott kérdés több személy adóztatását érinti közvetlenül, az irányelv alkalmazásában e személyek mindegyike „érintett személynek” minősül. E pontosítás célja a több jogalanyt érintő ügyekben a bizonytalanság megszüntetése, és a panasz benyújtására vonatkozó, a 3. cikket érintő módosításokkal együtt értelmezendő.

A vitarendezési mechanizmusokról szóló irányelv 3. cikke több olyan módosításon esik át, amelyek célja az eljárás panasztételi szakaszának egyszerűsítése és egyértelműsítése. Először is tisztázásra kerül, hogy kinek kell benyújtania a panaszt, ha több személy is érintett. A tagállamoknak vagy lehetővé kell tenniük minden egyes érintett személy számára, hogy egyénileg nyújtson be panaszt a lakóhelye szerinti államhoz, vagy pedig egy érintett személy nyújtsa be a panaszt az összes érintett személy nevében. E megközelítés célja a jogbiztonság és az eljárási rugalmasság ötvözése. Másodszor, az „egyidejű benyújtás” fogalmát egy 30

naptári napos benyújtási időszak váltja fel. Ez a módosítás arra reagál, hogy a tagállamok eltérően értelmezték az „egyidejűleg” kifejezést: egyesek ugyanazon napon történő benyújtást követeltek meg, míg mások ennél hosszabb időtartamot is elfogadtak.

A vitarendezési mechanizmusokról szóló irányelv **4. cikkének** módosítása egyértelművé teszi, hogy amennyiben az illetékes hatóságok arra a következtetésre jutnak, hogy nem lehet megállapodásra jutni, erről haladéktalanul tájékoztatniuk kell az adózót, és nem várhatják meg a kölcsönös egyeztetési eljárás kétéves időszakának lejártát. A cél az, hogy az adózó korábban hozzáférhessen a választottbírósági szakaszhoz, és elkerülhetők legyenek a szükségtelen késedelmek.

A vitarendezési mechanizmusokról szóló irányelv **5. cikkének** módosításai pontosítják, hogy az eljárási követelmények be nem tartása – ideértve különösen a 30 napos benyújtási határidő vagy az elfogadott nyelv használatának elmulasztását, illetve azt, ha nem ugyanazokat az információkat nyújtják be valamennyi illetékes hatóságnak – a panasz elutasítását eredményezheti. Ugyanakkor a módosítások megerősítik az adózók védelmét azáltal, hogy előírják az illetékes hatóságok számára, hogy lehetőséget biztosítsanak az adózóknak a hiányosságok 30 napon belüli pótlására, továbbá lehetővé teszik a panasz ismételt benyújtását, feltéve hogy az általános határidő még nem telt le. A cél az aránytalan eljárási okokból történő elutasítások elkerülése és a mechanizmushoz való hozzáférés megkönnyítése.

A 8. cikk módosítása tisztázza a tanácsadó bizottságban részt vevő, elismert szaktudással rendelkező, független személyekkel szembeni kifogások benyújtásának határidejét. Kifogás csak addig emelhető, amíg a jogerős határozatot valamennyi illetékes hatóság el nem fogadta. E szabály célja annak megakadályozása, hogy a késedelmes eljárási kifogások aláássák a jogbiztonságot és késleltessék az eljárás lezárását.

A vitarendezési mechanizmusokról szóló irányelv **10. cikkének** módosítása kimondja, hogy alternatív vitarendezési bizottság nemcsak a kettős adóztatással kapcsolatos jogviták érdemi rendezése céljából, hanem a panaszok elfogadhatóságával kapcsolatos jogviták kezelésére is létrehozható. A cél az eljárási rugalmasság növelése és a jogviták korábbi szakaszban történő hatékony rendezésének megkönnyítése.

A vitarendezési mechanizmusokról szóló irányelv 11. cikkében foglalt működési szabályok módosítása egyértelművé teszi, hogy a képesítési követelmények csak elismert szaktudással rendelkező, független személyekre vonatkoznak, az illetékes hatóságok képviselőire nem. E pontosítás célja a szükségtelen értelmezési bizonytalanság elkerülése.

A vitarendezési mechanizmusokról szóló irányelv 16. cikkének módosítása az irányelv és más, eltérő jogi kereteken alapuló vitarendezési eljárások kapcsolatát rendezi. Előírja, hogy más folyamatban lévő eljárásokat a vitarendezési mechanizmusokról szóló irányelv szerinti panasz benyújtását követően fel kell függeszteni, és csak akkor kell azokat megszüntetni, ha a vitarendezési mechanizmusokról szóló irányelv szerinti panaszt valamennyi érintett illetékes hatóság elfogadta. A cél annak biztosítása, hogy az adózók ne maradjanak védelem nélkül a kettős adóztatással szemben, ugyanakkor elkerülhetők legyenek a párhuzamos eljárások közötti átfedések.

A vitarendezési mechanizmusokról szóló irányelv 17. cikkének módosítása további pontosításokat vezet be az egyszerűsített panaszbenyújtási rendszert igénybe vevő magánszemélyek és kisebb vállalkozások számára. Célja, hogy elkerülje a nem egyértelmű eljárási helyzeteket, és megkönnyítse az illetékes hatóságok közötti koordinációt azokban az

esetekben, amikor a közleményeket csak az adózó illetősége szerinti állam illetékes hatóságához nyújtják be.

A vitarendezési mechanizmusokról szóló irányelv új 19a. cikke olyan új rendelkezést vezet be, amely felhatalmazza a Tanácsot arra, hogy végrehajtási jogi aktusokat fogadjon el az irányelv egységes és hatékony alkalmazásához szükséges kötelező erejű technikai és eljárási szabályok megállapítása érdekében. A javaslat azt a nézetet tükrözi, hogy bizonyos értelmezési és eljárási nehézségek nem kezelhetők megfelelően kizárólag célzott jogszabály-módosításokkal, ezért részletesebb végrehajtási szabályokra lehet szükség.

Végezetül a vitarendezési mechanizmusokról szóló irányelv 21. cikkének módosítása harmonizált statisztikai adatszolgáltatási keretet vezet be, és felhatalmazza a Bizottságot arra, hogy végrehajtási jogi aktusokat fogadjon el a statisztikai adatok közlésének formátumára és feltételeire vonatkozóan. Ennek célja a tagállamok közötti egységes adatszolgáltatás biztosítása, valamint az OECD statisztikai keretrendszeréhez való igazodás, ezáltal az átláthatóság növelése és az irányelv működésének pontosabb értékelése.

**Az (EU) 2025/50 tanácsi irányelv (a forrásadó-többlet gyorsabb és biztonságosabb rendezéséről szóló irányelv – FASTER-irányelv) módosításai**

A FASTER-irányelv hatékonyabbá és biztonságosabbá teszi a forrásadó-eljárásokat az EU-ban a befektetők, a pénzügyi közvetítők és a nemzeti adóhatóságok számára. A FASTER-irányelv szabványosított gyorsított eljárásokat ír elő a nyilvánosan forgalmazott értékpapírokból származó osztalékok és kamatok forrásnál történő adómentesítésére és az ezek után levont forrásadó gyors visszatérítésére.

A fentiekben részletezettek szerint a javaslat kiterjeszti a kamat- és jogdíjfizetésekről szóló irányelv, valamint az anya- és leányvállalatokról szóló irányelv szerinti forrásadó-mentesség hatályát, ugyanakkor megszünteti a vonatkozó forrásadó-mentességek biztosítását megelőző előzetes eljárások alkalmazását.

A gyakorlatban azonban e mentességek alkalmazása nehézségeket okozhat a pénzügyi közvetítőkön és megbízói alszámlákon keresztül tartott, nyilvánosan forgalmazott értékpapírok esetében. Ilyen esetben a kifizető társaság gyakran nem tudja megállapítani a kifizetés időpontjában, hogy teljesülnek-e a forrásadó alóli mentesség feltételei, különösen akkor, ha a portfólióbefektetők tulajdonosi adatai nem állnak rendelkezésre (jellemzően az 5 %-nál kisebb részesedések esetében).

Ennek következtében a kifizető társaság nem tudja megítélni, hogy a befektető teljesíti-e az anya- és leányvállalatokról szóló módosított irányelv és a kamat- és jogdíjfizetésekről szóló módosított irányelv feltételeit, ezért a mentesség nem alkalmazható előzetesen. Ilyen esetekben a FASTER-irányelv jelentős egyszerűsítést eredményezhet.

A FASTER-irányelv jelenlegi rendelkezései szerint azonban a tagállamok megtagadhatják a hozzáférést az egységesített gyorsított eljárásokhoz, ha teljes körű forrásadó-mentességet igényelnek. Ez ténylegesen kizárná annak lehetőségét, hogy a FASTER-irányelv szerinti visszatérítési eljárások alkalmazhatók legyenek az olyan kifizetésekre, amelyek a kamat- és jogdíjfizetésekről szóló irányelv, valamint az anya- és leányvállalatokról szóló irányelv kiterjesztett hatálya alapján mentességre jogosultak. Ezért a javaslat **6. cikke** kiigazítja a FASTER-irányelv hatályát annak érdekében, hogy az kiterjedjen a kamat- és jogdíjfizetésekről szóló irányelv/az anya- és leányvállalatokról szóló irányelv szerinti visszatérítésekre.

Javaslat

# A TANÁCS IRÁNYELVE

## a 2003/49/EK, a 2009/133/EK, a 2011/96/EU, az (EU) 2016/1164, az (EU) 2017/1852 és az (EU) 2025/50 irányelvnek a közvetlen adózás uniós keretének egyszerűsítése, valamint az EU növekedésének és versenyképességének támogatása tekintetében történő módosításáról

AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre és különösen annak 115. cikkére,

tekintettel az Európai Bizottság javaslatára,

a jogalkotási aktus tervezetének a nemzeti parlamenteknek való megküldését követően,

tekintettel az Európai Parlament véleményére[1],

tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére[2],

különleges jogalkotási eljárás keretében,

mivel:

(1) A belső piac megfelelő működéséhez elengedhetetlen, hogy a közvetlen adózásra vonatkozó szabályok egyértelműen, következetesen és hatékonyan működjenek. Az elmúlt évtizedekben az Unió számos irányelvet fogadott el a közvetlen adózás területén, amelyek célja a kettős adóztatás megszüntetése, az adósemlegesség biztosítása, a vitarendezés megkönnyítése és az adókikerülés megelőzése a határokon átnyúló helyzetekben.

(2) A közvetlen adózás területére vonatkozó uniós vívmányok jelentős eredményt jelentenek az Unió számára. E vívmányok részeként a 2003/49/EK tanácsi irányelv[3], a 2009/133/EU tanácsi irányelv[4] és a 2011/96/EU tanácsi irányelv[5] hozzájárult a belső piac működéséhez azáltal, hogy megkönnyítette a határokon átnyúló gazdasági tevékenységeket, különösen azáltal, hogy megszüntette az egyes csoporton belüli kifizetésekre kivetett forrásadókat, és biztosította az adósemlegességet a határokon

---

1 HL C […]., […], […]. o. .

2 HL C […]., […], […]. o. .

3 A Tanács 2003/49/EK irányelve (2003. június 3.) a különböző tagállambeli társult vállalkozások közötti kamat- és jogdíjfizetések közös adózási rendszeréről (HL L 157., 2003.6.26., 49. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2003/49/oj).

4 A Tanács 2009/133/EK irányelve (2009. október 19.) a különböző tagállamok társaságainak egyesülésére, szétválására, részleges szétválására, eszközátruházására és részesedéscseréjére, valamint az SE-k vagy az SCE-k létesítő okirat szerinti székhelyének a tagállamok közötti áthelyezésére alkalmazandó adóztatás közös rendszeréről (HL L 310., 2009.11.25., 34. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2009/133/oj).

5 A Tanács 2011/96/EU irányelve (2011. november 30.) a különböző tagállamok anya- és leányvállalatai esetében alkalmazandó adóztatás közös rendszeréről (HL L 345., 2011.12.29., 8. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2011/96/oj).

átnyúló átszervezések esetében. Az (EU) 2016/1164 tanácsi irányelv[6] megerősítette a belső piac védelmét azáltal, hogy összehangolt szabályokat állapított meg az olyan adókikerülési gyakorlatokkal szemben, amelyek torzíthatják a versenyt és befolyásolhatják az adóztatási jogok megoszlását, ezáltal kezelve az adóalap-erózió és a nyereségátcsoportosítás kockázatát. Az (EU) 2017/1852 tanácsi irányelv[7] még inkább hozzájárult a belső piac megfelelő működéséhez azáltal, hogy mechanizmusokat biztosított a kettős adóztatással járó vagy a kettős adóztatás elkerüléséről szóló egyezményekből eredő, határokon átnyúló jogviták hatékony rendezésére az Unióban.

(3) Bár az említett irányelvek célkitűzései továbbra is érvényesek, az alkalmazásuk során szerzett gyakorlati tapasztalatok strukturális hiányosságokat, valamint egyre növekvő összetettséget tártak fel. Az időben egymást követően elfogadott több szabályrendszer együttes fennállása többrétegű adózási keretet eredményezett. Ezen túlmenően az említett irányelvek és a nemzetközi adózási környezet közelmúltbeli fejleményei – különösen a multinacionális vállalatcsoportokra és a nagy volumenű belföldi vállalatcsoportokra vonatkozó globális minimum-adószint biztosításáról szóló (EU) 2022/2523 tanácsi irányelv[8] – közötti kölcsönhatás egyes esetekben átfedésekhez, párhuzamosságokhoz és hasonló célokat szolgáló, többszintű szabályozáshoz vezetett. Emellett a végrehajtásra biztosított számos választási lehetőség, valamint az egységesen meg nem határozott fogalmak alkalmazása eltérő tagállami megközelítésekhez vezetett, és hozzájárult az uniós adózási keret jelentős széttagoltságához. Az uniós adózási keret egyes rendelkezései már nincsenek összhangban a jelenlegi gazdasági és jogi fejleményekkel, ami elavult szabályokat eredményez.

(4) Ezek a tényezők hozzájárulnak az adózók és az adóhatóságok jogbizonytalanságához az Unióban, növelik a jogviták és a nem szándékolt adózási következmények kockázatát, valamint jelentős megfelelési költségeket és adminisztratív terheket eredményeznek, különösen a határokon átnyúló tevékenységek esetében, ezáltal gyengítve a belső piac hatékony működését és hátrányosan befolyásolva az Unióban működő vállalkozások versenyképességét. A belső piacon határokon átnyúló tevékenységet folytató adózókra az uniós adózási keretet végrehajtó eltérő tagállami szabályok vonatkozhatnak, és aránytalan megfelelési kötelezettségekkel, illetve eljárási hiányosságokkal szembesülhetnek.

(5) E hiányosságok kezelése érdekében egyszerűsíteni és észszerűsíteni kell a közvetlen adózásra vonatkozó uniós keretet, ugyanakkor fenn kell tartani a belső piac legmagasabb szintű védelmét. Ehhez csökkenteni kell az összetettséget, meg kell szüntetni az átfedéseket, és biztosítani kell az adószabályok egységesebb alkalmazását a tagállamokban. Tekintettel az azonosított problémák határokon átnyúló jellegére, a következetes megoldások biztosítása és a további széttagoltság elkerülése érdekében uniós szinten összehangolt megközelítésre van szükség. Ennek az irányelvnek ezért célzott módosításokat kell bevezetnie a 2003/49/EK, a 2009/133/EK, a 2011/96/EU, az (EU) 2016/1164 és az (EU) 2017/1852 irányelv tekintetében. Bár ez már

---

6 A Tanács (EU) 2016/1164 irányelve (2016. július 12.) a belső piac működését közvetlenül érintő adókikerülési gyakorlatok elleni szabályok megállapításáról (HL L 193., 2016.7.19., 1. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2016/1164/oj).

7 A Tanács (EU) 2017/1852 irányelve (2017. október 10.) az európai uniós adóügyi vitarendezési mechanizmusokról (HL L 265., 2017.10.14., 1. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2017/1852/oj).

8 A Tanács (EU) 2022/2523 irányelve (2022. december 14.) az Unióban a multinacionális vállalatcsoportokra és a nagy volumenű belföldi vállalatcsoportokra vonatkozó globális minimum-adószint biztosításáról (HL L 328., 2022.12.22., 1. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2022/2523/oj).

önmagában is jelentős előrelépést jelent az uniós adózási keret egyszerűsítése és racionalizálása terén, az (EU) 2025/50 tanácsi irányelvet[9] is módosítani kell annak érdekében, hogy a 2003/49/EK és a 2011/96/EU irányelv szerinti forrásadó-mentesség a nyilvánosan forgalmazott értékpapírokból származó jövedelmekre is alkalmazható legyen. E módosítások együttesen várhatóan csökkentik a megfelelési költségeket és az adminisztratív terheket, javítják a jogbiztonságot, valamint biztosítják a meglévő szabályok közötti koherensebb összhangot. Emellett várhatóan hozzájárulnak a belső piac megfelelő működéséhez és az Unióban működő vállalkozások versenyképességének erősítéséhez.

(6) A kis- és középvállalkozásokat (a továbbiakban: kkv-k) különösen hátrányosan érinti a közvetlen adózás uniós keretének összetettsége és széttagoltsága, annak ellenére, hogy általában csekély kockázatot jelentenek az adóalap-erózió és a nyereségátcsoportosítás szempontjából. Annak biztosítása érdekében, hogy a megfelelési kötelezettségek arányosak maradjanak, fontos célzott egyszerűsítési intézkedéseket előírni a kkv-k számára.

(7) Ugyanakkor az (EU) 2022/2523 irányelv hatálya alá tartozó nagy multinacionális vállalatcsoportokra (MNE-csoportokra) és nagy volumenű belföldi vállalatcsoportokra összetett és globálisan összehangolt szabályok vonatkoznak, amelyek célja, hogy minden olyan joghatóságban, ahol működnek, biztosítsák a minimális adóztatási szintet. Bár ezek a szabályok kulcsszerepet játszanak az adóalap-erózió és a nyereségátcsoportosítás kezelésében, jelentős megfelelési kötelezettségeket is vonnak maguk után, és a meglévő uniós és nemzeti szintű adószabályokkal való kölcsönhatás során egymást átfedő követelményekhez vezethetnek. Az Unióban működő vállalkozások versenyképességének megőrzése és az adókikerüléssel szembeni magas szintű védelem fenntartása érdekében ezért fontos célzott egyszerűsítési intézkedéseket előírni az említett irányelv hatálya alá tartozó szervezetek számára az adórendszer koherenciájának biztosítása és a megfelelési terhek enyhítése céljából.

(8) A 2003/49/EK és a 2011/96/EU irányelv mentességeket állapít meg az egyes határokon átnyúló kamat-, jogdíj- és osztalékfizetésekre, valamint egyéb nyereségfelosztásokra vonatkozó forrásadó alól, és ezáltal hozzájárul az Unión belüli kettős adóztatás megszüntetéséhez. Ugyanakkor ezen irányelvek eltérő szerkezete és korlátozott tárgyi hatálya – különösen a minimális részesedési követelmények tekintetében – következetlen tagállami végrehajtáshoz és megnövekedett megfelelési költségekhez vezetett, ami torzíthatja a belső piacon működő vállalkozások befektetési döntéseit. A fennmaradó forrásadó az Unióban akadályokat teremt, és csökkenti a határokon átnyúló beruházások adósemlegességét.

(9) A belső piac működésének egyszerűsítése és versenyképességének megerősítése érdekében helyénvaló mindkét irányelv tárgyi hatályának kiterjesztése. Ennek érdekében el kell törölni a forrásadó-mentesség, valamint – osztalék vagy egyéb nyereségfelosztás esetén – a részesedésekből származó jövedelmek adómentessége alkalmazásának feltételeként előírt minimális részesedési arányra és minimális tartási időre vonatkozó követelményeket. E szélesebb hatályra tekintettel az említett irányelvek egységesebb és kiszámíthatóbb alkalmazásának biztosítása érdekében meg kell szüntetni a tagállamok azon lehetőségét is, hogy a tőkerészesedés kritériuma helyett a szavazati jogokon alapuló részesedés kritériumát alkalmazzák. Ezen túlmenően a nyugdíjintézetek határokon átnyúló befektetései előtt álló adózási

[9] A Tanács (EU) 2025/50 irányelve (2024. december 10.) a forrásadó-többlet gyorsabb és biztonságosabb rendezéséről (HL L, 2025/50, 2025.1.10., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2025/50/oj).

akadályok felszámolása érdekében az ilyen szervezetek részére fizetett osztalékot – jogi formájuktól függetlenül és az adókötelezettség fennállására vonatkozó feltételtől eltérve – mentesíteni kell a forrásadó alól. Továbbá annak érdekében, hogy a tagállamok azon lehetősége, amely szerint az anyavállalat adóköteles nyereségéből nem vonhatók le a részesedéssel kapcsolatos ráfordítások és a leányvállalat nyereségfelosztásából eredő veszteségek, a 2011/96/EU irányelv kibővített hatályára tekintettel továbbra is arányos maradjon, e lehetőség alkalmazását olyan esetekre kell korlátozni, amikor a részesedés kellően jelentős ahhoz, hogy indokolja az igazgatási költségek felmerülését. E célból elő kell írni a leányvállalat tőkéjében való legalább 10 %-os részesedést.

(10) Az adóztatás kettős elmaradásának elkerülése érdekében helyénvaló biztosítani, hogy a kamat- és jogdíjfizetések legalább egyszer adókötelesek legyenek, akár forrásadó kivetése, akár az ilyen kifizetések a forrásnál történő levonhatóságának kizárása révén. Bár a 2003/49/EK irányelv már tartalmaz az Unión belüli adófizetési kötelezettséget, további intézkedésre van szükség az olyan helyzetek kezelése érdekében, amikor az Uniót elhagyó kamat- és jogdíjbevételek a rendeltetési országban sem adóznak. Általános szabályként a tagállamoknak a kamat- és jogdíjfizetésekre továbbra is nemzeti szabályaikat kell alkalmazniuk, beleértve az alkalmazandó adóegyezményekből eredő szabályokat is. A különös védelmi intézkedést abban az esetben kell alkalmazni, ha azon harmadik országbeli joghatóság, amelyben a kifizetés kedvezményezettje letelepedett, nem vet ki társasági adót a kamat- és jogdíjbevételekre, vagy nulla százalékos társaságiadó-kulcsot alkalmaz az ilyen jövedelmekre, és a forrás szerinti tagállamban sem vetnek ki forrásadót. A védelmi intézkedés a konkrét jövedelemáramlásra irányulna, és csak a kifizetés közvetlen kedvezményezettjének adóügyi helyzetét venné figyelembe. Ily módon a szabály mentesítené a kifizetőt a közvetítői struktúrák feltérképezésének szükségessége alól. Ez nem sértheti a nemzeti jogon vagy az adóegyezményeken alapuló visszaélés elleni rendelkezések, valamint a tényleges tulajdonlásra vonatkozó uniós elvek alkalmazását. Ez a védelmi intézkedés azonban nem alkalmazandó abban az esetben, ha a kifizetés kedvezményezettje az adómegállapítási időszakban elismert belföldi kiegészítő adó hatálya alá tartozik, és ezzel összefüggésben sem visszatérítésben, sem közvetlen vagy közvetett pénzügyi előnyben nem részesül, vagy olyan multinacionális vállalatcsoport tagja, amely az adott adómegállapítási időszakban az (EU) 2022/2523 irányelvben meghatározott szabályok, illetve harmadik országbeli joghatóságok tekintetében az OECD-modellszabályok[10] hatálya alá tartozik. Ebben az összefüggésben a védelmi intézkedés továbbra is alkalmazható, ha a multinacionális vállalatcsoport végső anyavállalata olyan joghatóságban található, amely az adómegállapítási időszakban elismert párhuzamos rendszert működtet.

(11) A nyereségfelosztások (osztalékok) tekintetében nincs szükség hasonló intézkedésre a kettős adóztatás elmaradásának kockázatával szemben, mivel az ilyen jövedelmeket az Unión belül már adóztatják, akár az osztalékfizető társaság, akár a kedvezményezett szintjén.

(12) Az egyes tagállamok által a 2003/49/EK és a 2011/96/EU irányelvben meghatározott forrásadó-mentességek alkalmazásának feltételeként alkalmazott kiterjedt és eltérő

[10] OECD (2021), *Tax Challenges Arising from Digitalisation of the Economy – Global Anti-Base Erosion Model Rules (Pillar Two)* (A gazdaság digitalizációjából eredő adóügyi kihívások – Az adóalap-erózió elleni globális modellszabályok [második pillér]): *Az adóalap-erózióval és nyereségátcsoportosítással foglalkozó inkluzív keret*, Az OECD/G20-ak adóalap-erózióval és nyereségátcsoportosítással foglalkozó projektje, OECD Publishing, Párizs, https://doi.org/10.1787/782bac33-en.

eljárási követelmények a gyakorlatban jelentős adminisztratív terheket róttak az adózókra és az adóhatóságokra az Unióban, és akadályozták e mentességek hatékony érvényesülését. E terhek csökkentése, a jogbiztonság fokozása és a belső piac versenyképességének támogatása érdekében helyénvaló ezen eljárási követelmények egyszerűsítése és racionalizálása. Ennek az irányelvnek ezért elő kell írnia, hogy a tagállamok a kamat- vagy jogdíjfizetésének, illetve a nyereség felosztásának időpontjában ne tegyék kötelezővé előzetes engedélyezési vagy más közigazgatási eljárás lefolytatását annak ellenőrzése céljából, hogy a forrásadó-mentesség feltételei teljesülnek-e. Ez nem érintheti a tagállamok azon hatáskörét, hogy utólagos ellenőrzéseket végezzenek, és alkalmazzák a visszaélések elleni nemzeti szabályokat, beleértve a tényleges tulajdonlásra vonatkozó szabályokat is.

(13) Nyilvánosan forgalmazott értékpapírok esetében azok a portfólióbefektetők, akiknek a kifizető társaságban való részesedése egy bizonyos küszöbérték alatt marad, gyakran ismeretlenek az adott társaság számára, mivel az ilyen értékpapírokat rendszerint megbízói alszámlákon tartják. Ennek következtében előfordulhat, hogy a kifizető társaság nem tudja előzetesen megállapítani, hogy teljesülnek-e a 2003/49/EK és a 2011/96/EU irányelvben előírt forrásadó-mentesség feltételei, ami akadályozhatja az említett mentességek tényleges igénybevételét. Az (EU) 2025/50 irányelv egységesített, kifizetésnél biztosított forrásadó-kedvezményt és gyors visszatérítési eljárásokat vezetett be a nyilvánosan forgalmazott értékpapírokból származó jövedelmeket terhelő forrásadó-többlet visszatérítésére. A nem hatékony és nehézkes nemzeti eljárások elkerülése, valamint annak érdekében, hogy a 2003/49/EK és a 2011/96/EU irányelvben előírt mentességekre jogosult adózók az (EU) 2025/50 irányelvben meghatározott közös eljárásokat is igénybe vehessék, az említett irányelvet módosítani kell, hogy az e mentességekre jogosító, nyilvánosan forgalmazott értékpapírokból származó jövedelmek ne legyenek kizárva a kifizetésnél biztosított forrásadó-kedvezményből vagy a gyors visszatérítési eljárásokból.

(14) Amennyiben a 2003/49/EK és a 2011/96/EU irányelv hatálya alá tartozó kifizetések teljesítik a forrásadó-mentesség anyagi jogi feltételeit, de ennek ellenére forrásadót vonnak le – például azért, mert a kifizető társaság előzetesen nem tudja megállapítani, hogy teljesülnek-e az említett feltételek –, a tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy az adótúlfizetést a rendes visszatérítési eljárások keretében észszerű időn belül visszatérítsék. E célból a 2011/96/EU irányelvet össze kell hangolni a 2003/49/EK irányelvvel a visszatérítési kérelmek benyújtására és feldolgozására vonatkozó határidők tekintetében.

(15) A 2003/49/EK irányelv értelmében az állandó telephelyet kell a kamat vagy jogdíj kifizetőjének tekinteni, amennyiben a kifizetés az adott állandó telephely számára adóalapot csökkentő ráfordításnak minősül. A jogbizonytalanság elkerülése és annak érdekében, hogy ezt a szabályt az irányelv céljával összhangban alkalmazzák, helyénvaló egyértelművé tenni, hogy a 2003/49/EK irányelv azokra a kifizetésekre alkalmazandó, amelyek az állandó telephely tevékenységéhez kapcsolódnak, függetlenül attól, hogy e kifizetések levonhatók-e az adóból abban a tagállamban, ahol az állandó telephely található.

(16) A 2009/133/EK irányelv közös szabályokat állapít meg a különböző tagállamok társaságait érintő átszervezések – többek közt az egyesülések, a szétválások, a részleges szétválások, az eszközátruházások, a részesedéscserék, valamint az európai részvénytársaság (SE) és az európai szövetkezet (SCE) létesítő okirat szerinti székhelyének áthelyezése – adózási akadályainak csökkentése és adósemlegességének biztosítása érdekében. Az uniós társasági jog fejleményei, különösen az

(EU) 2019/2121 európai parlamenti és tanácsi irányelvvel[11] módosított (EU) 2017/1132 európai parlamenti és tanácsi irányelv[12] módosítása következtében eltérés alakult ki az adójogi szabályok és a társasági jogi rendelkezések hatálya között. Ez jogbizonytalanságot eredményez a vállalkozások számára, és hátrányosan érinti a belső piac versenyképességét. Az adózási keret és a társasági jog közötti koherencia biztosítása érdekében a 2009/133/EK irányelv fogalommeghatározásait össze kell hangolni az (EU) 2017/1132 irányelvvel, hogy azok kiterjedjenek az egyesülés egy további altípusára, valamint a „felosztás általi szétválásra” is.

(17) A 2009/133/EK irányelv az SE vagy SCE létesítő okirat szerinti székhelyének áthelyezésére is alkalmazandó. A semlegesség elvére tekintettel szükséges, hogy ugyanez az adóügyi megítélés vonatkozzon a határokon átnyúló átalakulásokra is, amelyek magukban foglalják legalább az átalakuló társaság létesítő okirat szerinti székhelyének a származási tagállamból a fogadó tagállamba történő áthelyezését. Ezért a 2009/133/EK irányelvbe új fejezetet kell beilleszteni a határokon átnyúló átalakulásokra alkalmazandó szabályokról, amelyek értelmében – az irányelv többi rendelkezésével összhangban – a határokon átnyúló átalakulásban részt vevő társaság eszközein keletkező tőkenyereség adóztatását az eszközök tényleges elidegenítéséig el kell halasztani, feltéve hogy a társaság továbbra is adóügyi illetőséggel rendelkezik a származási tagállamban, vagy ott olyan állandó telephelyet tart fenn, amelyhez az érintett eszközök továbbra is kapcsolódnak.

(18) A Bíróság C-247/08. sz. ügyben 2009. október 1-jén hozott ítéletének[13] fényében helyénvaló felülvizsgálni a társasági formáknak a 2003/49/EK irányelv mellékletében, a 2009/133/EK irányelv I. mellékletének A. részében és a 2011/96/EU irányelv I. mellékletének A. részében szereplő jegyzékét annak érdekében, hogy minden olyan szervezet, amelynek jellegénél fogva az irányelv hatálya alá kell tartoznia, kifejezetten szerepeljen a felsorolásban.

(19) Az (EU) 2016/1164 irányelv szabályokat állapít meg a belső piac működését közvetlenül érintő adókikerülési gyakorlatok ellen, beleértve a kamatlevonás korlátozására, az EKT-kra, a tőkekivonási adóra, a hibrid struktúrából adódó diszkrepanciákra vonatkozó különös szabályokat és a visszaélés elleni általános szabályt. Ezek a szabályok közös keretet határoznak meg az Unión belüli adóalap-erózió és nyereségátcsoportosítás elleni védelem minimális szintjének biztosítása érdekében.

(20) Az Unió versenyképességének megerősítése, az innováció támogatása, valamint a zöld és digitális átállás megkönnyítése érdekében fontos előmozdítani a kutatás-fejlesztésbe történő beruházásokat a belső piacon. Figyelembe véve különösen a változó nemzetközi adózási környezetet, az adórendszereknek továbbra is hatékony és célzott támogatást kell nyújtaniuk a valódi kutatás-fejlesztési tevékenységekhez. E célból az (EU) 2016/1164 irányelvben közös keretet kell létrehozni egyes kutatás-fejlesztési kiadások adóügyi megítélésére vonatkozóan, biztosítva az egyszerűséget, a jogbiztonságot és az egyenlő versenyfeltételek fenntartására irányuló célkitűzéssel való összhangot a nemzetközi versenyképesség fokozása érdekében.

---

[11] Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2019/2121 irányelve (2019. november 27.) az (EU) 2017/1132 irányelv határokon átnyúló átalakulások, egyesülések és szétválások tekintetében történő módosításáról (HL L 321., 2019.12.12., 1. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2019/2121/oj).

[12] Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2017/1132 irányelve (2017. június 14.) a társasági jog egyes vonatkozásairól (HL L 169., 2017.6.30., 46. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2017/1132/oj).

[13] A Bíróság 2009. október 1-jei ítélete, Gaz de France – Berliner Investissement SA kontra Bundeszentralamt für Steuern, C-247/08, ECLI:EU:C:2009:600.

(21) Az adózók által kutatás-fejlesztésre vagy az ilyen tevékenységek végzéséhez szükséges létesítmények biztosítására használt berendezésekre, gépekre és egyéb tárgyi eszközökre fordított tőkekiadások teljes mértékben levonhatók kell hogy legyenek az adóköteles jövedelemből az innováció előmozdítása, a belső piac megerősítése és az új technológiákba történő beruházások ösztönzése érdekében. Egy olyan keret létrehozása, amely egyenlő versenyfeltételeket teremt az ilyen kiadások levonhatósága tekintetében, csökkentené az Unióban határokon átnyúló tevékenységet folytató vállalkozások előtt álló akadályokat. Ennek megfelelően az adózók számára lehetővé kell tenni, hogy az elszámolható kiadásokat levonhassák az adóalapjukból abban az adómegállapítási időszakban, amelyben azok felmerültek,, vagy – választásuk szerint – az azt követő négy adómegállapítási időszak bármelyikében.

(22) A jogbiztonság garantálása, a szabályok alkalmazásának egyszerűsítése és a visszaélések megelőzése érdekében meg kell határozni az elszámolható kiadások kutatás-fejlesztési célú felhasználásának minimális időtartamára, a kedvezmény visszavonására, valamint az eszköz elidegenítése esetén alkalmazandó kiegyenlítő díjakra vonatkozó feltételeket. A kedvezményben részesülő adózók számára ezért elő kell írni, hogy az elszámolható kiadásokat legalább három évig teljes egészében és kizárólag kutatás-fejlesztésre kell fordítaniuk. Amennyiben az adózó megszünteti az érintett eszköz tulajdonjogát, az eszközt lebontja vagy más módon elidegeníti, és abból pénzbeli ellenértéket realizál, ezt az értéket figyelembe kell venni annak érdekében, hogy a kedvezmény a kutatás-fejlesztésbe ténylegesen megvalósított beruházást tükrözze.

(23) A szubszidiaritás és az arányosság elvével összhangban a kutatás-fejlesztési célra felhasznált tőkekiadások adóból való levonhatóságára vonatkozó, minimális szintű uniós harmonizáció előírása elegendő annak biztosításához, hogy a kutatás-fejlesztés továbbra is központi szerepet töltsön be az Unió versenyképességében, valamint hozzájáruljon a belső piacon belüli egyenlőbb versenyfeltételek kialakításához. Ennek megfelelően – az állami támogatási szabályok alkalmazásának sérelme nélkül – a tagállamokat fel kell jogosítani arra, hogy olyan nemzeti rendelkezéseket alkalmazzanak, amelyek kedvezőbb feltételeket biztosítanak az elszámolható kiadások adóból való levonhatósága tekintetében.

(24) Az (EU) 2016/1164 irányelv[14] bizottsági értékelése arra a következtetésre jutott, hogy az irányelv szabályai összetettek, és alternatív megközelítéseken, több fakultatív kivételen és küszöbértéken alapulnak. Különösen az alapvető fogalmak és meghatározások közötti eltérések, továbbá az EKT-kra vonatkozó adóztatási modellek és a kamatlevonás-korlátozási szabály alkalmazására vonatkozó különböző választási lehetőségek együttes fennállása az uniós adójogi keret széttagolódásához, az adózók számára jogbizonytalansághoz és a megfelelési terhek növekedéséhez vezetett, elsősorban a határokon átnyúló tevékenységet folytató vállalkozások esetében. Ez akkor is fennáll, amikor az adóalap-erózió és a nyereségátcsoportosítás kockázata korlátozott, különösen a kkv-k esetében. Ebből következik, hogy az alkalmazandó jogi keret olyan terheket eredményezhet, amelyek nincsenek arányban azzal a tényleges kockázattal, amelynek kezelésére irányul. Emellett – figyelemmel az (EU) 2022/2523 irányelv által nemrégiben bevezetett globális minimumadó-szintre – az (EU) 2016/1164 irányelvet ki kell igazítani annak érdekében, hogy elkerülhetők legyenek a két szabályozási keret együttes alkalmazásából eredő átfedések és

[14] Bizottsági szolgálati munkadokumentum: A belső piac működését közvetlenül érintő adókikerülési gyakorlatok elleni szabályok megállapításáról szóló (EU) 2016/1164 tanácsi irányelv értékelése.

redundanciák a hatály, a célkitűzések és a hatások tekintetében, ideértve a kettős adóztatás és a párhuzamos adatszolgáltatási kötelezettségek eseteit is.

(25) Az (EU) 2016/1164 irányelv 4. cikkében meghatározott kamatlevonás-korlátozási szabály célja, hogy visszatartsa az agresszív adótervezést, amely során az adózók mesterségesen megnövelt kamatfizetéseket alkalmazzanak azáltal, hogy túlzott adósságot vállalnak egyes magas adómértéket alkalmazó adójogrendszerekben. Bár e szabály fontos szerepet tölt be az adóelkerülés megelőzésében, az eltérő küszöbértékek, a választható kivételek és a mentesítési rendelkezések együttes alkalmazása – amelyeket a tagállamok eltérő módon ültettek át – gyakran nem biztosítja az adóalap-erózió és a nyereségátcsoportosítás kockázatainak arányos kezelését. Ez a rugalmasság jelentősen hozzájárult a szabályozás széttagoltságához, növelte a megfelelési költségeket és fokozta a jogbizonytalanságot a belső piacon. A kamatlevonás-korlátozási szabály negatívan befolyásolhatja a vállalatok beruházási és növekedési finanszírozási lehetőségeit, mivel nem alkalmazkodik kellőképpen a gazdasági környezet változásaihoz, különösen a növekvő kamatlábakkal és inflációval összefüggésben. Továbbá aránytalan hatást gyakorolhat a tőkeigényes ágazatokra – így különösen az ingatlanpiacra, az infrastruktúra-fejlesztésekre és a hosszú távú hitelfinanszírozásra támaszkodó innovatív induló innovatív vállalkozásokra. Végezetül a jelenlegi kamatlevonás-korlátozási szabály azzal a kockázattal is jár, hogy szükségtelen terheket ró a kkv-kra, jóllehet e vállalkozásoknak lényegesen korlátozottabb lehetőségeik vannak arra, hogy kamatkifizetések felhasználásával agresszív adótervezést folytassanak.

(26) Az (EU) 2016/1164 irányelv 4. cikkét ezért módosítani kell annak érdekében, hogy egyszerűbbé váljon alkalmazása, jobban igazodjon célkitűzéséhez, és továbbra is alkalmas maradjon rendeltetésének betöltésére, miközben támogatja az Unión belüli valódi beruházásokat. Különösen fontos a tagállamok számára biztosított választási lehetőségek számának csökkentése, a szabály szerkezetének aktualizálása, hatályának tisztázása, valamint az egyes kutatás-fejlesztési kiadások adóügyi megítélésére vonatkozó új közös keret figyelembevétele.

(27) A kamatlevonás-korlátozási szabály célja annak biztosítása, hogy a harmadik felek által nyújtott finanszírozás hitelfelvételi költségei túlnyomórészt levonhatók maradjanak adózási szempontból, mivel az ilyen finanszírozás rendszerint csekély kockázatot jelent az adóalap-erózió és a nyereségátcsoportosítás szempontjából. Ugyanakkor a tagállamok azon lehetősége, hogy az említett szabály átültetésekor alacsonyabb levonhatósági küszöbértékeket alkalmazzanak, az Unión belül eltérő megközelítésekhez, fokozott összetettséghez és az adózók jogbiztonságának csökkenéséhez vezetett. A szabály következetes alkalmazásának és a belső piacon belüli egyenlő bánásmód biztosításának érdekében az adózási szempontból levonható költségek mértékét valamennyi tagállamban az EBITDA 30 %-ában kell rögzíteni.

(28) Annak érdekében, hogy megőrizhető legyen az (EU) 2016/1164 irányelvbe bevezetett, egyes kutatás-fejlesztési ráfordítások adóügyi megítélésére vonatkozó új közös keret hatékonysága, a kamatlevonás-korlátozási szabály alkalmazásában az EBITDA kiszámítása során hozzá kell adni az e keret alapján levont kutatás-fejlesztési ráfordítások adózási célból korrigált összegét, ugyanúgy, ahogyan a nettó hitelfelvételi költségeket, valamint az értékcsökkenési és amortizációs leírásokat is figyelembe veszik.

(29) A kamatlevonás-korlátozási szabály által kezelt adóalap-eróziós és nyereségátcsoportosítási kockázatok elsősorban a társult vállalkozások közötti túlzott

kamatfizetésekből erednek. Ezzel szemben a nem társult vállalkozásoktól felvett hitelek – ideértve a megfelelő szabályozói felügyelet alá tartozó kötvénykibocsátások útján történő hitelfelvételt is – általában korlátozott kockázatot jelentenek az ilyen gyakorlatok tekintetében. E szabálynak a célkitűzésével való jobb összehangolása, valamint a következetes és arányos alkalmazás biztosítása érdekében a nem társult vállalkozások által nyújtott hitelekből eredő hitelfelvételi költségeket ki kell zárni a korlátozás hatálya alól, feltéve, hogy az ilyen finanszírozást a hitelfelvevő adózó saját tevékenységeinek finanszírozására használja fel, és ezért a csoporton belüli továbbhitelezés nem tartozik a kizárás hatálya alá.

(30) A kamatlevonás-korlátozási szabály adminisztratív és megfelelési terheinek csökkentése érdekében – különösen a kisadózók esetében – a tagállamok jelenleg olyan mentesítési szabályt írhatnak elő, amely szerint a nettó kamatráfordítások egy meghatározott pénzösszeg erejéig adózási szempontból minden esetben levonhatók. E rendelkezés opcionális jellege és az átültetés során biztosított rugalmasság azonban az Unión belül eltérő végrehajtáshoz vezetett, ami korlátozta annak hatékonyságát. Ezért helyénvaló kötelezővé tenni ezt a mentesítési szabályt, és rendszeres indexálást előírni annak érdekében, hogy az hosszú távon is hatékony és megfelelő maradjon.

(31) A kamatlevonás-korlátozási szabály alóli két célzott kivétel – a nem társult vállalkozások által nyújtott hitelek tekintetében alkalmazandó kizárás, valamint a kötelezően alkalmazandó, megemelt összegű mentesítési szabály – szükségtelenné teszi a különálló gazdálkodó szervezetek javára biztosított választható kivételt. Ezért e választható kivételt el kell törölni a kamatlevonás-korlátozási szabály egyszerűsítése és racionalizálása érdekében.

(32) A kamatlevonás-korlátozási szabály a hitelfelvételi költségek levonhatóságát a nyereséghez köti, amely gazdasági visszaesés idején csökkenhet. Ennek eredményeként az adózók éppen akkor szembesülhetnek szigorúbb levonási korlátozásokkal, amikor a külső finanszírozáshoz való hozzáférés iránti igény a legnagyobb. E prociklikus hatás enyhítése és annak érdekében, hogy a szabály pénzügyi stresszhelyzetben ne korlátozza indokolatlanul a gazdasági tevékenységet, az (EU) 2016/1164 irányelvet úgy kell módosítani, hogy enyhítse a kamatlevonás-korlátozási szabály alkalmazását azokban az években, amelyekben az EBITDA jelentős mértékben csökken.

(33) Annak biztosítása érdekében, hogy a kamatlevonás-korlátozási szabály ne akadályozza az Unió gazdasági fejlődése és a közjólét szempontjából alapvető fontosságú beruházásokat, az (EU) 2016/1164 irányelv lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy bizonyos hosszú távú állami infrastrukturális projekteket kizárjanak a hatálya alól. Mivel az ilyen projektek általában csekély kockázatot jelentenek az adóalap-erózió és a nyereségátcsoportosítás tekintetében, továbbá az állami támogatásokra vonatkozó szabályok – ideértve az EUMSZ 106. cikke (2) bekezdésének a közszolgáltatás ellentételezése formájában nyújtott állami támogatásra való alkalmazásáról szóló (EU) 2025/2630 bizottsági határozatot[15] – sérelme nélkül, az említett kizárás hatályát ki kell terjeszteni a közhasznú projektek szélesebb körére, beleértve azokat is, amelyek hozzájárulnak az Unió közös prioritásaihoz, különösen az éghajlatváltozással, a digitalizációval, a társadalmi és gazdasági rezilienciával, az energiabiztonsággal,

[15] A Bizottság (EU) 2025/2630 határozata (2025. december 16.) az Európai Unió működéséről szóló szerződés 106. cikke (2) bekezdésének az általános gazdasági érdekű szolgáltatások nyújtásával megbízott egyes vállalkozások javára közszolgáltatás ellentételezése formájában nyújtott állami támogatásra való alkalmazásáról és a 2012/21/EU határozat hatályon kívül helyezéséről, C/2025/8820 (HL L, 2025/2630, 2025.12.19.).

valamint a szociális és megfizethető lakhatással kapcsolatban, beleértve az ilyen lakhatást szolgáló épületek építését, átalakítását és felújítását is.

(34) A változó geopolitikai környezetre és különösen Oroszország Ukrajna elleni agressziós háborújára tekintettel az Uniónak meg kell erősítenie általános védelmi készültségét, és elő kell segítenie a védelmi képességekbe történő magánberuházások mozgósítását. E célból, valamint a Bizottság és az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselője által a „Fehér könyv az európai védelemről – Készenlét 2030” című dokumentumban[16] azonosított képességbeli hiányosságok kezelése és az Európa biztonságát szolgáló cselekvési eszköz létrehozásáról szóló (EU) 2025/1106 tanácsi rendeletben[17] meghatározott célkitűzések támogatása érdekében helyénvaló a kamatlevonás-korlátozási szabály alól ideiglenes kivételt bevezetni a kritikus védelmi képességi területeken használt védelmi termékek finanszírozására felvett hitelek nettó hitelfelvételi költségei tekintetében. Annak biztosítása érdekében, hogy a kizárás arányos maradjon az említett célkitűzéssel, és ne befolyásolja indokolatlanul a kamatlevonás-korlátozási szabály alkalmazását a szükséges mértéken túl, a kizárásnak szigorúan célzottnak kell lennie, és csak az (EU) 2025/1106 tanácsi rendeletben kiemelt területként meghatározott kritikus védelmi képességekre kell vonatkoznia. Annak biztosítása érdekében, hogy a kizárás arányos maradjon, és hatékonyan támogassa a termelési kapacitás gyors bővítését, a kizárást időben korlátozni kell, és elő kell írni, hogy csak az ezen irányelv hatálybalépését követő első öt adóévben felvett hitelekre legyen alkalmazható. Ez az ideiglenes alkalmazás összhangban van az Európai Tanács 2025. március 20-i következtetéseivel[18] is, amelyek az Unió védelmi készültségének az elkövetkező öt éven belüli fokozására irányuló erőfeszítések felgyorsítására szólítanak fel.

(35) A kamatlevonás-korlátozási szabály aránytalan hatást gyakorolhat egyes olyan csoportokra, amelyek valós gazdasági okokból magas tőkeáttétellel működnek. Az (EU) 2016/1164 irányelv ezért lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy engedélyezzék az adózók részére a csoportszintű mentességi szabály alkalmazását, amelynek értelmében az általános korláton felül is levonhatják a nettó hitelfelvételi költségeket, amennyiben bizonyítani tudják, hogy tőkeáttételi szintjük összhangban van csoportjuk tőkeáttételi szintjével. E rendelkezés választható jellege azonban az Unión belül eltérő alkalmazást eredményezett. A szabály következetes és arányos alkalmazásának elérése érdekében – megőrizve ugyanakkor a szabálynak az adóalap-erózióval és a nyereségátcsoportosítással kapcsolatos kockázatok kezelésére irányuló célkitűzését – kötelezővé kell tenni a csoportszintű mentességi szabályt, ugyanakkor továbbra is lehetővé kell tenni a tagállamok számára, hogy a szabály végrehajtása során választhassanak az (EU) 2016/1164 irányelv 4. cikke (5) bekezdésének a) és b) pontjában meghatározott két meglévő mechanizmus között.

(36) A nettó hitelfelvételi költségek és a levonható kamatráfordítást el nem érő kamatráfordítás időbeli elhatárolásának lehetősége alapvető fontosságú annak elkerülése érdekében, hogy aránytalan következmények érjék az ingadozó nyereséggel működő vagy hosszú távú beruházási ciklusokkal rendelkező adózókat, például a tőkeigényes ágazatokban működő vállalkozásokat és az induló innovatív

---

16 A Bizottság és az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselője, Fehér könyv az európai védelemről – Készenlét 2030, 2025.3.19., JOIN(2025) 120 final.

17 A Tanács (EU) 2025/1106 rendelete (2025. május 27.) az Európa biztonságát az európai védelmi ipar megerősítése révén szolgáló cselekvési eszköz (SAFE) létrehozásáról (HL L, 2025/1106, 2025.5.28., ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2025/1106/oj).

18 Az Európai Tanács 2025. március 20-i következtetései (EUCO 1/25).

vállalkozásokat. Bár az (EU) 2016/1164 irányelv rendelkezik ilyen elhatárolási szabályokról, azok opcionális jellege eltérő megközelítésekhez vezetett a tagállamokban. Ez a helyzet veszélyezteti a belső piacon belüli egyenlő versenyfeltételek megteremtésére, a jogbiztonság fokozására és a tőkeigényes iparágak gazdasági rezilienciájának támogatására irányuló erőfeszítéseket. Ezért a nettó hitelfelvételi költségek és a levonható kamatráfordítást el nem érő kamatráfordítás elhatárolásának lehetőségét kötelezővé kell tenni, ugyanakkor a tagállamok számára továbbra is biztosítani kell a választás lehetőségét az említett irányelv 4. cikke (6) bekezdésének a) és c) pontjában meghatározott különböző végrehajtási mechanizmusok között, figyelembe véve ezáltal, hogy a kamatráfordítások és az adóköteles jövedelem időbeli keletkezése nem minden esetben történik ugyanazon adóévben.

(37) A pénzügyi vállalkozásokra az uniós jog sajátos szabályozási keretet állapít meg. Az (EU) 2016/1164 irányelv ezért lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy az ilyen vállalkozásokat kizárják a kamatlevonás-korlátozási szabály hatálya alól. Annak biztosítása érdekében, hogy ez a kizárás továbbra is megfeleljen a célnak, és tükrözze az uniós pénzügyi szabályozásban az említett irányelv elfogadása óta bekövetkezett fejleményeket, a pénzügyi vállalkozások fogalommeghatározását ennek megfelelően aktualizálni kell.

(38) Az (EU) 2016/1164 irányelv 6. cikkében meghatározott visszaélés elleni általános szabály (GAAR) célja a vállalatok azon visszaélésszerű adózási gyakorlatainak kezelése, amelyekre nem vonatkoznak különös rendelkezések. Mindazonáltal a társasági adóra való hivatkozás bizonytalanságot teremtett a GAAR alkalmazási körét illetően, különösen a tekintetben, hogy az vonatkozik-e a forrásadókra és az (EU) 2022/2523 irányelv alkalmazásából eredő kiegészítő adókra. Az egyértelműség fokozása és az Unió-szerte következetes alkalmazás biztosítása érdekében a megfogalmazást módosítani kell annak megerősítése érdekében, hogy a GAAR minden olyan adóra alkalmazandó, amelynek a vállalatok alanyai.

(39) Az (EU) 2016/1164 irányelv 7. és 8. cikkében foglalt, az ellenőrzött külföldi társaságokra (EKT) vonatkozó szabályok az adóalap-erózió és a nyereségátcsoportosítás megelőzése érdekében az alacsony adóterhelésű leányvállalatok vagy állandó telephelyek jövedelmét az anyavállalathoz rendelik. E szabályok célja és hatásai azonban jelentős mértékben átfedésben vannak az (EU) 2022/2523 irányelvben (a 2. pillér keretében) meghatározott jövedelem-hozzászámítási szabállyal, amely a passzív és aktív jövedelmeket egyaránt magában foglaló szélesebb adóalap tekintetében 15 %-os effektív adómérték mellett biztosítja az adóztatás minimális szintjét. Az EKT-kra vonatkozó szabályok és a 2. pillér keretének párhuzamos alkalmazása nemcsak gazdasági kettős adóztatást eredményezhet, hanem a multinacionális vállalatcsoportok számára párhuzamos és összetett megfelelési kötelezettségeket is előidézhet, mivel mindkét szabályrendszer alapján átfedő számításokat és adatszolgáltatási kötelezettségeket kell teljesíteniük. Az ilyen nem kívánt eredmények elkerülése érdekében, ugyanakkor megőrizve az EKT-kra vonatkozó szabályoknak az adókikerülés megelőzésére irányuló célkitűzését, mentességet kell biztosítani a 2. pillér keretének hatálya alá tartozó adózók számára. Ezen túlmenően, ha egy multinacionális vállalatcsoport végső anyavállalata elismert „párhuzamos” rendszert[19] működtető joghatóságban található, a jövedelem-

[19] OECD (2026), Tax Challenges Arising from the Digitalisation of the Economy – Global Anti-Base Erosion Model Rules (Pillar Two), Side-by-Side Package (A gazdaság digitalizációjából eredő adóügyi kihívások – Az adóalap-erózió elleni globális modellszabályok [második pillér]), Párhuzamos csomag:

hozzászámítási szabály nem alkalmazandó. Az EKT-kra vonatkozó szabályok és az alacsony adóterhelésű ellenőrzött társaság államában alkalmazott belföldi kiegészítő adó együttes alkalmazása továbbra is kettős adóztatást és hasonló, egymást átfedő megfelelési terheket eredményezhet. Ezért célzott mentességet kell biztosítani az EKT-k adóztatása alól azon multinacionális vállalatcsoportok számára, amelyek legfelső szintű anyavállalata olyan államban rendelkezik illetőséggel, amely elismert párhuzamos rendszert működtet, azon alacsony adóterhelésű ellenőrzött külföldi társaságaik tekintetében, amelyek elismert belföldi kiegészítő adó hatálya alá tartoznak, és amelyek nem részesülnek sem visszatérítésben, sem közvetlen vagy közvetett pénzügyi előnyben.

(40) Az (EU) 2016/1164 irányelv 7. cikkének (2) bekezdése lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy két különböző módszer közül válasszanak annak meghatározására, hogy az EKT mely jövedelmét kell az anyavállalat adóalapjába bevonni. Ez a választási lehetőség az Unión belül eltérő végrehajtási gyakorlatokhoz vezetett, ami a szabályozás széttagolódását, a megfelelési költségek növekedését és az adózók jogbiztonságának csökkenését eredményezte. Az említett szabályok alkalmazásából származó bizonyítékok azt mutatják, hogy a passzív bevételek meghatározott kategóriáin alapuló modell (a továbbiakban: A. modell) hatékonyabb és könnyebben alkalmazható megközelítést biztosít, mint a nem valódi jogügyletekre irányuló modell (a továbbiakban: B. modell). Ez utóbbi jelentős átfedésben van a transzferárazási szabályokkal, és a gyakorlatban korlátozott hozzáadott értéket kínál. Az EKT-kra vonatkozó keret egyszerűsítése, a jogbiztonság fokozása és az EKT-kra vonatkozó szabályok Unió-szerte következetes alkalmazásának biztosítása érdekében a tagállamoknak az A. modellen alapuló egységes megközelítést kell alkalmazniuk. Következésképpen meg kell szüntetni a B. modell alkalmazásának lehetőségét és a kapcsolódó de minimis szabályt is, mivel az kizárólag a B. modell esetén volt alkalmazandó, és ezért okafogyottá vált.

(41) Az Unióban a vállalkozások 99,8 %-a kkv. Ugyanakkor csupán 10 %-uk folytat határokon átnyúló tevékenységet, és 2 %-uk rendelkezik Unión kívüli leányvállalattal. Emellett a kkv-k 42 %-a különálló gazdálkodó szervezet, vagyis nem tagja csoportnak, és nem rendelkezik társult vállalkozásokkal[20]. A több tagállammal folytatott egyeztetések során összegyűjtött információk szerint az adóhatóságoknak az (EU) 2016/1164 irányelv alkalmazása óta eltelt hozzávetőleg tíz év alatt szinte nem volt a kkv-kat érintő EKT-ügye. Ez azt jelzi, hogy az EKT-kra vonatkozó szabályokat ritkán alkalmazzák a kkv-kra, valószínűleg azért, mert e vállalkozások működési struktúrája nem vagy csak csekély mértékben jár határokon átnyúló tevékenységgel. A kkv-k kizárása e szabályok hatálya alól ezért nem gyengítené az adókikerülés, az adócsalás vagy az agresszív adótervezés elleni fellépést, ugyanakkor költség- és erőforrás-megtakarítást eredményezne mind a vállalkozások, mind az adóhatóságok számára. Ebből következik, hogy az e kezdeményezésben, valamint az adózás és az uniós jog más területein a kkv-k számára biztosított hasonló mentességekkel összhangban helyénvaló mentességet bevezetni a kkv-k számára az EKT-kra vonatkozó szabályok hatálya alól is. Ez biztosítani fogja az EKT-kra vonatkozó szabályok arányos alkalmazását, és csökkenteni fogja az adózókra, illetve az adóhatóságokra háruló megfelelési és adminisztratív terheket. A mentességet a

---

Az adóalap-erózióval és nyereségátcsoportosítással foglalkozó inkluzív keret, OECD, https://www.oecd.org/content/dam/oecd/en/topics/policysub-issues/global-minimum-tax/side-by-side-package.pdf.

[20] VVA/KPMG, Tax compliance costs for SMEs: An update and a complement Final Report (A kkv-k adóügyi megfelelési költségei – Frissítés és kiegészítés: zárójelentés), KPMG/VVA 2022.

2013/34/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvben[21] meghatározott valamennyi kis- és közepes méretű csoportra alkalmazni kell, függetlenül attól, hogy a végső anyavállalat az Unióban vagy valamely harmadik országban található-e. A kkv-mentesség hatálya biztosítja, hogy a mentesség kizárólag akkor legyen alkalmazható, ha a csoport egésze megfelel a kis- vagy közepes méretű csoport fogalommeghatározásának. A mentességet az olyan, külföldi állandó telephellyel rendelkező különálló gazdálkodó szervezeteknek is meg kell adni, amelyek az említett irányelvben meghatározott mikro-, kis- vagy középvállalkozásnak minősülnek.

(42) Az EKT-kra vonatkozó szabályok lehetővé teszik a tagállamok számára, hogy kizárják a hatály alól azokat a szervezeteket vagy állandó telephelyeket, amelyek passzív jövedelme továbbra is korlátozott, mivel ezekben az esetekben az adókikerülés kockázata alacsonynak tekinthető. A lehetőség kiterjed a pénzügyi vállalkozásokat érintő konkrét helyzetekre is, amelyek esetében a passzív jövedelem magasabb aránya rendes üzleti tevékenységük természetes velejárója lehet. Az adózók adminisztratív és megfelelési terheinek csökkentése érdekében az (EU) 2016/1164 irányelv 7. cikkének (3) bekezdését úgy kell módosítani, hogy a tagállamok számára kötelezővé tegye e mentesség bevezetését.

(43) Az importált diszkrepanciára vonatkozó, az (EU) 2016/1164 irányelv 9. cikkének (3) bekezdésében foglalt szabályok túlságosan összetettnek bizonyultak, elsősorban a részletes fogalommeghatározások és a többrétegű megfelelési kötelezettségek miatt. Ez az összetettség nemcsak a gyakorlati végrehajtást akadályozza, hanem jelentős adminisztratív terheket is ró mind az adózókra, mind az adóhatóságokra, anélkül hogy a szabályok elérnék a kívánt eredményeket. Tekintettel az importált diszkrepanciára vonatkozó szabályok alkalmazásával és a pozitív eredményekkel kapcsolatos nehézségekre, helyénvaló és az arányosság elvével összhangban áll e szabályok megszüntetése.

(44) A belső piacon belüli széttagoltság csökkentése és annak érdekében, hogy ezen irányelv egyszerűsítési célkitűzései Unió-szerte következetesen megvalósuljanak, a 4. cikk (5) bekezdésében és a 4. cikk (7) bekezdésének d) pontjában meghatározott szabályokat valamennyi tagállamban egységesen kell alkalmazni. E célból a tagállamok nem tarthatnak fenn és nem vezethetnek be az ezen irányelvben megállapított egységes szabályoktól eltérő rendelkezéseket.

(45) Az Unión belüli kettős adóztatással kapcsolatos jogviták hatékony rendezése továbbra is prioritás a belső piac megfelelő működése szempontjából. A rendezetlen kettős adóztatási helyzetek akadályozzák a határokon átnyúló gazdasági tevékenységet, aláássák a jogbiztonságot, és túlzott adóterheket eredményeznek az adózók számára. Bár az (EU) 2017/1852 irányelv jelentősen javította az ilyen jogviták rendezésének keretét, a tapasztalatok azt mutatják, hogy a hatékonyság növelése, valamint az adózók és az adóhatóságok javát egyaránt szolgáló, következetesebb és hozzáférhetőbb vitarendezési eljárás Unió-szerte történő biztosítása érdekében bizonyos fogalmakat pontosítani kell, és kezelni kell az eltérő értelmezéseket.

(46) Az (EU) 2017/1852 irányelvben meghatározott adóügyi vitarendezési eljárások alkalmazásának megkönnyítése és szélesebb körű alkalmazásuk biztosítása érdekében

[21] Az Európai Parlament és a Tanács 2013/34/EU irányelve (2013. június 26.) a meghatározott típusú vállalkozások éves pénzügyi kimutatásairól, összevont (konszolidált) éves pénzügyi kimutatásairól és a kapcsolódó beszámolókról, a 2006/43/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv módosításáról, valamint a 78/660/EGK és a 83/349/EGK tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 182., 2013.6.29., 19. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2013/34/oj).

egyértelművé kell tenni az „érintett személy” fogalmát, beleértve a több személyt érintő jogvitákat is, és meg kell határozni, hogy ilyen esetekben ki jogosult panaszt benyújtani.

(47) Miközben továbbra is alapvető fontosságú annak biztosítása, hogy valamennyi illetékes hatóság ugyanazokat az információkat kapja meg, ugyanilyen fontos az eljárás rugalmasságának növelése és a vitarendezési eljáráshoz való hozzáférés megkönnyítése. E célból az (EU) 2017/1852 irányelv 3. cikkében egyértelművé kell tenni, hogy a több érintett személyt érintő esetekben minden érintett személy csak a lakóhelye szerinti tagállam illetékes hatóságához nyújthatja be a panaszt, elkerülve ezáltal a szükségtelen többszörös benyújtást és csökkentve az adminisztratív terheket. Ha például egy transzferár-kiigazítás két vagy több társult vállalkozást érint, minden egyes vállalkozás csak az illetősége szerinti tagállam illetékes hatóságához nyújthat be panaszt. Ez azonban nem akadályozza meg, hogy valamely érintett személy a nemzeti joggal összhangban másik érintett személy nevében nyújtson be panaszt.

(48) A jogbiztonság fokozása érdekében – továbbra is biztosítva, hogy valamennyi érintett illetékes hatóság ugyanazokat az információkat ugyanabban az időpontban kapja meg – az (EU) 2017/1852 irányelv 3. cikkében foglalt, a panaszok egyidejű benyújtására vonatkozó, nehezen értelmezhető követelményeket egyértelmű benyújtási határidővel kell felváltani.

(49) Annak biztosítása érdekében, hogy az illetékes hatóságok konstruktívan működjenek együtt, és a kettős adóztatás hatékony megszüntetésére összpontosítsanak, a panasz elutasításának az (EU) 2017/1852 irányelv 5. cikkében meghatározott indokait a minimumra kell csökkenteni, és azokra az esetekre kell korlátozni, amikor a panasz nem tartalmazza a szükséges alapvető információkat. Emellett az érintett személyek számára lehetővé kell tenni, hogy adott esetben orvosolják a panasz hiányosságait, és elutasítás esetén újra benyújtsák a panaszt, feltéve, hogy tiszteletben tartják az alkalmazandó határidőket.

(50) A vitarendezési eljárás felgyorsítása érdekében az illetékes hatóságok egymás közötti, valamint az érintett személyekkel folytatott kommunikációjának egyértelműnek és időszerűnek kell lennie. Amennyiben az illetékes hatóságok egyetértenek abban, hogy nem lehet megállapodásra jutni a vita rendezéséről, például azért, mert már létezik precedens, erről haladéktalanul tájékoztatniuk kell az érintett személyt, ahelyett, hogy megvárnák az (EU) 2017/1852 irányelv 4. cikke szerinti kölcsönös egyeztetési eljárásra rendelkezésre álló időtartam lejártát.

(51) Annak biztosítása érdekében, hogy az (EU) 2017/1852 irányelvben meghatározott eljárásokat igénybe venni kívánó érintett személy ne maradjon védelem nélkül a kettős adóztatással szemben, ugyanakkor elkerülhetők legyenek a különböző jogi kereteken alapuló eljárások közötti átfedések, rendelkezni kell arról, hogy az (EU) 2017/1852 irányelvtől eltérő jogi keretek alapján indított egyéb eljárásokat a panasz benyújtását követően fel kell függeszteni, és azok csak akkor szüntethetők meg, ha a panaszt valamennyi érintett illetékes hatóság elfogadta.

(52) Az átláthatóbb és hatékonyabb vitarendezési eljárás létrehozása érdekében alapvető fontosságú további közös eljárási szabályok megállapítása végrehajtási jogi aktusok útján. Ezeknek a végrehajtási jogi aktusoknak részletes és egyértelmű szabályokat kell biztosítaniuk az adózók és az illetékes hatóságok számára a megfelelési terhek csökkentése és a jogviták gyors rendezése érdekében. Ezek az intézkedések várhatóan hatással lesznek a tagállamoknak a közvetlen adóztatás területén fennálló végrehajtási és jogérvényesítési hatáskörére, különösen a két- vagy többoldalú adóegyezményekből

eredő adóztatási jogok gyakorlására, valamint a tagállamok adóalapjára. Ezért a Tanácsot fel kell hatalmazni arra, hogy a Bizottság javaslata alapján eljárva, az (EU) 2017/1852 irányelv alapján végrehajtási jogi aktusokat fogadjon el.

(53) Az (EU) 2017/1852 irányelvbe bevezetett új szabályok hatékonyságának értékelése érdekében a Bizottságnak a tagállamok által szolgáltatott információk és más rendelkezésre álló adatok alapján értékelést kell készítenie. Az adatokat a lehető legnagyobb mértékben össze kell hangolni az OECD számára ugyanazon tárgyban szolgáltatott adatokkal annak érdekében, hogy elkerülhető legyen a tagállamokra háruló szükségtelen többletteher. Ezen irányelv végrehajtása egységes feltételeinek biztosítása érdekében, különösen a statisztikai célokra évente szolgáltatandó adatok típusát illetően, végrehajtási hatáskört kell ruházni a Bizottságra. Ezeket a végrehajtási hatásköröket a 182/2011/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletnek[22] megfelelően kell gyakorolni.

(54) Annak érdekében, hogy a tagállamok és az adózók hozzáigazíthassák rendszereiket és struktúráikat az ezen irányelv 1. cikke 2. pontjának b)–h) alpontjában, 3. pontjának c) alpontjában és 5. pontjában, 3. cikkének 2. és 5–10. pontjában, valamint 4. cikke 5. pontjának d) alpontjában megállapított új szabályokhoz, e rendelkezések alkalmazását későbbi időpontra kell halasztani. Ennek megfelelően a tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy az ezen rendelkezéseknek való megfeleléshez szükséges nemzeti intézkedéseket az irányelv többi rendelkezésénél későbbi időponttól alkalmazzák. Azon célból, hogy a 4. cikk 5. pontjának g) alpontjában meghatározott eltérés csak korlátozott beruházási időszakban legyen alkalmazható, annak hatályát az e szabály alkalmazásának kezdőnapját követő első öt adómegállapítási időszakban megkötött hitelekre kell korlátozni.

(55) A nemzeti jog vagy az uniós jog alapján esetlegesen létrejövő társasági jogi formák jövőbeli változásainak figyelembevétele érdekében a Bizottságot fel kell hatalmazni arra, hogy az Európai Unió működéséről szóló szerződés 290. cikkének megfelelően jogi aktusokat fogadjon el a 2003/49/EK, a 2009/133/EK és a 2011/96/EU irányelv mellékletében meghatározott társasági formák jegyzékének aktualizálása tekintetében. Különösen fontos, hogy a Bizottság az előkészítő munkája során megfelelő konzultációkat folytasson, többek között szakértői szinten is, és hogy e konzultációkra a jogalkotás minőségének javításáról szóló, 2016. április 13-i intézményközi megállapodásban megállapított elvekkel összhangban kerüljön sor. Az Európai Parlamentet tájékoztatni kell a felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elfogadásáról, az azokkal szemben emelt kifogásokról és a hatáskör-átruházás visszavonásáról.

(56) Az ezen irányelv alkalmazásában végzett valamennyi személyesadat-kezelést az (EU) 2016/679 európai parlamenti és tanácsi rendelettel[23] összhangban kell végezni. Az illetékes hatóságok által ezen irányelv alapján végzett információcserének vagy egyéb információtovábbításnak az ezen irányelv céljaihoz szükséges és arányos mértékre kell korlátozódnia. Amennyiben az ilyen cserék vagy továbbítások személyes adatokat érintenek, tiszteletben kell tartani az érintettek jogait, valamint az adatkezelőknek és az adatfeldolgozóknak az (EU) 2016/679 rendelet szerinti

[22] Az Európai Parlament és a Tanács 182/2011/EU rendelete (2011. február 16.) a Bizottság végrehajtási hatásköreinek gyakorlására vonatkozó tagállami ellenőrzési mechanizmusok szabályainak és általános elveinek megállapításáról (HL L 55., 2011.2.28., 13. o.).

[23] Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2016/679 rendelete (2016. április 27.) a természetes személyeknek a személyes adatok kezelése tekintetében történő védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 95/46/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről (általános adatvédelmi rendelet) (HL L 119., 2016.5.4., 1. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2016/679/oj).

megfelelő kötelezettségeit, továbbá az uniós vagy nemzeti jogban meghatározott további biztosítékokat.

(57) Mivel ezen irányelv céljait, nevezetesen a közvetlen adózás területére vonatkozó uniós szabályok koherens és következetes alkalmazásának biztosítását, a széttagoltság és a megfelelési terhek csökkentését, valamint a belső piac növekedésének és versenyképességének támogatását a tagállamok önállóan eljárva nem tudják kielégítően megvalósítani, az Unió szintjén azonban terjedelmük, határokon átnyúló jellegük és a belső piacra gyakorolt hatásuk miatt e célok jobban megvalósíthatók, az Unió intézkedéseket hozhat az Európai Unióról szóló szerződés 5. cikkében foglalt szubszidiaritási elvnek megfelelően. Az arányosságnak az említett cikkben foglalt elvével összhangban ez az irányelv nem lépi túl az e célok eléréséhez szükséges mértéket,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

*1. cikk*

**A 2003/49/EK irányelv módosításai**

A 2003/49/EK irányelv a következőképpen módosul:

1. A cím helyébe a következő szöveg lép:

„A Tanács 2003/49/EK irányelve (2003. június 3.) a különböző tagállambeli vállalkozások közötti kamat- és jogdíjfizetések közös adózási rendszeréről”.

2. Az 1. cikk a következőképpen módosul:

a) a (3) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(3) Egy állandó telephelyet csak annyiban kell kamat vagy jogdíjak kifizetőjének tekinteni, amennyiben ezek a kifizetések az állandó telephely azon tagállamban folytatott tevékenysége céljából felmerült költséget képviselnek, amelyben az található.”;

b) a (7) bekezdést el kell hagyni;

c) a (10) bekezdést el kell hagyni;

d) a (11) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(11) Az (1) bekezdés alkalmazásában a tagállamok nem írhatnak elő előzetes engedélyezési vagy közigazgatási eljárást annak ellenőrzésére, hogy a kifizetés időpontjában teljesülnek-e az e cikkben vagy a 3. cikkben meghatározott követelmények.”;

e) a (12) és a (13) bekezdést el kell hagyni;

f) a (14) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(14) Ha a mentesség feltételei már nem teljesülnek, a kedvezményezett társaság vagy az állandó telephely haladéktalanul tájékoztatja a kifizető társaságot vagy az állandó telephelyet.”;

g) a (15) bekezdés második mondatát el kell hagyni;

h) a cikk a következő (17) bekezdéssel egészül ki:

„(17) E cikk alkalmazásában, valamint a (15) és (16) bekezdéstől eltérve a tagállamok biztosítják, hogy az (EU) 2025/50 tanácsi irányelvben* meghatározott eljárásokkal összhangban forrásadó-mentességet nyújtanak az említett irányelv hatálya alá tartozó esetekben.

_____

*A Tanács (EU) 2025/50 irányelve (2024. december 10.) a forrásadó-többlet gyorsabb és biztonságosabb rendezéséről (HL L, 2025/50, 2025.1.10., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2025/50/oj).”

3. A 3. cikk a következőképpen módosul:

a) a címsor helyébe a következő szöveg lép:

„A társaság és az állandó telephely meghatározása”;

b) az a) alpont a következőképpen módosul:

1. a iii. alpontban a „– corporation tax az Egyesült Királyságban;” franciabekezdést el kell hagyni;

2. a bekezdés a következő albekezdéssel egészül ki:

„A Bizottság felhatalmazást kap arra, hogy a 3a. cikknek megfelelően felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogadjon el ezen irányelv mellékletének módosítása érdekében, hogy naprakésszé tegye az első albekezdés i. pontjában említett formák listáját, amennyiben valamely tagállam a nemzeti joga alapján létrehozható új társasági formáról küld értesítést, vagy hogy a mellékletet kiegészítse az uniós jog alapján bevezetett új társasági formával.”;

c) a b) pontot el kell hagyni.

4. A szöveg a következő 3a. és 3b. cikkel egészül ki:

*„3a. cikk*

**A felhatalmazás gyakorlása**

(1) A felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elfogadására vonatkozóan a Bizottság részére adott felhatalmazás gyakorlásának feltételeit ez a cikk határozza meg.

(2) A Bizottságnak a 3. cikkben említett, felhatalmazáson alapuló jogi aktus elfogadására vonatkozó felhatalmazása határozatlan időre szól [*ezen irányelv hatálybalépésének időpontja*]-án/én kezdődő hatállyal.

(3) A Tanács bármikor visszavonhatja a 3. cikkben említett felhatalmazást. A visszavonásról szóló határozat megszünteti az abban meghatározott felhatalmazást. A határozat az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő napon vagy a benne megjelölt későbbi időpontban lép hatályba. A határozat nem érinti a már hatályban lévő, felhatalmazáson alapuló jogi aktusok érvényességét.

(4) A felhatalmazáson alapuló jogi aktus elfogadása előtt a Bizottság a jogalkotás minőségének javításáról szóló, 2016. április 13-i intézményközi megállapodásban megállapított elvekkel összhangban konzultál az egyes tagállamok által kijelölt szakértőkkel.

(5) A Bizottság a felhatalmazáson alapuló jogi aktus elfogadását követően haladéktalanul értesíti arról a Tanácsot.

(6) A 3. cikk értelmében elfogadott felhatalmazáson alapuló jogi aktus csak akkor lép hatályba, ha a Tanácsnak a jogi aktusról való értesítését követő két hónapon belül a Tanács nem emelt ellene kifogást, illetve ha az említett időtartam lejártát megelőzően a Tanács arról tájékoztatta a Bizottságot, hogy nem fog kifogást emelni. A Tanács kezdeményezésére ez az időtartam két hónappal meghosszabbodik.

*3b. cikk*

**Az Európai Parlament tájékoztatása**

A Bizottság tájékoztatja az Európai Parlamentet a felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elfogadásáról, az azokkal szemben emelt kifogásokról, valamint a hatáskör-átruházás Tanács általi visszavonásáról.”

5. Az 5. cikk a következő (3) bekezdéssel egészül ki:

„(3) Ha a valamely tagállamban keletkező kamat- vagy jogdíjfizetést olyan harmadik országbeli joghatóságban letelepedett kedvezményezett részére teljesítik, ahol nem vetnek ki társasági adót, vagy nulla százalékos társaságiadó-kulcsot alkalmaznak a kamat- és jogdíjbevételekre, a forrás szerinti tagállam biztosítja, hogy az alábbi intézkedések valamelyike alkalmazandó legyen:

a) forrásadó kivetése a kifizetésre;

b) annak megtiltása, hogy a megfelelő kifizetés adózási szempontból levonható legyen a kifizetőnél.

Ez a bekezdés nem alkalmazandó, ha a kifizetés kedvezményezettje:

a) az adómegállapítási időszakban elismert belföldi kiegészítő adó hatálya alá tartozik, és ezzel az adóval összefüggésben nem részesül adó-visszatérítésben, illetve sem közvetlen, sem közvetett pénzügyi előnyben; vagy

b) olyan multinacionális vállalatcsoport tagja, amely az adott adómegállapítási időszakban az (EU) 2022/2523 tanácsi irányelvben*, illetve harmadik országbeli joghatóságok esetében az OECD-modellszabályokban meghatározott szabályok hatálya alá tartozik, kivéve, ha az adott multinacionális vállalatcsoport végső anyavállalata az adott adómegállapítási időszak tekintetében elismert párhuzamos rendszert alkalmazó joghatóságban rendelkezik illetőséggel.

E bekezdés alkalmazásában:

a) a kifizetés kedvezményezettjét azon joghatóságban letelepedettnek kell tekinteni, amelynek joga alapján létrehozták vagy alapították, illetve ahol a tényleges üzletvezetés helye található, vagy amelynek joga alapján egyébként adóügyi illetőséggel rendelkezik, feltéve, hogy más joghatóság joga alapján nem minősül adóügyi illetőséggel rendelkezőnek;

b) »elismert belföldi kiegészítő adó«: az (EU) 2022/2523 irányelv 3. cikkének 28. pontjában meghatározott adó;

c) »multinacionális vállalatcsoport«: az (EU) 2022/2523 irányelv 3. cikkének 4. pontjában meghatározott csoport;

d) »elismert párhuzamos rendszert alkalmazó joghatóság«: olyan joghatóság, amely az OECD/G20-ak inkluzív keretének a párhuzamos csomagról szóló, 2026. január 5-i megállapodásával összhangban ilyen státusszal rendelkezik az OECD globális minimumadóra vonatkozó központi nyilvántartásában.

_____

* A Tanács (EU) 2022/2523 irányelve (2022. december 14.) az Unióban a multinacionális vállalatcsoportokra és a nagy volumenű belföldi vállalatcsoportokra vonatkozó globális minimum-adószint biztosításáról (HL L 328., 2022.12.22., 1. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2022/2523/oj).”

6. A 6. cikket el kell hagyni.

7. A 2003/49/EK irányelv mellékletének helyébe ennek az irányelvnek az I. melléklete lép.

*2. cikk*

**A 2009/133/EK irányelv módosításai**

A 2009/133/EK irányelv a következőképpen módosul:

1. A 2. cikk a következőképpen módosul:

a) az a) pont a következő iv. alponttal egészül ki:

„iv. egy vagy több társaság a felszámolás nélküli megszűnésének időpontjában a teljes aktív és passzív vagyonát egy már létező társaságra – az átvevő társaságra – ruházza, anélkül, hogy az átvevő társaság új társasági részesedést bocsátana ki, amennyiben egy személy közvetlenül vagy közvetetten rendelkezik az egyesülő társaságok összes részesedésével, vagy az egyesülő társaságok tagjai valamennyi egyesülő társaságban azonos arányban rendelkeznek részesedésükkel;”

b) a b) pont helyébe a következő szöveg lép:

„b) »szétválás«: olyan művelet, amely során:

i. egy végelszámolással megszűnt társaság átadja az összes eszközét és forrását két vagy több meglévő vagy új társaság részére az eszközöket és a forrásokat átvevő társaságok tőkéjét megtestesítő értékpapíroknak a saját tagjai (részvényesei) részére arányosan történő kibocsátásáért cserébe, és adott esetben a névérték vagy – névérték hiánya esetén – a könyv szerinti érték 10 %-át meg nem haladó készpénz kifizetéséért;

ii. a szétváló társaság az aktív és passzív vagyonának egy részét egy vagy több fogadó társaságra ruházza át a fogadó társaságok részesedéseinek a szétváló társaság részére történő kibocsátása ellenében (a továbbiakban: felosztás általi szétválás);”

c) a szöveg a következő l), m) és n) ponttal egészül ki:

„l) »határokon átnyúló átalakulás«: olyan jogügylet, amelynek során valamely társaság megszűnés, végelszámolás vagy felszámolás nélkül átalakítja a társasági formáját, amellyel a származási tagállam nyilvántartásában szerepel, a fogadó tagállam joga szerinti és az I. mellékletben felsorolt társasági formává

és legalább a székhelyét áthelyezi a fogadó tagállamba, miközben megőrzi a jogi személyiségét;

m) »származási tagállam«: az a tagállam, amelyben valamely társaság egy határokon átnyúló átalakulást megelőzően bejegyzésre került;

n) »fogadó tagállam«: az a tagállam, amelyben valamely átalakult társaság egy határokon átnyúló átalakulás eredményeként bejegyzésre kerül.”

2. A 3. cikk a következő albekezdéssel egészül ki:

„A Bizottság felhatalmazást kap arra, hogy a 3a. cikknek megfelelően felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogadjon el ezen irányelv I. melléklete A. részének módosítása érdekében, hogy naprakésszé tegye az a) pontban említett formák listáját, amennyiben valamely tagállam a nemzeti joga alapján létrehozható új társasági formáról küld értesítést, vagy hogy a mellékletet kiegészítse az uniós jog alapján bevezetett új társasági formával.”

3. A szöveg a következő 3a. és 3b. cikkel egészül ki:

*„3a. cikk*

**A felhatalmazás gyakorlása**

(1) A felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elfogadására vonatkozóan a Bizottság részére adott felhatalmazás gyakorlásának feltételeit ez a cikk határozza meg.

(2) A Bizottságnak a 3. cikkben említett, felhatalmazáson alapuló jogi aktus elfogadására vonatkozó felhatalmazása határozatlan időre szól [*ezen irányelv hatálybalépésének időpontja*]-án/én kezdődő hatállyal.

(3) A Tanács bármikor visszavonhatja a 3. cikkben említett felhatalmazást. A visszavonásról szóló határozat megszünteti az abban meghatározott felhatalmazást. A határozat az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő napon vagy a benne megjelölt későbbi időpontban lép hatályba. A határozat nem érinti a már hatályban lévő, felhatalmazáson alapuló jogi aktusok érvényességét.

(4) A felhatalmazáson alapuló jogi aktus elfogadása előtt a Bizottság a jogalkotás minőségének javításáról szóló, 2016. április 13-i intézményközi megállapodásban megállapított elvekkel összhangban konzultál az egyes tagállamok által kijelölt szakértőkkel.

(5) A Bizottság a felhatalmazáson alapuló jogi aktus elfogadását követően haladéktalanul értesíti arról a Tanácsot.

(6) A 3. cikk értelmében elfogadott felhatalmazáson alapuló jogi aktus csak akkor lép hatályba, ha a Tanácsnak a jogi aktusról való értesítését követő két hónapon belül a Tanács nem emelt ellene kifogást, illetve ha az említett időtartam lejártát megelőzően a Tanács arról tájékoztatta a Bizottságot, hogy nem fog kifogást emelni. A Tanács kezdeményezésére ez az időtartam két hónappal meghosszabbodik.

*3b. cikk*

**Az Európai Parlament tájékoztatása**

A Bizottság tájékoztatja az Európai Parlamentet a felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elfogadásáról, az azokkal szemben emelt kifogásokról, valamint a hatáskör-átruházás Tanács általi visszavonásáról.”

4. A szöveg a következő Va. fejezettel egészül ki:

# „Va. FEJEZET

# A HATÁROKON ÁTNYÚLÓ ÁTALAKULÁSOKRA ALKALMAZANDÓ SZABÁLYOK

*14a. cikk*

(1) A határokon átnyúló átalakulás nem eredményezheti a származási tagállamban a 4. cikk (1) bekezdésének megfelelően kiszámított tőkenyereség adóztatását, feltéve, hogy az alábbi feltételek valamelyike teljesül:

a) a határokon átnyúló átalakulás alatt álló társaság továbbra is a származási tagállamban rendelkezik adóügyi illetőséggel;

b) az ilyen tőkenyereség olyan eszközökből és kötelezettségekből származik, amelyek továbbra is ténylegesen a határokon átnyúló átalakuláson áteső társaságnak a származási tagállamban lévő állandó telephelyéhez kapcsolódnak, és amelyek szerepet játszanak az adózási szempontból figyelembe vett nyereség vagy veszteség keletkezésében.

(2) Az (1) bekezdés csak akkor alkalmazandó, ha a társaság a származási tagállamban fennmaradó, illetve a származási tagállamban található állandó telephelyéhez ténylegesen kapcsolódó eszközök és források tekintetében az új értékcsökkenési leírást, valamint az azokhoz kapcsolódó nyereséget és veszteséget úgy számítja ki, mintha a határokon átnyúló átalakulásra nem került volna sor.

(3) Abban az esetben, ha a származási tagállam joga alapján a társaság jogosult arra, hogy az adott tagállamban fennmaradó eszközök és források vonatkozásában bármilyen új értékcsökkenést, illetve nyereséget vagy veszteséget a (2) bekezdésben megállapítottaktól eltérő alapon számítson ki, akkor az (1) bekezdést nem lehet azon eszközökre és forrásokra alkalmazni, amelyek vonatkozásában ilyen választási lehetőséggel élt a társaság.

*14b. cikk*

(1) Amennyiben egy társaság határokon átnyúló átalakuláson megy keresztül, a tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy a társaság által a határokon átnyúló átalakulást megelőzően megfelelően képzett, részben vagy egészben adómentes és nem külföldi állandó telephelyből származó céltartalékok vagy tartalékok változatlan adómentesség mellett továbbvihetők legyenek a határokon átnyúló átalakuláson áteső társaságnak a származási tagállam területén található állandó telephelyére.

(2) Amennyiben egy határokon átnyúló átalakuláson áteső társaság valamely tagállam területén jogosult lenne az adózási szempontból még fel nem használt veszteségek elhatárolására vagy visszamenőleges elhatárolására, e tagállam engedélyezi, hogy a határokon átnyúló átalakuláson áteső társaságnak a területén található állandó telephelye átvegye e társaság adózási szempontból még fel nem használt veszteségeit, feltéve, hogy e veszteségek elhatárolására vagy visszamenőleges elhatárolására hasonló körülmények között egy olyan társaság is jogosult lett volna, amely továbbra is e tagállamban rendelkezik adóügyi illetőséggel.

*14c. cikk*

(1) A határokon átnyúló átalakulás önmagában nem eredményezheti a határokon átnyúló átalakuláson áteső társaság részvényesei jövedelmének, nyereségének vagy tőkenyereségének megadóztatását.

(2) Az (1) bekezdés alkalmazása nem akadályozza a tagállamokat abban, hogy megadóztassák a határokon átnyúló átalakuláson áteső társaság tőkéjét megtestesítő értékpapírok későbbi átruházásából származó nyereséget.”

5. A 2009/133/EK irányelv I. melléklete ezen irányelv II. mellékletének megfelelően módosul.

*3. cikk*

**A 2011/96/EU irányelv módosításai**

A 2011/96/EU irányelv a következőképpen módosul:

1. A cím helyébe a következő szöveg lép:

„A Tanács 2011/96/EU irányelve (2011. november 30.) a különböző tagállambeli vállalkozások közötti osztalékok és egyéb nyereségfelosztások közös adózási rendszeréről”.

2. Az 1. cikk (1) bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„(1) Ezen irányelvet minden egyes tagállam alkalmazza:

a) az adott tagállamban működő társaság által kapott felosztott nyereségre, amely más tagállamban működő nyereségfelosztó társaságtól származik;

b) az adott tagállamban működő társaság által olyan más tagállamban működő társaság részére teljesített nyereségfelosztásokra, amelynek e társaság nyereségfelosztó társasága;

c) az adott tagállamban található, más tagállamban működő társaság állandó telephelye által kapott felosztott nyereségre, amely más, az állandó telephely elhelyezkedésétől eltérő tagállamban működő nyereségfelosztó társaságtól származik;

d) az adott tagállamban működő társaság által ugyanazon tagállamban működő társaság más tagállamban található állandó telephelye részére teljesített nyereségfelosztásokra, amennyiben az elsőként említett társaság a nyereségfelosztó társaság.”

3. A 2. cikk a) pontja a következő albekezdéssel egészül ki:

„A Bizottság felhatalmazást kap arra, hogy a 2a. cikknek megfelelően felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogadjon el ezen irányelv I. mellékletének módosítása érdekében, hogy naprakésszé tegye az első albekezdés i. pontjában említett formák listáját, amennyiben valamely tagállam a nemzeti joga alapján létrehozható új társasági formáról küld értesítést, vagy hogy a mellékletet kiegészítse az uniós jog alapján bevezetett új társasági formával.”

4. A szöveg a következő 2a. és 2b. cikkel egészül ki:

*„2a. cikk*

**A felhatalmazás gyakorlása**

(1) A felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elfogadására vonatkozóan a Bizottság részére adott felhatalmazás gyakorlásának feltételeit ez a cikk határozza meg.

(2) A Bizottságnak a 2. cikkben említett, felhatalmazáson alapuló jogi aktus elfogadására vonatkozó felhatalmazása határozatlan időre szól [*ezen irányelv hatálybalépésének időpontja*]-án/én kezdődő hatállyal.

(3) A Tanács bármikor visszavonhatja a 2. cikkben említett felhatalmazást. A visszavonásról szóló határozat megszünteti az abban meghatározott felhatalmazást. A határozat az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő napon vagy a benne megjelölt későbbi időpontban lép hatályba. A határozat nem érinti a már hatályban lévő, felhatalmazáson alapuló jogi aktusok érvényességét.

(4) A felhatalmazáson alapuló jogi aktus elfogadása előtt a Bizottság a jogalkotás minőségének javításáról szóló, 2016. április 13-i intézményközi megállapodásban megállapított elvekkel összhangban konzultál az egyes tagállamok által kijelölt szakértőkkel.

(5) A Bizottság a felhatalmazáson alapuló jogi aktus elfogadását követően haladéktalanul értesíti arról a Tanácsot.

(6) A 2. cikk értelmében elfogadott felhatalmazáson alapuló jogi aktus csak akkor lép hatályba, ha a Tanácsnak a jogi aktusról való értesítését követő két hónapon belül a Tanács nem emelt ellene kifogást, illetve ha az említett időtartam lejártát megelőzően a Tanács arról tájékoztatta a Bizottságot, hogy nem fog kifogást emelni. A Tanács kezdeményezésére ez az időtartam két hónappal meghosszabbodik.

*2b. cikk*

**Az Európai Parlament tájékoztatása**

A Bizottság tájékoztatja az Európai Parlamentet a felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elfogadásáról, az azokkal szemben emelt kifogásokról, valamint a hatáskör-átruházás Tanács általi visszavonásáról.”

5. A 3. cikket el kell hagyni.

6. A 4. cikk (1), (2) és (3) bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„(1) Ha a kedvezményezett társaság vagy állandó telephelye – a kedvezményezett társaságnak az osztalékfizető társasággal fennálló kapcsolatára tekintettel – felosztott nyereségben részesül, a kedvezményezett társaság tagállama és az állandó telephely tagállama, kivéve, ha az osztalékfizető társaságot felszámolták:

a) tartózkodik az ilyen nyereség adóztatásától annyiban, amennyiben az az osztalékfizető társaság által nem levonható, és megadóztatja az ilyen nyereséget annyiban, amennyiben az az osztalékfizető társaság által levonható; vagy

b) megadóztatja az ilyen nyereséget, miközben felhatalmazza a kedvezményezett társaságot és az állandó telephelyet arra, hogy a fizetendő adó összegéből levonja az ilyen nyereségre jutó és az osztalékfizető társaság és annak alacsonyabb szintű osztalékfizető társasága által megfizetett társasági adót a megfelelő fizetendő adó összegéig, azzal a feltétellel, hogy a társaság és annak alacsonyabb szintű osztalékfizető társasága a lánc minden szintjén megfelel a 2. cikkben megállapított fogalommeghatározásoknak, és eleget tesz a 3. cikkben meghatározott követelményeknek.

Ez a bekezdés nem érinti azokat a visszaélések elleni nemzeti intézkedéseket, amelyek célja a vagyon- vagy jövedelemadó-kötelezettségek holdingtársaságok igénybevételével történő elkerülésének megakadályozása.

(2) Ezen irányelv nem akadályozza meg a kedvezményezett társaság tagállamát abban, hogy adózási szempontból átláthatónak tekintsen egy osztalékfizető társaságot az osztalékfizető társaság jogi jellemzőinek – a társaság alapítására irányadó jog alapján történő – ezen tagállam általi értékelése alapján, és ezért megadóztassa a kedvezményezett társaságot az osztalékfizető társaságának nyereségéből való részesedése után, ahogyan és amikor ezek a nyereségek felmerülnek. Ez esetben a kedvezményezett társaság tagállama tartózkodik az osztalékfizető társaság felosztott nyereségének megadóztatásától.

Amikor a kedvezményezett társaság tagállama meghatározza a kedvezményezett társaságnak az osztalékfizető társaság nyereségéből való részesedését annak felmerülésekor, akkor vagy mentesíti e nyereséget az adó alól, vagy felhatalmazza a kedvezményezett társaságot, hogy levonja a fizetendő adó összegéből a kedvezményezett társaság nyereségrészesedésére jutó és a osztalékfizető társaság, illetve a láncban lejjebb elhelyezkedő osztalékfizető társaságok által megfizetett társasági adót a megfelelő fizetendő adó összegéig, azzal a feltétellel, hogy a társaság és annak alacsonyabb szintű osztalékfizető társasága a lánc minden szintjén megfelel a 2. cikkben megállapított fogalommeghatározásoknak, és eleget tesz a 3. cikkben meghatározott követelményeknek.

(3) Amennyiben a kedvezményezett társaság egy másik tagállamban működő társaság tőkéjében vagy szavazati jogaiban legalább 10 %-os részesedéssel rendelkezik, a tagállamok továbbra is dönthetnek úgy, hogy az ilyen részesedéshez kapcsolódó költségek és az osztalékfizető társaság nyereségének felosztásából eredő veszteségek nem vonhatók le a kedvezményezett társaság adóköteles nyereségéből.

Ahol ilyen esetben a részesedésre vonatkozó ügyviteli költségeket átalányösszegként rögzítik, a rögzített összeg nem haladhatja meg az osztalékfizető társaság által felosztott nyereség 5 %-át.”

7. Az 5. cikk helyébe a következő szöveg lép:

*„5. cikk*

(1) Azon nyereség, amelyet az osztalékfizető társaság juttat a kedvezményezett társasága számára, mentesül a forrásadó alól.

(2) A 2. cikk a) pontjának i. és iii. alpontjától eltérve az (1) bekezdést akkor is alkalmazni kell, ha a kedvezményezett társaság nyugdíjintézet.

Az első albekezdés alkalmazásában »nyugdíjintézet« a következők bármelyike:

a) az (EU) 2016/2341 európai parlamenti és tanácsi irányelv* 6. cikkének 1. pontjában meghatározottak szerinti foglalkoztatói nyugellátást szolgáltató intézmény;

b) a 883/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet** és a 987/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet*** hatálya alá tartozó, szociális biztonsági rendszernek minősülő nyugdíjrendszereket működtető intézet, valamint az ilyen nyugdíjrendszerek működtetése céljára létrehozott bármely jogi személy.

_____

* Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2016/2341 irányelve (2016. december 14.) a foglalkoztatói nyugellátást szolgáltató intézmények tevékenységéről és felügyeletéről (HL L 354., 2016.12.23., 37. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2016/2341/oj).

** Az Európai Parlament és a Tanács 883/2004/EK rendelete (2004. április 29.) a szociális biztonsági rendszerek koordinálásáról (HL L 166., 2004.4.30., 1. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2004/883/oj).

*** Az Európai Parlament és a Tanács 987/2009/EK rendelete (2009. szeptember 16.) a szociális biztonsági rendszerek koordinálásáról szóló 883/2004/EK rendelet végrehajtására vonatkozó eljárás megállapításáról (HL L 284., 2009.10.30., 1. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2009/987/oj).”

8. A szöveg a következő 5a., 5b. és 5c. cikkel egészül ki:

*„5a. cikk*

Az 5. cikk alkalmazásában a tagállamok nem írhatnak elő előzetes engedélyezési vagy közigazgatási eljárást annak ellenőrzésére, hogy a nyereségfelosztás időpontjában teljesülnek-e a 2. és 3. cikkben meghatározott követelmények.

*5b. cikk*

(1) Ha az osztalékfizető társaság az 5. cikk szerinti adómentesség hatálya alá tartozó forrásadót vont le, akkor forrásadó-visszatérítési kérelmet lehet benyújtani. A visszatérítés iránti kérelmet az előírt határidőn belül kell benyújtani. Ezen időtartam legalább két év a nyereségfelosztás napjától számítva.

(2) Az osztalékfizető társaság tagállama a kérelem és az általa esetleg indokoltan kért igazoló adatok szabályos kézhezvétele után egy éven belül visszafizeti a forrásadó-többletet. Ha a levont forrásadót ezen időszak alatt nem térítik vissza, a kedvezményezett társaság az adott év letelte után jogosult kamatot felszámítani a visszafizetett adóra, az osztalékfizető társaság tagállamának hazai joga szerint hasonló esetekben alkalmazott nemzeti kamatlábnak megfelelően.

*5c. cikk*

Az 5. cikk alkalmazásában, valamint az 5a. és 5b. cikktől eltérve a tagállamok biztosítják, hogy az (EU) 2025/50 tanácsi irányelvben* meghatározott eljárásokkal összhangban forrásadó-mentességet nyújtanak az említett irányelv hatálya alá tartozó esetekben.

_____

*A Tanács (EU) 2025/50 irányelve (2024. december 10.) a forrásadó-többlet gyorsabb és biztonságosabb rendezéséről (HL L, 2025/50, 2025.1.10., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2025/50/oj).”

9. A 6. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„Egy kedvezményezett társaság tagállama nem számíthat fel forrásadót azon nyereségre, amelyet az ilyen társaság egy osztalékfizető társaságtól kap.”

10. A 7. cikk (1) bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„(1) A »forrásadó« kifejezés ezen irányelv alkalmazásában nem vonatkozik az adott osztalékfizető társaság által a tagállamának fizetendő azon társaságiadó-előlegre vagy a társasági adó előre történő megfizetésére (*précompte*), amely a kedvezményezett társaság részére történő nyereségfelosztással kapcsolatos.”

11. A 2011/96/EU irányelv I. melléklete ezen irányelv III. mellékletének megfelelően módosul.

*4. cikk*

**Az (EU) 2016/1164 irányelv módosításai**

Az (EU) 2016/1164 irányelv a következőképpen módosul:

1. A cím helyébe a következő szöveg lép:

„A Tanács (EU) 2016/1164 irányelve (2016. július 12.) a kutatási-fejlesztési kiadások adóügyi megítélésére, valamint a belső piac működését közvetlenül érintő adókikerülési gyakorlatok elleni szabályok megállapításáról”.

2. A 2. cikk a következőképpen módosul:

a) a cikk az 1. pont előtt a következő –1., –1a. és –1b. ponttal egészül ki:

„–1. »elszámolható kiadás«: az adózó által vagy nevében a berendezésekre, gépekre és egyéb tárgyi eszközökre fordított, a levonható hozzáadottérték-adóval csökkentett tőkekiadás, amelyet az adózó közvetlen üzleti érdekében a következő célok valamelyikére használnak fel:

a) kutatás-fejlesztés végzése;

b) kutatás-fejlesztési végzéséhez szükséges létesítmények biztosítása;

–1a. »kutatás-fejlesztés«: a következők bármelyike:

a) *alapkutatás*: elsősorban a jelenségek és a megfigyelhető tények hátterére vonatkozó új ismeretek megszerzését célzó kísérleti vagy elméleti munka, amelynek nincs közvetlen gyakorlati alkalmazási vagy felhasználási célja;

b) *alkalmazott kutatás*: új ismeretek megszerzésére irányuló eredeti vizsgálat, amelyet elsősorban meghatározott gyakorlati cél vagy célkitűzés érdekében végeznek;

c) *kísérleti fejlesztés*: a kutatásból és a gyakorlati tapasztalatokból származó ismeretekre épülő, valamint további ismeretek létrehozását eredményező szisztematikus munka, amelynek célja új termékek vagy eljárások létrehozása, illetve meglévő termékek vagy eljárások továbbfejlesztése;

–1b. »elidegenítési érték«:

a) az elszámolható kiadással érintett eszközök piaci értéknél nem alacsonyabb áron történő értékesítése esetén az értékesítés nettó ellenértéke;

b) az ilyen eszközök lebontása vagy megsemmisítése esetén a maradványért kapott nettó összeg, valamint az esetleges biztosítási vagy tőkejellegű kártalanítás összege;

c) minden egyéb olyan esetben, amikor az adózó már nem birtokolja az ilyen eszközöket, az eszköz piaci értéke;”

b) a 4. pont harmadik albekezdésének a) pontja helyébe a következő szöveg lép:

„a) amennyiben a 9. pont első albekezdésének b), c), d), e) vagy g) alpontja szerinti adófizetési kötelezettségbeli diszkrepancia merül fel, vagy a 9a. cikk alapján kiigazítást kell végezni, a társult vállalkozás fogalommeghatározása úgy módosul, hogy a 25 %-os küszöbértéket tartalmazó követelmény helyébe 50 %-os küszöbérték lép;”

c) az 5. pont a következőképpen módosul:

1. a bevezető szövegrész helyébe a következő szöveg lép:

„»pénzügyi vállalkozás«: a következő gazdálkodó szervezetek vagy az ilyen szervezetek egy vagy több tagállamban található állandó telephelye:”;

2. az a) pont helyébe a következő szöveg lép:

„a) az 575/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet* 4. cikke (1) bekezdésének 1. pontjában meghatározott hitelintézet;

———

*Az Európai Parlament és a Tanács 575/2013/EU rendelete (2013. június 26.) a hitelintézetekre vonatkozó prudenciális követelményekről és a 648/2012/EU rendelet módosításáról (HL L 176., 2013.6.27., 1. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2013/575/oj). ”;

3. a szöveg a következő aa), ab) és ac) ponttal egészül ki:

„aa) a 2014/65/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv* 4. cikke (1) bekezdésének 1. pontjában meghatározott befektetési vállalkozás;

ab) a 2011/61/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv** 4. cikke (1) bekezdésének b) pontjában meghatározott alternatívbefektetésialap-kezelő (ABAK);

ac) a 2009/65/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv*** 2. cikke (1) bekezdésének b) pontjában meghatározott, átruházható értékpapírokkal foglalkozó kollektív befektetési vállalkozás alapkezelő társasága;

_____

*Az Európai Parlament és a Tanács 2014/65/EU irányelve (2014. május 15.) a pénzügyi eszközök piacairól, valamint a 2002/92/EK irányelv és a 2011/61/EU irányelv módosításáról (HL L 173., 2014.6.12., 349. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2014/65/oj).

**Az Európai Parlament és a Tanács 2011/61/EU irányelve (2011. június 8.) az alternatívbefektetésialap-kezelőkről, valamint a 2003/41/EK és a 2009/65/EK irányelv, továbbá az 1060/2009/EK és az 1095/2010/EU rendelet módosításáról (HL L 174., 2011.7.1., 1. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2011/61/oj).

***Az Európai Parlament és a Tanács 2009/65/EK irányelve (2009. július 13.) az átruházható értékpapírokkal foglalkozó kollektív befektetési vállalkozásokra (ÁÉKBV) vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról (HL L 302., 2009.11.17., 32. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2009/65/oj).”;

4. a d) pont helyébe a következő szöveg lép:

„d) az (EU) 2016/2341 európai parlamenti és tanácsi irányelv* 6. cikkének 1. pontjában meghatározott, foglalkoztatói nyugellátást szolgáltató intézmény;

_____

*Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2016/2341 irányelve (2016. december 14.) a foglalkoztatói nyugellátást szolgáltató intézmények tevékenységéről és felügyeletéről (HL L 354., 2016.12.23., 37. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2016/2341/oj). ”;

5. az f) pontot el kell hagyni;

6. a g), h) és i) pont helyébe a következő szöveg lép:

„g) a 2009/65/EK irányelv 1. cikkének (2) bekezdése szerinti, átruházható értékpapírokkal foglalkozó kollektív befektetési vállalkozás;

h) a 648/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet* 2. cikkének 1. pontjában meghatározott központi szerződő fél vagy CCP;

i) a 909/2014/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet** 2. cikke (1) bekezdésének 1. pontjában meghatározott központi értéktár;

____

*Az Európai Parlament és a Tanács 648/2012/EU rendelete (2012. július 4.) a tőzsdén kívüli származtatott ügyletekről, a központi szerződő felekről és a kereskedési adattárakról (HL L 201., 2012.7.27., 1. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2012/648/oj).

**Az Európai Parlament és a Tanács 909/2014/EU rendelete (2014. július 23.) az Európai Unión belüli értékpapír-kiegyenlítés javításáról és a központi értéktárakról, valamint a 98/26/EK és a 2014/65/EU irányelv, valamint a 236/2012/EU rendelet módosításáról

(HL L 257., 2014.8.28., 1. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2014/909/oj). ”;

7. a szöveg a következő j)–o) pontokkal egészül ki:

„j) a 2009/138/EK irányelv 211. cikkével összhangban engedélyezett, különleges célú gazdasági egységként működő biztosító vagy viszontbiztosító;

k) az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdésének 20. pontjában meghatározott pénzügyi holding társaság, a 2009/138/EK irányelv 212. cikke (1) bekezdésének f) pontjában meghatározott biztosítói holdingtársaság vagy a 2002/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv* 2. cikkének 15. pontjában meghatározott vegyes pénzügyi holdingtársaság, amely olyan biztosítói csoport tagja, amely a 2009/138/EK irányelv 213. cikke alapján csoportszintű felügyelet hatálya alá tartozik, és amely az említett irányelv 214. cikkének (2) bekezdése értelmében nem mentesül a csoportfelügyelet alól;

l) az (EU) 2015/2366 európai parlamenti és tanácsi irányelv** 4. cikke 4. pontjában meghatározott pénzforgalmi szolgáltatások;

m) a 2009/110/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv*** 2. cikkének 1. pontjában meghatározott elektronikuspénz-kibocsátó intézmény;

n) az (EU) 2020/1503 európai parlamenti és tanácsi rendelet**** 2. cikke (1) bekezdésének e) pontjában meghatározott közösségi finanszírozási szolgáltató;

o) az (EU) 2023/1114 európai parlamenti és tanácsi rendelet***** 3. cikke (1) bekezdésének 15. pontjában meghatározott kriptoeszköz-szolgáltató.

____

*Az Európai Parlament és a Tanács 2002/87/EK irányelve (2002. december 16.) a pénzügyi konglomerátumhoz tartozó hitelintézetek, biztosítóintézetek és befektetési vállalkozások kiegészítő felügyeletéről, valamint a 73/239/EGK, a 79/267/EGK, a 92/49/EGK, a 92/96/EGK, a 93/6/EGK és a 93/22/EGK tanácsi irányelvek, illetve a 98/78/EK és 2000/12/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvek módosításáról (HL L 35., 2003.2.11., 1. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2002/87/oj).

**Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2015/2366 irányelve (2015. november 25.) a belső piaci pénzforgalmi szolgáltatásokról és a 2002/65/EK, a 2009/110/EK és a 2013/36/EU irányelv és az 1093/2010/EU rendelet módosításáról, valamint a 2007/64/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 337., 2015.12.23., 35. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2015/2366/oj).

***Az Európai Parlament és a Tanács 2009/110/EK irányelve (2009. szeptember 16.) az elektronikuspénz-kibocsátó intézmények tevékenységének megkezdéséről, folytatásáról és prudenciális felügyeletéről, a 2005/60/EK és a 2006/48/EK irányelv módosításáról, valamint a 2000/46/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 267., 2009.10.10., 7. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2009/110/oj).

****Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2020/1503 rendelete (2020. október 7.) az európai közösségi finanszírozási üzleti szolgáltatókról, valamint az (EU) 2017/1129 rendelet és az (EU) 2019/1937 irányelv módosításáról (HL L 347., 2020.10.20., 1. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2020/1503/oj).

*****Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2023/1114 rendelete (2023. május 31.) a kriptoeszközök piacairól, valamint az 1093/2010/EU és az 1095/2010/EU rendelet, továbbá a 2013/36/EU és az (EU) 2019/1937 irányelv módosításáról (HL L 150., 2023.6.9., 40. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2023/1114/oj). ”

3. A 3. cikk helyébe a következő szöveg lép:

*„3. cikk*

**A harmonizáció és a védelem minimális szintje**

(1) A tagállamok dönthetnek úgy, hogy az Ia. fejezetben meghatározott intézkedések bevezetése helyett alternatív belföldi intézkedéseket tartanak fenn vagy fogadnak el, amennyiben megállapítják, hogy e nemzeti intézkedések az elszámolható kiadások tekintetében az Ia. fejezet szabályainál kedvezőbb megítélést biztosítanak.

(2) A II. fejezet nem zárja ki az olyan nemzeti vagy megállapodáson alapuló rendelkezések alkalmazását, amelyek a belföldi társaságiadó-alap tekintetében magasabb szintű védelem biztosítására irányulnak.”

4. A szöveg a következő Ia. fejezettel egészül ki:

# „Ia. FEJEZET

# KUTATÁS-FEJLESZTÉS

*3a. cikk*

**Kutatás-fejlesztési kedvezmény**

(1) Az adózók az elszámolható kiadások után kutatási-fejlesztési kedvezményre (a továbbiakban: kedvezmény) jogosultak. Ez a kedvezmény levonható az adóalapból.

(2) A kedvezmény összege megegyezik az elszámolható kiadások összegével.

(3) A (2) bekezdéstől eltérve, amennyiben az adott kiadással összefüggésben elidegenítési érték keletkezik, a kedvezmény összege az elszámolható kiadásnak az elidegenítési értéket meghaladó részére korlátozódik.

(4) A kedvezményt abban az adómegállapítási időszakban kell érvényesíteni, amelyben az elszámolható kiadás felmerült, vagy az azt követő négy adómegállapítási időszak bármelyikében.

(5) A kedvezmény az elszámolható kiadás felmerülésének adómegállapítási időszakát követő negyedik adómegállapítási időszak elteltét követően nem érvényesíthető.

*3b. cikk*

**Az elszámolható kiadások köréből kizárt kiadások**

(1) Az elszámolható kiadások nem foglalják magukban az alábbiak beszerzésével kapcsolatban felmerült kiadásokat:

a) földterület vagy földterületre vonatkozó jogok, kivéve, ha a kiadások a következőkhöz kapcsolódnak:

i. a földterületen már megépített épület vagy építmény;

ii. az ilyen épülethez vagy építményhez kapcsolódó jogok; vagy

iii. az ilyen épület vagy építmény részét képező berendezés vagy gép;

b) lakás.

(2) Az (1) bekezdés b) pontjától eltérve, a lakást is magában foglaló épülettel kapcsolatos kiadások elszámolható kiadásnak minősülnek, ha mindkét alábbi feltétel teljesül:

a) az épület nem lakáscélú részeit kutatás-fejlesztésre használják;

b) az épülettel kapcsolatos kiadások legfeljebb 20 %-a tulajdonítható a lakásnak.

Amennyiben az első albekezdésben megállapított feltételek teljesülnek, az épülethez kapcsolódó összes kiadás elszámolható kiadásnak minősül.

Amennyiben az első albekezdés a) pontjában foglalt feltétel teljesül, de az említett albekezdés b) pontjában foglalt feltétel nem, kizárólag az épület kutatás-fejlesztési célra használt részére jutó kiadás minősül elszámolható kiadásnak.

*3c. cikk*

**Az elszámolható kiadások kutatás-fejlesztési célú felhasználásának minimális időtartama és a kiegyenlítő díjak**

(1) Azon elszámolható kiadásokat, amelyek tekintetében a kedvezményt igénybe vették, legalább három egymást követő éven keresztül teljes egészében és kizárólag kutatás-fejlesztési célra kell felhasználni. A hároméves időszak legkésőbb azon adómegállapítási időszak végét követő egy éven belül veszi kezdetét, amelyre vonatkozóan a kedvezményt első alkalommal igényelték.

(2) Ha az (1) bekezdésben meghatározott feltétel nem teljesül, a kedvezmény nem vehető igénybe, illetve – amennyiben azt már igénybe vették – vissza kell vonni, és a kedvezmény összegét azon adómegállapítási időszak adóalapjába kell beszámítani, amelyben a feltétel teljesülése megszűnt.

Az első albekezdés nem alkalmazandó, ha a feltétel nem teljesülése vis maior, vagy az adózó által érdemlegesen nem befolyásolható körülmények következménye.

(3) Amennyiben az adózó már nem birtokolja, lebontja vagy más módon elidegeníti azt az eszközt, amelyhez olyan elszámolható kiadás kapcsolódik, amelynek tekintetében a kedvezményt igénybe vette, az eszköz elidegenítési értékét adózási szempontból figyelembe kell venni.

Ha az elidegenítési érték meghaladja az igénybe nem vett kedvezmény összegét, kiegyenlítő díj keletkezik.

A kiegyenlítő díj összege – amelyet az elidegenítés adómegállapítási időszakában az adózó adóköteles jövedelmébe kell beszámítani – az alábbi összegek közül az alacsonyabb:

a) az az összeg, amellyel az elidegenítési érték meghaladja a még igénybe nem vett kedvezmény összegét;

b) az igénybe vett kedvezmény összege.”

5. A 4. cikk a következőképpen módosul:

a) az (1) bekezdés első albekezdésének helyébe a következő szöveg lép:

„A nettó hitelfelvételi költségek – abban az adómegállapítási időszakban, amelyikben felmerülnek – csak az adózó kamatfizetés, adózás, értékcsökkenési leírás és amortizáció előtti eredményének (EBITDA) 30 %-ával megegyező összegig vonhatók le.”;

b) a (2) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„Az EBITDA-t úgy kell kiszámítani, hogy az adózó tagállamában társaságiadó-köteles jövedelemhez hozzá kell adni a nettó hitelfelvételi költségek adóval korrigált összegét, az értékcsökkenés és az amortizáció adóval korrigált összegét, valamint az Ia. fejezetben meghatározott szabályok vagy az ilyen elszámolható kiadások adóból való nagyobb levonhatóságát előíró nemzeti rendelkezések alapján az adóalapból levont elszámolható kiadások összegét. Az adózó kamatfizetés, adózás, értékcsökkenési leírás és amortizáció előtti eredményébe nem számítandó bele az adómentes jövedelem.”;

c) a cikk a következő (2a) bekezdéssel egészül ki:

„(2a) A tagállamok kizárják az (1) bekezdés hatálya alól az alacsony kockázatú, harmadik fél által nyújtott hitelek kapcsán felmerült nettó hitelfelvételi költségeket.

Az első albekezdés alkalmazásában az alacsony kockázatú, harmadik fél által nyújtott hitel olyan hitel, amely megfelel a következő feltételeknek:

a) azt nem társult vállalkozás vagy állandó telephely vagy nem ugyanazon, a pénzügyi beszámoló készítésekor összevont alapon kezelendő vállalatcsoporthoz tartozó szervezet nyújtja; valamint

b) azt kizárólag a kölcsönt felvevő szervezet saját tevékenységeinek finanszírozására használják fel, és abból nem juttatnak finanszírozást társult vállalkozásnak vagy állandó telephelynek, illetve a pénzügyi beszámoló készítésekor összevont alapon kezelendő vállalatcsoporthoz tartozó szervezetnek.

A b) pontban meghatározott feltétel alkalmazásában a hitel sem közvetlenül, sem közvetve nem használható fel olyan tőke-hozzájárulások vagy egyéb saját tőke jellegű hozzájárulások finanszírozására, amelyek valamely társult vállalkozás, állandó telephely vagy a pénzügyi beszámoló készítésekor összevont alapon kezelendő vállalatcsoporthoz tartozó szervezet finanszírozását eredményezik.

Amennyiben az első albekezdés alkalmazandó, az alacsony kockázatú, harmadik fél által nyújtott hitelekből származó jövedelmet ki kell zárni az adózó kamatfizetés, adózás, értékcsökkenési leírás és amortizáció előtti eredményéből, és a nettó hitelfelvételi költségekből a be nem számított összegek nem számíthatóak be az (5) bekezdés b) pontjában említett, harmadik felekkel szemben fennálló csoportszintű nettó hitelfelvételi költségekbe sem.”;

d) a (3) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„Az (1) bekezdéstől eltérve az adózó legfeljebb 3 000 000 EUR összegű nettó hitelfelvételi költség levonására jogosult.

Az első albekezdésben említett összeget minden évben ki kell igazítani a következő képletnek megfelelően:

$$I_y = I_{y-1} x \frac{HICP_{y-1}}{HICP_{y-2}}$$

ahol:

$I_y$az y naptári év július 1-jétől az y+1 naptári év június 30-áig alkalmazandó indexált összeg.

$I_{y-1}$az y–1 naptári év július 1-jétől az y naptári év június 30-áig alkalmazandó indexált összeg.

$HICP_{y-1}$az Eurostat által az y–1 naptári évre közzétett, az Unióra (EU-27) vonatkozó éves átlagos harmonizált fogyasztói árindex.

$HICP_{y-2}$az Eurostat által az y–2 naptári évre közzétett, az Unióra vonatkozó éves átlagos harmonizált fogyasztói árindex.

A kapott összeget a legközelebbi 10 000 EUR-ra kell kerekíteni.

Az (1) bekezdés második albekezdésének alkalmazásában a 3 000 000 EUR-t a teljes csoportra vonatkozóan kell figyelembe venni.”;

e) a cikk a következő (3a) bekezdéssel egészül ki:

„(3a) Az (1) bekezdéstől eltérve az adózó jogosult az adómegállapítási időszakban felmerült nettó hitelfelvételi költségek teljes körű levonására, ha bizonyítja, hogy az adott adómegállapítási időszakra vonatkozó EBITDA-ja legalább 50 %-kal csökkent a közvetlenül megelőző adómegállapítási időszak EBITDA-jához képest.

Az első albekezdésben előírt eltérés csak arra az adómegállapítási időszakra alkalmazandó, amelyben az EBITDA csökkenése bekövetkezik.”;

f) a (4) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(4) A tagállamok kizárhatják az (1) bekezdés hatálya alól azokat a nettó hitelfelvételi költségeket, amelyek az alábbiak kapcsán merültek fel:

a) olyan hitelek, amelyek megkötésére 2016. június 17. előtt került sor, de a kizárás nem terjedhet ki e hitelek utólagos módosításaira;

b) olyan hitelek, amelyek célja hosszú távú, közhasznú projekt finanszírozása, ahol a projekt üzemeltetője, a hitelfelvételi költségek, az eszközök és a jövedelem egyaránt az Unióban található.

Az első albekezdés b) pontjának alkalmazása céljából hosszú távú, közhasznú projekt alatt olyan projekt értendő, amelynek célja valamely tagállam által közhasznúnak minősített nagyszabású vagyontárgy létrehozása, fejlesztése, működtetése és/vagy karbantartása.

Amennyiben az első albekezdés b) pontjának alkalmazandó, a hosszú távú, közhasznú projektből származó jövedelmet minden esetben ki kell zárni az adózó kamatfizetés, adózás, értékcsökkenési leírás és amortizáció előtti eredményének számításából, és a nettó hitelfelvételi költségekből a be nem számított összegek nem számíthatóak be az (5) bekezdés b) pontjában említett, harmadik felekkel szemben fennálló csoportszintű nettó hitelfelvételi költségekbe sem.”;

g) a cikk a következő (4a) bekezdéssel egészül ki:

„(4a) A tagállamok kizárják az (1) bekezdés hatálya alól az (EU) 2025/1106 tanácsi rendelet* 1. cikkének a) és b) pontjában meghatározott kategóriák bármelyikébe tartozó védelmi termékek vagy egyéb védelmi célú termékek finanszírozására felhasznált hitelek kapcsán felmerült nettó hitelfelvételi költségeket, amennyiben az adózó, a hitelfelvételi költségek, az eszközök és a bevételek mindegyike az Unióban található.

Az első albekezdés alkalmazásában:

a) »védelmi termékek«: a 2009/81/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek** az irányelv 2. cikkében meghatározott hatálya alá tartozó áruk, szolgáltatások és építési beruházások;

b) »egyéb védelmi célú termékek«: minden olyan áru, szolgáltatás és tevékenység, amely nem tartozik a 2009/81/EK irányelvnek az irányelv 2. cikkében meghatározott hatálya alá, és amely védelmi célból szükséges vagy arra irányul, és amelyet kifejezetten katonai célokra szánnak.

Amennyiben az első albekezdés alkalmazandó, a kritikus képességterületekhez tartozó védelmi termékekből vagy egyéb védelmi célú termékekből származó jövedelmet ki kell zárni az adózó kamatfizetés, adózás, értékcsökkenési leírás és amortizáció előtti eredményéből, és a nettó hitelfelvételi költségekből a be nem számított összegek nem számíthatóak be az (5) bekezdés b) pontjában említett, harmadik felekkel szemben fennálló csoportszintű nettó hitelfelvételi költségekbe sem.

Az első albekezdés csak a 2029. január 1-jét követő első öt adómegállapítási időszakban kötött hitelekre alkalmazandó.

___

*A Tanács (EU) 2025/1106 rendelete (2025. május 27.) az Európa biztonságát az európai védelmi ipar megerősítése révén szolgáló cselekvési eszköz (SAFE) létrehozásáról (HL L, 2025/1106, 2025.5.28., ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2025/1106/oj).

**Az Európai Parlament és a Tanács 2009/81/EK irányelve (2009. július 13.) a honvédelem és biztonság területén egyes építési beruházásra, árubeszerzésre és szolgáltatásnyújtásra irányuló, ajánlatkérő szervek vagy ajánlatkérők által odaítélt szerződések odaítélési eljárásainak összehangolásáról, valamint a

2004/17/EK és 2004/18/EK irányelv módosításáról (HL L 216., 2009.8.20., 76. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2009/81/oj). ”;

h) az (5) bekezdésben a bevezető szövegrész helyébe a következő szöveg lép:

„Ha az adózó a pénzügyi beszámoló készítésekor összevont alapon kezelendő vállaltcsoport tagja, vagylagosan biztosítandó számára a jog, hogy:”;

i) a (6) bekezdés a következőképpen módosul:

1. a bevezető szövegrész helyébe a következő szöveg lép:

„Az adózó tagállama szabadon választ az alábbi szabályozási lehetőségek közül:”;

2. az a) pont helyébe a következő szöveg lép:

„a) a nettó hitelfelvétel költségek azon részének elhatárolása – időbeli korlátozás nélkül –, amely rész a tárgyévi adómegállapítási időszakban az (1)–(5) bekezdés alapján nem vonható le; vagy”;

3. a b) pontot el kell hagyni;

4. a bekezdés a következő albekezdéssel egészül ki:

„Az adózó tagállama szabályokat állapíthat meg az (1)–(5) bekezdés alapján az aktuális adómegállapítási időszakban le nem vonható nettó hitelfelvételi költségek legfeljebb három évre történő visszamenőleges elhatárolására vonatkozóan is.”;

j) a cikk a következő (9) bekezdéssel egészül ki:

„(9) E cikk alkalmazásában a tagállamok nem tarthatnak fenn és nem vezethetnek be nemzeti jogukba olyan rendelkezéseket, amelyek tárgya e cikk hatálya alá tartozik, amennyiben azok az e cikkben meghatározottaktól eltérő szabályokat állapítanak meg.”

6. A 6. cikk (1) bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„(1) Az adókötelezettség számításával összefüggésben a tagállamok figyelmen kívül hagyják az olyan jogügyleteket vagy jogügylet-sorozatokat, amelyek – mivel fő céljuk vagy egyik fő céljuk az alkalmazandó adójogszabályok tárgyával vagy céljával ellentétes adóelőny megszerzése – az összes tény és körülmény mérlegelése alapján nem tekinthetők valódinak. Egy jogügylet több lépésből vagy részből is állhat.”

7. A 7. cikk a következőképpen módosul:

a) a (2) bekezdés a következőképpen módosul:

1. az a) pont helyébe a következő szöveg lép:

„a) A gazdálkodó szervezetnek az a fel nem osztott jövedelme, illetve az állandó telephelynek az a jövedelme, amely a következő kategóriákból származik:

i. kamatok, illetve pénzügyi eszközökből származó bármely más jövedelem;

ii. jogdíjak, illetve szellemi alkotások jogából származó bármely más jövedelem;

iii. osztalékok, valamint részvény elidegenítéséből származó jövedelem;

iv. pénzügyi lízingből származó jövedelem;

v. biztosítási, banki és egyéb pénzügyi tevékenységekből származó jövedelem;

vi. számlázási szolgáltatóktól származó olyan jövedelem, amely áruk és szolgáltatások kapcsolt vállalkozások számára való értékesítéséből, illetve tőlük való beszerzéséből származik, amennyiben e szolgáltatók nem vagy csak kis mértékben képviselnek hozzáadott gazdasági értéket.

Ez a pont nem alkalmazandó abban az esetben, ha a releváns tények és körülmények alapján az ellenőrzött külföldi társaság érdemi gazdasági tevékenységet folytat, és ehhez személyzettel, felszereltséggel, eszközállománnyal és helyiségekkel rendelkezik.

Amennyiben az ellenőrzött külföldi társaságnak olyan harmadik országban van a székhelye, amely harmadik ország az EGT-megállapodásnak nem részes fele, a tagállamok eltekinthetnek attól, hogy alkalmazzák a második albekezdést.”;

2. a b) pontot el kell hagyni;

b) a (3) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(3) A tagállamok egy gazdálkodó szervezetet vagy állandó telephelyet nem kezelhetnek az (1) bekezdés szerinti ellenőrzött külföldi társaságként, ha:

a) a gazdálkodó szervezet vagy az állandó telephely jövedelmének legfeljebb egyharmada tartozik a (2) bekezdés a) pontjában meghatározott kategóriákba; vagy

b) a gazdálkodó szervezet pénzügyi vállalkozás, és a (2) bekezdés a) pontjában meghatározott kategóriákból származó jövedelmének legfeljebb egyharmada származik az adózóval vagy társult vállalkozásaival folytatott ügyletekből.”;

c) a (4) bekezdést el kell hagyni;

d) a cikk a következő (5), (6), (7) és (8) bekezdéssel egészül ki:

„(5) E cikk alkalmazásában:

– »multinacionális vállalatcsoport«: az (EU) 2022/2523 irányelv 3. cikkének 4. pontjában meghatározott csoport,

– »nagy volumenű belföldi vállalatcsoport«: az (EU) 2022/2523 irányelv 3. cikkének 5. pontjában meghatározott csoport,

– »végső anyavállalat«: az (EU) 2022/2523 irányelv 3. cikkének 14. pontjában meghatározott szervezet,

– »elismert párhuzamos rendszert alkalmazó joghatóság«: olyan joghatóság, amely az OECD/G20-ak inkluzív keretének a párhuzamos csomagról szóló, 2026. január 5-i megállapodásával összhangban ilyen státusszal rendelkezik az OECD globális minimumadóra vonatkozó központi nyilvántartásában,

– »elismert belföldi kiegészítő adó«: az (EU) 2022/2523 irányelv 3. cikkének 28. pontjában meghatározott adó."

(6) A tagállamok biztosítják, hogy az (1), (2) és (3) bekezdés ne legyen alkalmazandó, ha az adózó:

a) a 2013/34/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv* 3. cikkének (5) és (6) bekezdése szerinti kis- vagy közepes méretű csoport tagja;

b) nem tagja csoportnak, és a 2013/34/EU irányelv 3. cikkének (1), (2) és (3) bekezdése szerinti mikro-, kis- vagy középvállalkozás; vagy

c) olyan multinacionális vállalatcsoport vagy nagy volumenű belföldi vállalatcsoport tagja, amely az adómegállapítási időszakban az (EU) 2022/2523 tanácsi irányelvben**, illetve harmadik országbeli joghatóságok esetében az OECD-modellszabályokban meghatározott szabályok hatálya alá tartozik, kivéve, ha az adott multinacionális vállalatcsoport végső anyavállalata az adott adómegállapítási időszak tekintetében elismert párhuzamos rendszert alkalmazó joghatóságban rendelkezik illetőséggel.

(7) A (6) bekezdés c) pontja ellenére a tagállamok nem kezelhetnek ellenőrzött külföldi társaságként egy gazdálkodó szervezetet vagy állandó telephelyet, ha az adózó közvetlenül vagy közvetve olyan végső anyavállalat tulajdonában van, amely az adómegállapítási időszakban párhuzamos rendszert alkalmazó joghatóságban található, amennyiben mindkét alábbi feltétel teljesül:

a) a gazdálkodó szervezet vagy az állandó telephely az adómegállapítási időszakban elismert belföldi kiegészítő adó hatálya alá tartozik;

b) ezzel az adóval összefüggésben sem adó-visszatérítésben, sem közvetlen vagy közvetett pénzügyi előnyben nem részesül.

(8) E cikk alkalmazásában a tagállamok nem tarthatnak fenn és nem vezethetnek be nemzeti jogukba olyan rendelkezéseket, amelyek tárgya az (5), (6) és (7) bekezdés tárgyi hatálya alá tartozik, amennyiben azok az e cikkben meghatározottaktól eltérő szabályokat állapítanak meg.

___

*Az Európai Parlament és a Tanács 2013/34/EU irányelve (2013. június 26.) a meghatározott típusú vállalkozások éves pénzügyi kimutatásairól, összevont (konszolidált) éves pénzügyi kimutatásairól és a kapcsolódó beszámolókról, a 2006/43/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv módosításáról, valamint a 78/660/EGK és a 83/349/EGK tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 182., 2013.6.29., 19. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2013/34/oj).

**A Tanács (EU) 2022/2523 irányelve (2022. december 15.) az Unióban a multinacionális vállalatcsoportokra és a nagy volumenű belföldi vállalatcsoportokra vonatkozó globális minimum-adószint biztosításáról (HL L 328., 2022.12.22., 1. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2022/2523/oj).”

8. A 8. cikkben a (2) bekezdést el kell hagyni.

9. A 9. cikkben a (3) bekezdést el kell hagyni.

*5. cikk*

**Az (EU) 2017/1852 irányelv módosításai**

Az (EU) 2017/1852 irányelv a következőképpen módosul:

1. A 2. cikk (1) bekezdésének d) pontja helyébe a következő szöveg lép:

„d) »érintett személy«: olyan személy – magánszemélyt is ideértve –, aki vagy amely valamely tagállamban adózási szempontból belföldi illetőségű és adóztatására a vitás kérdés közvetlen hatással van. Amennyiben több személy adóztatása közvetlenül érintett, minden ilyen személyt érintett személynek kell tekinteni.”

2. A 3. cikk a következőképpen módosul:

a) az (1) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(1) Minden érintett személy jogosult arra, hogy panaszt nyújtson be egy vitás kérdéssel kapcsolatban, és kérje annak rendezését. A panaszt a vitás kérdést eredményező vagy a későbbiekben ahhoz vezető intézkedésről szóló első értesítés kézhezvételétől számított három éven belül kell benyújtani, függetlenül attól, hogy az érintett személy igénybe veszi-e az érintett tagállamok bármelyikének nemzeti joga értelmében rendelkezésére álló jogorvoslati lehetőségeket. Az érintett személynek az érintett tagállamok valamennyi illetékes hatóságához egyidejűleg és ugyanazon információk megadásával kell benyújtania a panaszt, feltüntetve abban a többi érintett tagállamot is. Az érintett személynek gondoskodnia kell arról, hogy minden egyes érintett tagállam legalább az alábbi nyelvek egyikén kézhez kapja a panaszt:

a) a nemzeti joggal összhangban az adott tagállam hivatalos nyelveinek egyike; vagy

b) bármely egyéb olyan nyelv, amelyet a tagállam ebből a célból elfogad.

Az első albekezdéstől eltérve, amennyiben a vitatott kérdés több érintett személyt érint, minden érintett személy csak a lakóhelye szerinti tagállam illetékes hatóságához nyújthat be panaszt.

A panaszt minden esetben az első benyújtástól számított 30 naptári napon belül kell benyújtani az érintett tagállamok valamennyi illetékes hatóságához. Az utolsó benyújtásra legkésőbb az első albekezdésben említett első értesítéstől számított három éven belül kerülhet sor.”;

b) a (4) bekezdés utolsó albekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„Azon érintett személynek, aki vagy amely a (3) bekezdés f) pontjával összhangban információkérést kap, a kérés kézhezvételétől számított három hónapon belül válaszolnia kell. E válasz másolatát legkésőbb a kérelem kézhezvételétől számított 3 hónapon belül meg kell küldeni a többi érintett tagállam illetékes hatóságainak is.”;

c) az (5) bekezdés a következő második albekezdéssel egészül ki:

„A panasz elfogadhatóságáról szóló határozat meghozatala előtt az érintett tagállamok illetékes hatóságai konzultálhatnak annak érdekében, hogy jobban megismerjék egymás álláspontját.”

3. A 4. cikk (3) bekezdése az alábbi albekezdéssel egészül ki:

„Amennyiben az érintett tagállamok valamennyi illetékes hatósága egyetért abban, hogy nem lehet megállapodásra jutni, erről haladéktalanul és az (1) bekezdésben előírt határidő lejártát nem megvárva tájékoztatják az érintett személyt, és ismertetik a megállapodás elmaradásának általános okait.”

4. Az 5. cikk (1) bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„(1) Az érintett tagállamok minden illetékes hatósága dönthet úgy, hogy elutasítja a panaszt az alábbi esetek bármelyikében:

a) a panasz nem tartalmazza a 3. cikk (3) bekezdésében előírt információkat (ideértve a 3. cikk (3) bekezdésének f) pontja értelmében kért azon információkat is, amelyeket nem nyújtottak be a 3. cikk (4) bekezdésében előírt határidőn belül);

b) nincs vitás kérdés; vagy

c) a panaszt nem nyújtották be a 3. cikk (1) bekezdésében foglalt hároméves határidőn belül;

d) a panaszt nem nyújtották be a 3. cikk (1) bekezdésében foglalt, 30 naptári napnak megfelelő határidőn belül;

e) a panaszt legalább egy tagállamban nem a 3. cikk (1) bekezdésében előírt nyelven nyújtották be;

f) a panaszt nem ugyanazokkal az információkkal nyújtották be az érintett tagállamok valamennyi illetékes hatóságához a 3. cikk (1) bekezdésének megfelelően.

Az illetékes hatóság lehetővé teszi az érintett személy számára, hogy a kérelem kézhezvételétől számított 30 napon belül pótolja a hiányosságokat és kiegészítse a panaszt; ennek hiányában a panasz elutasítható. Amennyiben a panaszt elutasították, az érintett személy újra benyújthatja azt, feltéve hogy az ismételt benyújtásra a 3. cikk (1) bekezdésében említett hároméves határidőn belül kerül sor. Amikor az illetékes hatóság a 3. cikk (5) bekezdésében foglalt rendelkezéseknek megfelelően tájékoztatja az érintett személyt a panasz elutasításáról, közölnie kell az elutasítás általános okait.”

5. A 8. cikk (5) bekezdése a következő harmadik albekezdéssel egészül ki:

„Az illetékes hatóságok legkésőbb azt megelőzően emelhetnek kifogást egy elismert szaktudással rendelkező, független személlyel szemben, hogy valamennyi illetékes hatóság elfogadja a 15. cikk (1) bekezdése szerinti végleges határozatot. Az ezen időpont után emelt kifogások nem érintik az így elfogadott végleges határozatot.”

6. A 10. cikk (1) bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„(1) Az érintett tagállamok illetékes hatóságai megállapodhatnak a tanácsadó bizottság helyett egy alternatív vitarendezési bizottság (a továbbiakban: alternatív vitarendezési bizottság) létrehozásáról, amely meghozza a 6. cikk szerinti, a panasz elfogadhatóságáról szóló döntést, vagy a 14. cikkel összhangban véleményt dolgoz ki a vitás kérdés rendezésének módjáról. A tagállamok illetékes hatóságai megállapodhatnak abban is, hogy állandó jellegű bizottság formájában hoznak létre alternatív vitarendezési bizottságot (a továbbiakban: állandó bizottság).”

7. A 11. cikk (2) bekezdése második albekezdésének e) pontja helyébe a következő szöveg lép:

„e) a tanácsadó bizottság vagy az alternatív vitarendezési bizottság összetétele (ideértve a tagok számát és nevét, valamint elismert szaktudással rendelkező, független személyek esetében szakterületüket és képesítéseiket, továbbá a tagokkal kapcsolatban felmerülő esetleges összeférhetetlenségeket);”.

8. A 16. cikk (5) bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„(5) A 3. cikk szerinti panasz benyújtása felfüggeszt minden egyéb, az adott vitás kérdéssel kapcsolatban értelmezett, illetve alkalmazott megállapodás vagy egyezmény értelmében indított, folyamatban lévő kölcsönös egyeztetési eljárást vagy vitarendezési eljárást, a panasz valamely érintett tagállam illetékes hatósága általi első kézhezvételének időpontjától kezdődően. A felfüggesztés azon a napon ér véget, amikor az összes illetékes hatóság vagy a tanácsadó bizottság elutasítja a panaszt, vagy amikor az érintett személy úgy dönt, hogy visszavonja a panaszt. Amennyiben a panaszt valamennyi érintett tagállam illetékes hatósága elfogadja, az említett egyéb eljárásokat azonnal hatállyal meg kell szüntetni.”

9. A 17. cikk a következőképpen módosul:

a) az első bekezdés második mondata helyébe a következő szöveg lép:

„Az említett tagállam illetékes hatósága köteles egyidejűleg és az említett közlemények kézhezvételétől számított két hónapon belül értesíteni az összes többi érintett tagállam illetékes hatóságát, és részükre megküldeni a panasz, valamint az érintett személytől kapott vonatkozó információk másolatát.”;

b) a cikk a következő harmadik bekezdéssel egészül ki:

„Az első bekezdés b) pontjában említett érintett személynek, aki él az említett bekezdésben meghatározott eltéréssel, ezt egyértelműen jeleznie kell a panaszban.”

10. A szöveg a következő 19a. cikkel egészül ki:

*„19a. cikk*

**A Tanács végrehajtási jogi aktusai**

(1) A Tanács a Bizottság javaslata alapján végrehajtási jogi aktusokat fogadhat el az ezen irányelvben meghatározott eljárások egyszerűsített és egységes alkalmazásának biztosításához szükséges egyéb technikai vagy eljárási szabályok megállapítása céljából, különösen az alábbiak tekintetében:

a) a 3. és az 5. cikkben említett panasztételi szakasz;

b) a 4. cikkben említett kölcsönös egyeztetési eljárás;

c) a 6. cikkben említett vitarendezési szakasz, beleértve a 10. cikkben említett tanácsadó bizottság és alternatív vitarendezési bizottság működésére vonatkozó szabályokat;

d) az ezen irányelv szerinti eljárások és a nemzeti bíróságok előtti eljárások közötti kapcsolat.”

11. A 21. cikk helyébe a következő szöveg lép:

*„21. cikk*

**Felülvizsgálat**

(1) A Bizottság 2030. december 31-ig, majd azt követően ötévente megvizsgálja és értékeli ezen irányelv működését, többek között egyes rendelkezések módosításának esetleges szükségességét is, és jelentést nyújt be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak.

(2) A tagállamok közlik a Bizottsággal az ezen irányelv értékelése szempontjából releváns, a (3) bekezdésben említett éves statisztikai adatokat, a vitás kérdések rendezésére irányuló, a 4. cikk szerinti kölcsönös egyeztetési eljárások hatékonyabbá tétele érdekében.

(3) A Bizottság a 20. cikk (2) bekezdésében említett eljárással összhangban végrehajtási jogi aktust fogad el, amely meghatározza azon éves statisztikai adatok jegyzékét, amelyeket a tagállamoknak ezen irányelv értékelése céljából évente rendelkezésre kell bocsátaniuk, valamint az említett információk formátumát és közlésének feltételeit. Az e cikk alapján gyűjtött statisztikai adatokat anonimizált formában közzé kell tenni a Bizottság honlapján.”

*6. cikk*

**Az (EU) 2025/50 irányelv módosításai**

Az (EU) 2025/50 irányelv 11. cikke a következőképpen módosul:

1. A (2) bekezdés d) pontja helyébe a következő szöveg lép:

„d) forrásadó-mentességet kérelmezésére került sor, kivéve, ha az ilyen mentesség a 2003/49/EK tanácsi irányelvből* vagy a 2011/96/EU tanácsi irányelvből** ered;

_____

* A Tanács 2003/49/EK irányelve (2003. június 3.) a különböző tagállambeli társult vállalkozások közötti kamat- és jogdíjfizetések közös adózási rendszeréről (HL L 157., 2003.6.26., 49. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2003/49/oj).

** A Tanács 2011/96/EU irányelve (2011. november 30.) a különböző tagállamok anya- és leányvállalatai esetében alkalmazandó adóztatás közös rendszeréről (HL L 345., 2011.12.29., 8. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2011/96/oj).”

2. A (7) bekezdés második mondata helyébe a következő szöveg lép:

„A tagállamok emellett fenntarthatják és alkalmazhatják az olyan meglévő nemzeti, kifizetésnél biztosított forrásadókedvezmény-rendszerüket az e cikk (2) bekezdésének e) pontjában említett esetekre, amelynek keretében az Európai Unió működéséről szóló szerződés IV. címe 2. és 4. fejezetének való megfelelés céljából ellenőrzéseket végeznek a belföldi és a határokon átnyúló helyzetek közötti egyenlő bánásmód biztosítása érdekében.”

*7. cikk*

**Átültetés**

(1) A tagállamok 2028. december 31-ig elfogadják és kihirdetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek megfeleljenek. Erről haladéktalanul tájékoztatják a Bizottságot.

A tagállamok ezeket a rendelkezéseket 2029. január 1-jétől alkalmazzák.

Ettől eltérően a tagállamok az 1. cikk 2. pontja b)–h) alpontjának, 3. pontja c) alpontjának és 5. pontjának, valamint a 3. cikk 2. és 5–10. pontjának való megfeleléshez szükséges rendelkezéseket 2037. január 1-jétől, a 4. cikk 5. pontja d) alpontjának való megfeleléshez szükséges rendelkezéseket pedig 2032. január 1-jétől alkalmazzák.

Amikor a tagállamok elfogadják ezeket a rendelkezéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.

(2) A tagállamok közlik a Bizottsággal nemzeti joguk azon főbb rendelkezéseinek szövegét, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el.

*8. cikk*

**Hatálybalépés**

Ez az irányelv az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.

*9. cikk*

**Címzettek**

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

Kelt Brüsszelben, -án/-én.

*a Tanács részéről*
*az elnök*